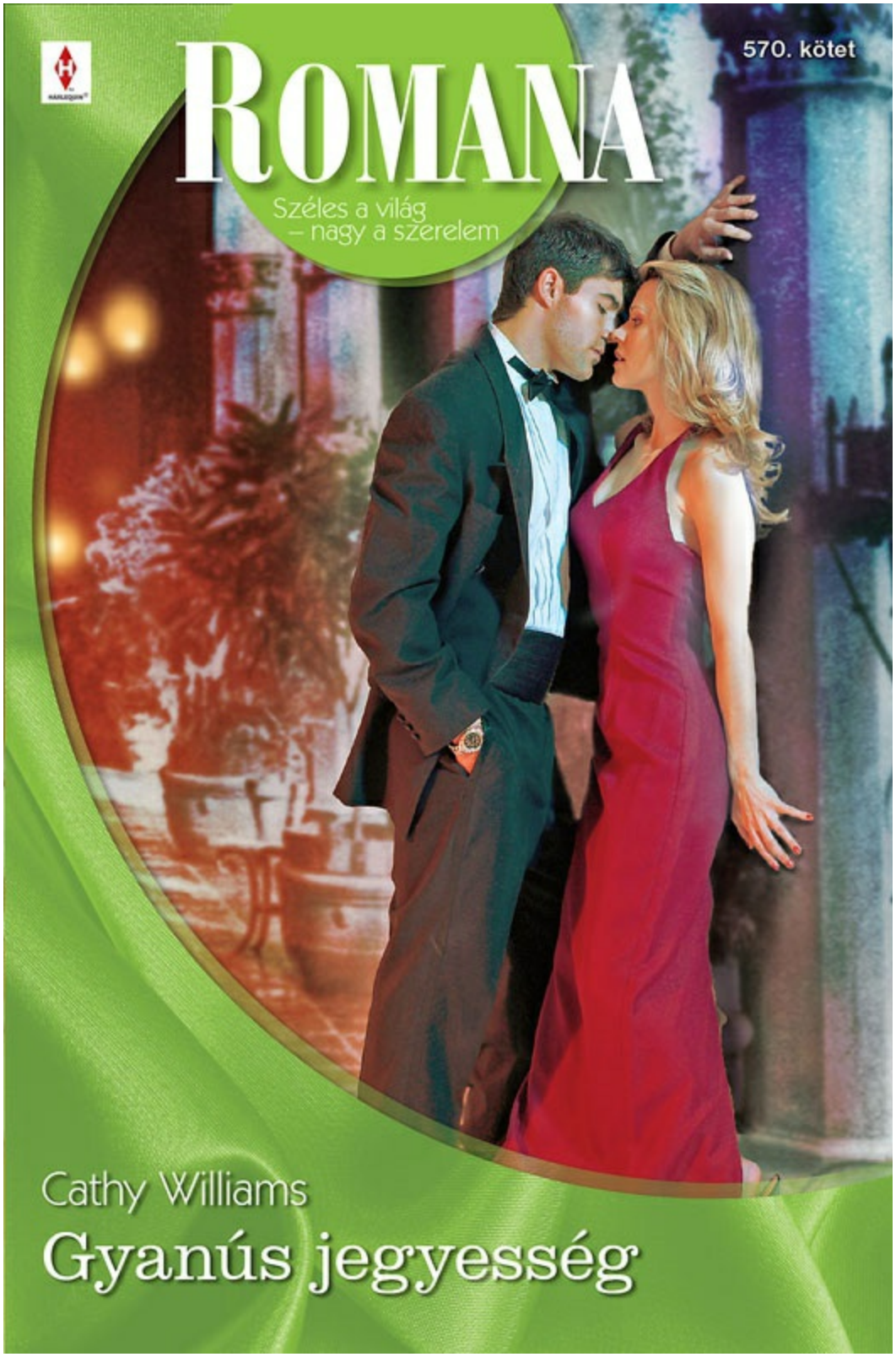

Cathy Wil iams

Gyanús jegyesség

1. FEJEZET

Meleg nyáreste volt. Fél hét körül járhatott az idő, ekkorra a nappali hőség kel emesen alábbhagyott. Theó Torákisz egy szál sortban és pólóban időzött a hálószobája verandáján, ahonnan rálátott nagyapja házának kocsifelhajtójára.

Fél órája feküdt egy kényelmes nyugágyon, olykor belekortyolt a whiskeyjébe, és élvezte a nem mindennapi kilátást. Jobb kéz felől egy impozáns úszómedence csábított, ahonnan Szantorini híres, kialudt vulkánjára lehetett látni. A medence mögött pazarul kialakított kert terült el.

Majdnem elfelejtette, milyen megnyugtató és jólesően unalmas ez a hely. Az utóbbi időben ritkán járt errefelé, és különben sem szokta a tájat bámulni. Ilyesmire nem jutott ideje. Egy nemzetközi hajózási vál alat vezetőjeként – a céget még a nagyapja alapította – London, Athén és New York között ingázott. A sok munka miatt nem engedhette meg magának, hogy szabadságra menjen.

De ez most kivételes alkalom: a nagyapja nyolcvanadik születésnapját ünnepelték. A család tagjai Görögország különböző részein éltek, és most mindenki magánrepülővel érkezett a szigetre. Akik pedig külföldről tértek haza a jeles eseményre, egy teljes hétig akartak maradni. Theó úgy tervezte, három napot tölt el itt, aztán továbbrepül Londonba.

Arra lett figyelmes, hogy egy taxi ál meg a bejárat előtt. Először az öccse, Mihaíl szál t ki belőle, utána a kísérője.

Nagyon várta már, hogy megismerje a titokzatos nőt, aki olyan hirtelen bukkant fel a testvére életében. Édesanyjuk és nagyapjuk megkönnyebbüléssel fogadta a hírt, mert régóta remélték, hogy a fiú végre társra talál.

Theónak nem volt barátnője, de nem is sürgette senki, hiszen tudták, hogy nagy nőcsábász. Korán bejelentette, hogy esze ágában sincs megál apodni negyvenéves kora előtt, és akkor is csak abban az esetben, ha találkozik a nagy Ővel, akinek természetesen megfelelő

kapcsolatokkal kel rendelkeznie. Addig szíveskedjenek békén hagyni.

Mihaíl egészen más típus. Öt évvel fiatalabb, törékeny alkatú, kicsi kora óta betegségekre hajlamos.

Theó tizenhárom évesen elhagyta a hazáját, hogy Angliában tanuljon egy bentlakásos iskolában. A személyiségét komolyan befolyásolta, hogy már fiatalon a saját lábára kel ett ál nia. Mihaíl azonban otthon maradt, mert anyjuk, Lína Torákisz nem tudta elengedni mimóza kisfiát. Őt mindig jobban féltette.

Amikor serdülőkorában nem vitt haza lányokat, a család aggódni kezdett. Érthető hát, hogy a barátnő felbukkanása szinte könnyekig meghatotta Línát.

Theó kevésbé volt lelkes. Kezdettől fogva úgy érezte, itt valami nem stimmel. Tapasztalt üzletemberként tudta, hogy ilyenkor nem árt óvatosnak lenni.

Hogy lehet, hogy Mihaíl eddig még soha nem tett említést Abigail Clintonról? Ha együtt jártak, az anyjával folytatott hosszú telefonbeszélgetések során mesélnie kel ett volna a lányról. Ehelyett derült égből vil ámcsapásként érte őket a hír, amikor két héttel ezelőtt bejelentette, hogy eljegyzett egy angol lányt, akit magával hoz Szantorinire a születésnapi ünnepségre.

Theó nem osztotta meg anyjával az aggályait, mert nem akarta megbántani. Úgy tervezte, hogy hasznosan tölti majd az elkövetkezendő napokat, és alaposabban megismerkedik a menyasszonnyal. Ki akarta deríteni, hogy Abigail az öccse pénzére utazik-e. Mihaíl Brightonban élt, volt két saját étterme és egy éjszakai bárja, de természetesen megil ette a Torákisz család mesés vagyonának egy része. A hajózási társaságban való részesedése önmagában gazdaggá tette, ám ő ennek el enére szerényen élt. Aki nem ismerte, azt hihette, hogy átlagos, törekvő fiatal üzletember, aki önerőből küzdötte fel magát. Bár sosem dicsekedett a származásával, némi nyomozással bárki kideríthette, hogy valójában egy

jómódú dinasztia tagja. Theó biztos volt benne, hogy valaki tényleg vette magának a fáradságot…

Elhatározta, hogy nem engedi kiforgatni öccsét a vagyonából. Mihaíl túlságosan bízik az emberekben, könnyen kitárulkozik, és ez sebezhetővé teszi.

Theó felegyenesedett a nyugágyban, miközben a taxiból kiszál ó nőt fixírozta. Karcsú volt, hosszú világosszőke haja a háta közepéig ért. Egyfolytában egy tincset babrált, és tátott száj al bámulta a pompás környezetet.

El kel ett ismernie, hogy az öccse jól választott. Bár a nő arcát nem látta, arról megbizonyosodhatott, hogy lába és karja igen formás. Fiús alakjára kissé bő volt a rövid ruha. Theóval el entétben Mihaílt soha nem vonzották a teltebb idomú, érzéki görög szépségek.

Theó végignézte, ahogyan kipakolják a csomagokat, és mindketten bemennek a házba.

Amikor eltűntek a szeme elől, felpattant, bevonult a hálószobába, megitta az utolsó korty whiskeyt, és letette a poharat.

Azon gondolkodott, hogyan kerülhetne közelebb a nőhöz anélkül, hogy felébresztené öccse féltékenységét, vagy kiváltaná anyja felháborodását. Tudta, hogy ez utóbbi nem lesz egyszerű.

De ki merészelné feltételezni Theó Torákiszról, hogy meghátrál a kihívások elől?

Elmosolyodott a gondolatra.

Amikor egy órával később lement a lépcsőn, még mindig azon törte a fejét, hogyan leplezhetné le az egész család előtt ezt a házasságszédelgő nőt. A legtöbb vendég csak másnapra jelezte az érkezését, ezért ma csak a legközelebbi családtagok gyűlnek össze a nappaliban, hogy egy jó ital mel ett beszélgessenek.

– Remekül néz ki – mondta az anyjának, aki a nagy panorámaablak előtt ál t, belefeledkezve a kertben felál ított fáklyák és égők fényáradatába.

Lína odafordult idősebb fiához, rámosolygott. Theó átkarolta és magához húzta.

– Mikor is tartottunk utoljára ilyen nagy családi összejövetelt? Öt évvel ezelőtt, ugye? Amikor Eléni és Sztéfanosz összeházasodtak?

Anyja hosszan, kritikusan méregette. Ő volt a világon az egyetlen ember, akitől eltűrte, hogy ilyen pil antást vessen rá.

– Akár a te esküvőd is lehetett volna – szólalt meg Lína. – Már nem vagy olyan fiatal, és a családnak örökösökre van szüksége.

– Annak is eljön az ideje – mormogta Theó.

– Alexía Papéliut is idevárjuk – mondta az asszony. – Il ene hozzád.

– Alexía… ja igen, emlékszem rá. És beval om férfiasan, három hónapnyi önmegtartóztatás nagy idő. – Grimaszra húzódott a szája, amikor látta, hogy anyja elpirul a bizalmas val omás hal atán. – Másfelől – folytatta vidáman – semmi okom a kapkodásra. Mihaíl nyert: ő nősül elsőnek, ez már biztos.

– Na de Theó!

– Hol marad az ifjú pár? – vetette oda a fiú.

– Hamarosan lejönnek – felelte az anyja. – Kérlek, légy kedves velük.

– Én mindig kedves vagyok, anya.

Lína megrázta a fejét.

– Mihaíl szereti ezt a lányt, érzem. Ne ronts el mindent.

– Megteszem, ami tőlem telik. – És mielőtt még az anyja megeskette volna arra, amit úgysem tartana be, faképnél hagyta, hogy néhány szót váltson a rokonokkal.

Nagy sokára megjelent a jegyespár. Amikor a lány észrevette a kerti fényáradatot, belekarolt a vőlegényébe, aki erre nyugtatólag és védelmezőn megsimogatta a kezét. Theó figyelte, ahogyan a lány az öccsére néz és mond valamit, amire Mihaíl meghatottan

elmosolyodik.

Micsoda szívszaggató giccs, gondolta Theó.

A lány ruhája nyilvánvalóan azt a célt szolgálta, hogy meggyőzze a vendégeket viselője erkölcsösségéről. A felsőrész szűziesen elszorította a mel ét, csak a szoknyarész szabása volt bővebb. A ruha rózsaszínje ártatlanságot sugal t. Itt van tehát a menyasszony; hogy ideges és bizonytalan, és most eljátssza a nagy szerepet. A haját feltűzve viselte, tarkója szabadon maradt. Sebezhetőnek tűnik, gondolta magában Theó. És az is, tette hozzá kajánul.

Odalépett a párhoz, üdvözölte az öccsét, majd végre megál t a lánnyal szemtől szemben.

– Bemutatom a menyasszonyomat, Abbyt – vigyorgott Mihaíl. – Bizonyára már hal ottál róla. – Odafordult a lányhoz: – Ebben a családban hangsebességgel terjednek a hírek.

Abby nevetett, és kétségbeesett kísérletet tett rá, hogy kivonja magát reménybeli sógorának hatása alól. Sokat hal ott róla, és valamiért úgy képzelte, hogy a két testvér hasonlít egymásra: mindketten szelídek, figyelmesek, szel emesek.

Nagyobbat nem is tévedhetett volna.

Ebben az emberben semmi szelídség nincsen. A haja hosszabb, mint az öccséé, s a tarkóján göndörödik. A szeme drágakőként ragyog. Arcvonásai markánsabbak, durvábbak. A lány megijedt tőle, libabőrös lett, pedig látszólag semmi oka nem volt rá.

Theó egy ártatlan kérdést intézett hozzá a brightoni időjárással kapcsolatban. Amikor Abby ránézett, érezte, hogy a barátságos ábrázat mögött valami fenyegető, sötét erő rejtezik.

Alig tudta levenni a szemét Theóról, ami kel emes érzés volt, ugyanakkor rémisztő.

Ösztönösen a vőlegényéhez bújt menedéket keresve, miközben Theó pimaszul és kitartóan bámulta.

A lány érezte, hogy ez a férfi maga a megtestesült hatalom és veszély. Meglepve hal otta a saját hangját, amint badarságokat hord össze az angol partoknál dúló hűvös időről, Szantorini

enyhe éghajlatáról, meg arról, hogy milyen csodás, hogy az esti sétához itt nem kel kabátot felvenni. Elég unalmas lehetett, amiket mondott, mert Mihaíl közben elment még egy italért. Érezte, ahogy elhatalmasodik rajta a szorongás.

– Úgy látom, annyira még sincs melege – mondta Theó. – Hiszen reszket.

– Hát, én… azt hiszem, csak… kissé feszült vagyok.

– Csak nem azért, mert most ismerkedik a családommal? – A férfi ezt nem viccnek szánta, nem is nevetett, úgy fürkészte a lány arcát. – Persze értem én, hogy Mihaíl al könnyebben boldogul, mint mindnyájunkkal egyszerre.

– Mit ért azalatt, hogy „boldogul”? – kérdezte Abby.

– Jöj ön velem, bemutatom a többieknek. – Kezét a lány karjára tette, hogy egy kisebb csoportosuláshoz vezesse. Közben érezte, hogy a lány ösztönösen próbál elhúzódni tőle. Gyengéd erőszakkal az anyjához kísérte, majd egyszerűen magukra hagyta őket, de a közelben maradt, hogy megfigyelje, hogyan viselkednek egymással.

Amikor elérkezett a vacsora ideje, úgy intézte, hogy a lánnyal szemközt foglaljon helyet. Így feltűnés nélkül tanúja lehetett minden mozdulatának, és hal hatta minden szavát.

Ahogy az ilyen családokban szokás, az este folyamán mindenki épp eleget ivott ahhoz, hogy oldott hangulatba kerüljenek. Vacsora után likőrt és pálinkát szolgáltak fel. Ekkorra az anyja már visszavonult a szobájába, de a vendégek továbbra is élvezték egymás társaságát, és sorra találtak ki mindenféle ürügyeket, hogy mire kel ene még koccintani.

Végül elérkezett Theó ideje: kanalával megkocogtatta a poharát, és megvárta, amíg a vendégek elhal gatnak. Minden tekintet rá szegeződött.

Észrevette, hogy Abby inkább feszülten, mintsem kíváncsian nézi. Vajon fél, hogy most mi következik? Szeme csil ogása éberségről árulkodott. Gyönyörű, nagy, barna, érzéki szeme volt, pont olyan, amilyennek a férfiak általában nem tudnak el enál ni. Theó megemelte a

poharát felé.

– Igyunk a gyönyörű Abigail Clintonra és vőlegényére! – A többiek követték a példáját, és éljeneztek, Theó pedig a hangzavart kihasználva odasúgta a lánynak: – Igyunk erre a meglehetősen gyors eljegyzésre…

Amikor tekintetük újra találkozott, a lány libabőrös lett. A gyertyafényben Theó arca már-már ördöginek tűnt, de Abbynek volt annyi lélekjelenléte, hogy ő is megemelje a poharát.

– Miért vesztegetnénk az időt, ha tudjuk, hogy szeretjük egymást? – válaszolt kérdéssel, amikor a társalgás halk moraja újra betöltötte a termet.

Egyszerre megijedt, mert rájött, hogy a suttogásuk meghittnek és titokzatosnak tűnhet a kívülál ó számára. Széles mosolyt erőltetett az arcára. Azt remélte, ezzel kizökkenti el enséges hangulatából Theót, de a trükk nem vált be.

A férfi megint feléje emelte a poharát, de egy szót sem szólt, csak belekortyolt az italba. Eközben olyan átható pil antással vizslatta Abbyt, hogy a lány nem bírta tovább, félrekapta a tekintetét. Kétségbeesetten kereste Mihaílt, aki éppen azzal volt elfoglalva, hogy beavasson egy nagybácsit legújabb üzleti elképzeléseibe. A lánynak egy erőltetett köhögéssel végül sikerült magára vonnia vőlegénye figyelmét. Szerencsére Mihaíl azonnal felál t, és elköszönt az asztaltársaságától. Amikor odaért hozzá, Abby kétségbeesetten megragadta a kezét, s igyekezett elkerülni Theó pil antását.

Csak akkor sóhajtott fel megkönnyebbülten, amikor becsukták maguk mögött a hálószobájuk ajtaját.

– Mit szólsz a családomhoz? – kérdezte Mihaíl.

– Igazán vidám társaság – felelte kényszeredett mosol yal Abby, majd gyorsan leült a fésülködőasztalkához, és elkezdte kibontani a haját. – Anyukád kedves asszony, nagyon közvetlen. Kicsit aggódtam, hogy milyen lesz, mert az anyósok szigorúak tudnak lenni a

menyükkel.

Tekintetük találkozott a tükörben. Mihaíl elvigyorodott.

– Szerencsére nem én vagyok az elsőszülött, úgyhogy elsősorban Theót nyomja a felelősség. De szerintem meg fog felelni az elvárásoknak.

– Te is, Mihaíl.

– Az nem olyan biztos. – Hirtelen elkomorodott, de azután gyorsan visszanyerte szokásos derűjét. Abby mögé ál va elkezdte masszírozni a lány vál át. – Bizonyára megérted, miért olyan fontos, hogy itt legyél velem. Te vagy az egyetlen ember a világon, akiben bízom, és el se tudom mondani, milyen sokat jelentesz nekem.

A lány megfordult, és közelebb húzta magához a fiatalembert. Mihaíl térdre ereszkedett előtte.

– Én is bízom benned – mondta Abby. – Isten egymásnak teremtett bennünket. Már csak azt remélem, hogy…

– Mit remélsz?

– Az az érzésem, hogy a bátyád nem kedvel. Neked nem tűnt fel? Egész este engem figyelt. Amikor elmondta a pohárköszöntőt, és mindenki beszédbe elegyedett az asztalszomszédjával, kihasználta a hangzavart, és odasúgta nekem, hogy elég hamar jött ez az eljegyzés.

– Theó miatt ne aggódj – nyugtatgatta Mihaíl. – Ő az idősebb fiú. Csak meg akarja védeni az öccsét.

– Az lehet, de…

– Semmi „de”. – Megcirógatta Abby karját. – Hamarosan be fogja látni, hogy nagyon boldogok vagyunk.

A lány nem volt meggyőződve erről. Két órával később még mindig ébren feküdt az

ágyában, gondolatai Theó körül forogtak. Maga előtt látta vonzó arcát, ahogyan őt nézi, miközben próbál belelátni a gondolataiba.

Mihaíl semmi rosszat nem feltételez senkiről, ő azonban mindig megérezte, ha rosszindulatot táplálnak iránta. Theó Torákisz kizökkentette a nyugalmából. Volt benne valami, amitől felál t a hátán a szőr. Még itt, ebben a védett szobában is kirázta a hideg, ha csak rágondolt.

Reggel korán ébredt. Hiányzott a megszokott környezete, de még ennél is jobban hiányzott a fia. Mihaíl még az igazak álmát aludta. Úriember volt, megelégedett a kanapéval, átengedve neki az egész ágyat, hogy kipihenhesse magát.

Abby fölkelt. Régebben ébredés után még sokáig szundikált és forgolódott, de James születése óta a belső órája azt diktálta, hogy korán feküdjön és korán keljen.

Lábuj hegyen odalopózott a vőlegényéhez, és gyengéden megrázta a vál át.

– Felhívom Rebeccát, beszélnem kel Jamesszel – suttogta, miközben megsimogatta Mihaíl haját. – Hol találok telefont?

Mihaíl felült az ágyban, és összeráncolta a homlokát.

– Hívd a mobilomról, az a legegyszerűbb. Ha lemész a medencéhez, ott nem zavar senki. Elkísérjelek?

– Jaj, dehogy, aludd csak ki magad.

Gyorsan megmosta az arcát, megfésülködött, nadrágba, pólóba bújt, és kiment a szobából. Életében először volt távol a fiától, és rettentően hiányzott neki Jamie. Az a tudat sem vigasztalta, hogy jó kezekben van. Nappal iskolába járt, a fennmaradó időben pedig Rebecca gondoskodott róla.

Alighogy kilépett a friss levegőre, máris hívta a számot. A medence a háztól távolabb helyezkedett el, cserjék és bokrok vették körül. Abby körbenézett, és újra megigézte a

szépséges táj. A kert buja zöld növényzete lenyűgöző volt, de a környék szépségét elsősorban a vulkáni kőzeteknek és a napfényben fürdő tónak köszönhette.

Ebben még ráérek gyönyörködni, gondolta. Egy eldugott sarokban rábukkant egy nyugágyra, ahonnan nyugodtan telefonálhatott.

Előbb röviden beszélt Rebeccával, aki átadta a telefont Jamesnek. Fiának hangja boldog mosolyt varázsolt Abby arcára. Szinte maga előtt látta gyermekét. Hátradőlve hal gatta.

A fiú elmondta, hogy van egy titka, de egy perc sem telt bele, máris elárulta, mi az: Rebecca csokit csempészett a reggelisdobozába. Gyorsan megnyugtatta anyját, hogy természetesen gyümölcsöt is fog enni, aztán vidáman mesélt tovább.

– Később még hívlak – búcsúzott Abby mintegy tíz perc múlva. – Aztán fessél is nekem! Ha hazaértem, kirakom a képet az üzenőfalamra a dinoszaurusz mel é.

Theó a verandáról figyelte a magáról megfeledkezett lányt, akinek láthatóan kisimultak az arcvonásai.

Összeszorította a száját. Meg volt róla győződve, hogy csak egyetlen dolog képes ilyen hatással lenni egy nőre: egy férfi. Nyilván azért osont ki a házból ezen a hajnali órán, hogy Mihaíl ne hal ja, amit beszél.

Felkapott egy törölközőt, és elindult a medencéhez.

A lány még a beszélgetés hatása alatt ál t; csak akkor vette észre a férfit, amikor az megszólította.

– Jaj, elnézést – hebegte. – Nem hal ottam, hogy itt van.

Félelemmel vegyes gyanakvás kerítette a hatalmába. Lopva végigmérte Theót, és közben megint libabőrös lett.

Elképesztően vonzó. A bőre barnább, mint az öccséé, és sokkal férfiasabb nála. A hajnali napfényben még erősebben kirajzolódtak a vonásai. És a szemében szikrányi érzelem sem

tükröződött.

– Világéletemben korán keltem – mondta a férfi. – Ha nyaralok, akkor sem alszom sokáig. Úgy látom, ön sem. Láttam, hogy telefonál.

– Kémkedik utánam? – kérdezte Abby. Vajon mióta hal gatózott, mennyit hal ott a beszélgetésből? Mihaíl al megál apodtak, hogy egyelőre senkinek sem szólnak Jamesről. Csak szép fokozatosan, mondta Mihaíl. Az első lépés az volt, hogy bemutatta a családjának. Abby érezte, hogy hiba lenne Theónak beszélni a fiáról.

A férfi elnézte a lányt. Tegnap este nagyon fiatalnak, sebezhetőnek tűnt rózsaszín ruhájában, és ugyanilyen benyomást tett most farmerben és pólóban. A haja csodálatos aranyszőke, olyan színű, amilyenért sok nő bármilyen áldozatra kész lenne. Fiatal, érzékeny, és csupa természetesség – kiváló adottságok, hogy elcsavarja egy férfi fejét. Ki tudna el enál ni az ilyesminek?

– Miből gondolja, hogy kémkedem ön után? – kérdezte. – Erről most az jut eszembe, hogy talán van valami rejtegetnivalója… Tényleg van?

Abby érezte, hogy elpirul. Már éppen kinyitotta a száját, hogy egy nevetéssel elhárítsa a támadást, de nem jött ki hang a torkán.

Rejtegetnivaló… Az bizony van bőven. Már a gondolatra kirázta a hideg, hogy Theó bármit is kiderít vele kapcsolatban.

– Visszamegyek a házba – mondta, és bizonytalan léptekkel elindult.

– Hova siet? Szerintem egy órán belül senki nem dugja ki az orrát. Éppen úszni indultam, nincs kedve csatlakozni? – Rögtön megbánta, amint kimondta: hiszen a vadászat egyes számú szabálya, hogy nem ijesztjük el a vadat. Erre ő mit csinál? Megfúj a a kürtöt…

– Hogy önnel ússzak? – kérdezte döbbenten Abby. – Köszönöm a lehetőséget, de nem élek vele.

Hátrált néhány lépést. A férfi bevetette legelbűvölőbb mosolyát. Abby zavarában majdnem megbotlott.

– Nehezen viselem a magányt – mondta halkan Theó. – Ön szerint ez szánalmas dolog?

– Őszintén szólva igen – vágta rá a lány.

– Miért gondolja? – csodálkozott Theó.

– Mennem kel .

– Pont most? Jól elszomorít, azután egyszerűen faképnél hagy?

– De hát én nem akartam… úgy értem…

– Menjen, hozza le a fürdőruháját. A medencében majd megbeszéljük. Vagy inkább csak ül a parton, és nézi, ahogy úszom?

– Igen! Vagyis hogy: nem!

– Gondolja meg – folytatta kaján élvezettel a férfi –, hogy örülne Mihaíl, ha összebarátkoznánk. Biztos fájna neki, ha megtudná, hogy maga fél tőlem.

2. FEJEZET

Abby harcos típus volt. Igaz, nagyon megviselte, amikor annak idején szakítottak Jamie apjával, és a terhessége alatt sem volt támasza. Kezdettől fogva egyedül nevelte a fiát, de mindvégig erős maradt. Nem számíthatott a szüleire, és nem voltak olyan rokonai sem, akik segítették volna. Két fegyvere volt csupán: rendíthetetlen elszántsága, hogy vál alja a gyermekét, és az az elhatározása, hogy mindent megad neki, ami tőle telik.

Theó Torákisz felvetése, miszerint esetleg fél tőle, olyan hatással volt rá, mint bikára a vörös posztó.

Felment a szobájukba, és halkan magához vette a kalapját, a napozókrémet és egy könyvet. Mihaíl még aludt, de nem akarta felébreszteni, ezért kiosont az ajtón.

Egy órával azelőtt megrémisztette volna a gondolat, hogy kettesben maradjon Theóval, de

most emelt fővel, eltökélten igyekezett vissza hozzá.

Theó már bent volt a vízben. Abby megál t, néhány percig nézte, ahogyan úszás közben megfeszülnek az izmai, majd odament az egyik nyugágyhoz.

Megpróbált a tájra koncentrálni, de tekintete újra és újra a férfit kereste. Végül föltette a kalapját, és kényelmesen hátradőlt.

Bár csukott szemmel feküdt, megérezte, amikor a férfi elindult felé. Hal otta, ahogyan kijön a medencéből, hal otta a lépteit a kövön, majd azt is, ahogyan közelebb húz egy nyugágyat.

– Nem hittem volna, hogy visszajön – törte meg a csendet Theó. Végigmérte a lány vékony alakját, különösen a nadrág és a póló között kivil anó részt.

– Miért? Azt hiszem, igaza volt, Mihaíl örülne, ha összebarátkoznánk.

– Először van Görögországban? – kérdezte Theó, közömbös hangot erőltetve magára. Abby még mindig csukott szemmel feküdt, kihasználta hát az alkalmat, és jól megnézte magának a póló alatt kirajzolódó mel ét is. Alig tudta levenni róla a tekintetét.

Abby hirtelen kinyitotta a szemét, és kel etlenül nézett a férfira, aki hátrasimította a haját, s a testén itt-ott megcsil ant a víz. Azt kívánta, bárcsak Theó visszavenné a pólóját, hogy ne kel jen szembesülnie felsőtestének lélegzetelál ító látványával.

– Szantorinin először vagyok, de pár évvel ezelőtt már jártam Athénban – válaszolta.

– A családjával?

– Nem.

Theó érezte, hogy nem akar beszélni a témáról, ezért hátradőlt a nyugágyban, és várt. Ismerte az embereket, tudta, hogy a lány folytatni fogja. És igaza lett.

– Nincsen családom. Legalábbis Angliában – folytatta Abby. – A szüleim hét évvel ezelőtt kivándoroltak Ausztráliába, ritkán látom őket.

– Akkor talán a barátaival utazott? – Theó nem hagyta magát lerázni. – Athén csodálatos, de meglep, hogy ezt választotta úti célul. Semmi éjszakai élet, csak a kultúra… Az ember azt gondolná, az ön korában az ember inkább Ibizára megy, ahol jókat lehet bulizni. Tudtommal az angol turisták odavannak érte.

– Én is úgy tudom – felelte Abby, s a maga részéről lezárta a témát. Nem akart mesélni az Athénban töltött utolsó boldog hétvégéjéről. Szerelmes volt (vagy legalábbis azt hitte), és élvezte az életet. De ma már nem ugyanaz az ember.

– Szóval nem sokat tud a szigetünkről, ugye? – A férfi nehezen fékezte türelmetlenségét.

– Vagy Mihaíl már mesélt róla?

– Az igazat megval va nem sokat. Csak annyit tudok, hogy ez a vil a a nagyapjuk nyári rezidenciája, és itt ünneplik a születésnapját.

– Na és megfelel az elvárásainak?

– Nem tudok róla, hogy bármit is el kel ett volna várnom – felelte sértődötten Abby.

– Ne vicceljen, mindenki elképzeli valahogy azt a helyet, ahova utazik – felelte Theó. Főleg, ha nem kel érte fizetni, gondolta magában.

– Csodálatos a ház – közölte a lány tárgyilagosan. Rideg pil antást vetetett a férfira. – Jól válaszoltam? Vagy mást kel ett volna?

Bár nem látszik többnek tizenkilencnél, okos, és frappánsan replikázik. Ami persze logikus: egy házasságszédelgőnek rafináltnak kel lennie. Érthető, hogy nem faggatta Mihaílt a családjáról, mert azzal csak feltűnést keltett volna. Még az ő naiv öccsében is felébredt volna a gyanú.

– A nagyapám imádja a szigetet, gyakran el átogat ide, hogy élvezze a csendet és nyugalmat.

– Nem magányos?

Abby akaratlanul kérdezősködni kezdett. Nem érezte veszélyesnek a témát, s a férfi bársonyos hangja megbabonázta.

– Általában anyámmal együtt jönnek. – Theó a tájat bámulta.

– Ön is itt szokott nyaralni? – érdeklődött a lány.

– Én sohasem nyaralok – válaszolta a férfi színtelen hangon.

– Miért nem?

– Hogyhogy miért nem?

– Miért nem szokott nyaralni? Talán bűnnek tartja a pihenést?

Theó értetlenül nézett rá. Hogy jön ahhoz, hogy ilyet kérdezzen tőle? A szemtelenséget sem a kol égáitól, sem a nőktől nem tűrte. Mivel Abby megvetően bámulta, érezte, ahogy elönti a düh, a szíve egyre gyorsabban vert.

Egy közönséges kis házasságszédelgő akar próbára tenni! – háborgott magában.

– Már megbocsásson, Miss Clinton, de én egy cégbirodalmat vezetek, és bármilyen furcsának tűnhet is, nem az a sikerem titka, hogy kéthetente szabadságot veszek ki.

– Az emberek általában azt hiszik, hogy pótolhatatlanok, de tévednek. Mihaíl szerint az a lényeg, hogy a két étterem és az éjszakai bár nélküle is működjön. Mint a gyerekeknél: az ember mindent megtesz értük, és amíg kicsik, addig ránk vannak utalva, de végül a saját útjukat kel járniuk. Akkor végeztük jól a dolgunkat, ha egyedül is boldogulnak az életben.

– Ön mióta szakértője a gyereknevelésnek?

Abby sírni tudott volna. Ez az ember tényleg veszélyes. Nem árt óvatosabbnak lenni, jobb, ha megmarad a felszínes társalgásnál.

– Ezt csak példaként említettem. – Megrándította a vál át, amivel csak még jobban feldühítette Theót. Ráadásul arra vetemedett, hogy elfordította a tekintetét.

A férfinak egyelőre nem sikerült többet megtudnia róla, de úgy döntött, jegeli a dolgot,

majd később újra próbálkozik.

– A munkatársaim természetesen értik a dolgukat, és lojálisak – mondta. – És nélkülem is remekül boldogulnak. Nevezheti görög módszernek, ha akarja.

Theó kifejezetten csinosnak és szépnek találta a lányt. Hirtelen azon kapta magát, hogy bámulja. Bosszúsan megrázta a fejét.

– Rendben – válaszolta Abby.

– Tessék?

– Ha ez önt boldoggá teszi, görög módszernek fogom nevezni.

Theó alig tudott uralkodni magán.

– Mióta ismeri az öcsémet?

– Ó… pár éve.

– Azt akarja mondani, hogy több éve együtt vannak, és csak most mutatja be önt a családjának? Ez nehezen hihető. Mihaíl hetente beszél anyánkkal telefonon.

– Én csak azt mondom, hogy pár éve ismerem, és ez az igazság. Barátok vagyunk. – Abby tudta, hogy ingoványos talajon jár, és érezte, mire megy ki a játék. Meg kel győznie Theót, hogy igazat beszél. El kel oszlatnia a kételyeit.

Felvette a legszebb mosolyát, amelyről remélte, hogy lefegyverzi a férfit.

– Kezdettől fogva jól megértettük egymást. Mihaílban mindent megtaláltam, ami egy férfiban vonz: kedves, előzékeny és szerény. Ön bizonyára úgy véli, hogy pont ezek miatt a tulajdonságok miatt nem sikeres az üzleti életben. De téved. A beosztottai imádják, ahogy én is.

– Hogyan ismerkedtek meg? – Bár a férfi úgy érezte, a lány hangja nem cseng hamisan, a mondatai kissé begyakoroltnak tűntek. Mihelyt sok pénzről van szó, az emberek többé nem őszinték.

– Neki dolgoztam, az egyik éttermében voltam könyvelő. Eleinte csak én voltam ott, meg egy titkárnő, de később tíztagúra bővült a csapat. Még sosem járt nála Brightonban, ugye?

– Egyszerűbb, ha ő jön hozzám Londonba. Az utóbbi időben elég ritkán találkoztunk, sok a dolgunk.

– Kár, mert fantasztikusak az éttermei – mondta Abby, hogy ennél a veszélytelen témánál maradjanak. – Az egyik pub jel egű: otthonos, de első osztályú francia konyhája van. A másik extravagánsabb, ott viszont egyszerűbb ételeket készítenek. Mindkettőben két hónapot kel várni, mire asztalt kap az ember.

– Látom, imponálnak önnek az öcsém gasztronómiai hőstettei – jegyezte meg gúnyosan Theó. – Biztosra veszem, hogy Mihaílnak legyezgeti a hiúságát a lelkesedése.

Abbynek nehezére esett megőriznie a nyugalmát, taszította ennek az öntelt fráternek a modora. Most nyilván fogást keres rajta: be akarja bizonyítani, hogy csak a pénzre hajt.

– Remélem is – mondta. – Nem könnyű saját vál alkozást vezetni, ráfér a segítség.

– És az öcsém egyszer csak elkezdett hálás lenni a segítségéért?

– Sokan voltunk, akik hittünk a sikerében.

Lefogadom, te voltál az egyetlen, aki bevetette a női vonzerejét, a szokásos trükköket, gondolta Theó. Bár Abigail Clinton nem kifejezetten az a típus, akire buknak a férfiak, el kel ismerni, hogy vonzó.

– Bújon bele a fürdőruhájába – mondta, hogy témát váltson. – Nagyon kel emes a víz.

– Nem hoztam.

– Most viccel?

Abby elpirult.

– Hát… az a helyzet, hogy nem tudok úszni – val otta be kel etlenül. A férfi döbbenete, majd kaján vigyora felbőszítette. – Nem is gondolná, milyen sokan nem tudnak úszni. Nincs

ebben semmi különös. Önnek könnyű, a tenger mel ett nőtt fel, de nekem nem volt ilyen szerencsém.

Theó megélénkült. Értékes információra vadászott, olyasmire, amit felhasználhat el ene. Ez apróság volt ugyan, de felkeltette az érdeklődését.

– Nem is tudtam, hogy tenger mel ett kel felnőni ahhoz, hogy az ember megtanuljon úszni – felelte, és tovább bámulta a lányt. – A nyakamat tettem volna rá, hogy Angliában kötelező az úszásoktatás.

– Lehetséges – válaszolta Abby meggondolatlanul, majd rögtön kapcsolt, hogy most feldobta a magas labdát, amit könyörtelenül Theó le fog ütni. Megadta magát, és várta az elkerülhetetlent.

– Á, szóval nem is Angliában járt iskolába? Talán Ausztráliában nőtt fel? Ezért mentek oda vissza a szülei?

– Nem, nem ott nőttem fel. Hányatott gyerekkorom volt – mondta.

– Ne mondja! – Theó felült a nyugágyban, és fürkészőn bámult rá.

Hát nem érzi, milyen kel emetlen neki erről beszélni? Dehogynem, nagyon is érzi – és szándékosan kínozza tovább.

– Úgy értsem, a szülei vándorcigányok?

– Ezt meg honnan veszi? Nem mintha bármi bajom lenne velük, de ön szerint úgy nézek ki? – Gyorsan levette a kalapját, megfogott egy szőke tincset, és odatartotta a férfinak. Theó élvezte a helyzetet. Kezébe fogta a lány haját, és alaposan megvizsgálta.

– Biztos festi – jegyezte meg.

– Soha életemben nem festettem a hajamat.

– Akkor magyarázza meg a dolgot.

– Rendben, ha annyira tudni akarja. A szüleim… hogy is mondjam… hippik voltak. – Na,

kimondta! Maga is meglepődött, és azt várta, hogy a férfi hangosan felnevet. De csak kíváncsian nézett rá. – Nem érdekelték őket az anyagi javak, és nem akartak egy bizonyos helyhez kötődni. Mikor nagyobb lettem, anyám elmagyarázta, hogy az élet egy kaland, és hogy nincs abban semmi érdekes, ha az ember házat épít, hitelt vesz fel, és reggeltől estig egy irodában gürizik. Ehelyett mi utaztunk. Persze jártam iskolába, de soha nem maradtunk sokáig egy helyben, így hát…

– Nem tanult meg úszni. Barátokat se szerzett?

– De, képzelje el, sok barátom van!

Igen, tényleg mindenhol lettek új barátai – csak közben szem elől tévesztette a régieket… A szülei élvezték a változatosságot, és nem értették, a lányuk miért szenved. Abby nem randevúzott, mert az ál andó költözködés miatt úgyse lehetett volna belőle tartós kapcsolat. Így aztán később, amikor a szülei kivándoroltak Ausztráliába, és őt hátrahagyták, nem volt meg a kel ő tapasztalata, hogyan kel kiszűrni a megbízhatatlanokat. Az elbűvölő Oliver Jarnie kitartóan udvarolt neki. Abby beleszeretett, és nem vette észre a hibáit, pedig egy tapasztaltabb lány futva menekült volna előle.

De ehhez Theó Torákisznak semmi köze.

– Ilyen önzők a szülei? Miért hagyták magára?

– Szerették a kalandot. – Abby elfintorodott. – Időközben Melbourne-ben nyitottak egy kis üzletet, ahol bioélelmiszert meg népies ékszereket árusítottak, és házat is vettek a környéken, de nem bírtak sokáig megmaradni.

– Érdekes emberek, szívesen megismerkednék velük.

Theó meglepődött a saját szavain. Maga előtt látta a kis Abbyt, aki biztos háttérre és unalmas hétköznapokra vágyott, hogy olyan átlagos életet élhessen, mint bárki más. Valószínűleg éppen ez indította arra, hogy keressen egy gazdag férjet, aki megadja neki az

áhított biztonságot.

Noha a történet furcsán meghatotta, és kedve lett volna tovább hal gatni Abbyt, fontosabb dolga is akadt. Kimérten rámosolygott a lányra, majd felkelt a nyugágyból.

– Reggeli előtt még úszom egyet. Ha nem tudná, itt svédasztalos reggelit adnak. A személyzetet lekötik az ünnepi előkészületek, ezért ne számítson rá, hogy kiszolgálják.

Azzal sarkon fordult, és elindult a medence felé. Abby legszívesebben a fejéhez vágta volna a könyvét, de tartózkodnia kel ett az érzelmi kitörésektől. Már csak Mihaíl miatt is.

Összeszedte a holmiját, és visszament a szobájába.

Mihaíl még mindig aludt, ezért addig bökdöste, amíg ki nem nyitotta a szemét.

– Nem töltheted ágyban az egész napot – mondta.

– Úgy beszélsz, mint egy feleség – felelte grimaszolva a fiatalember.

– Mihaíl, én komolyan beszélek!

– Én is. Hol voltál?

– A medencénél.

– De nem is tudsz úszni.

– A bátyáddal beszélgettem. És kezdem azt hinni, hogy nem kéne összeházasodnunk.

Mihaíl felült az ágyban. Egyetlen gyengéje a selyempizsama volt. Ezt a sötétkék alapon bézs Paisley-mintásat nagyon szerette. Abby hirtelen arra gondolt, vajon Theónak is tetszene-e… vagy ő inkább az a fajta, aki meztelenül alszik. Erőt kel ett vennie magán, hogy elterelje a gondolatait. Ránézett Mihaílra, aki eközben aggódva figyelte.

– Szerintem viszont remek ötlet! Csak nem gondoltad meg magad?

– Talán nem fontoltam meg elég alaposan – mormolta a lány. – Persze megértelek, de most, hogy idehoztál… nem akarok csalódást okozni az anyádnak és a nagyapádnak. Olyan kedves emberek.

– Senkinek nem okozunk csalódást – felelte Mihaíl. – Éppen azért vagyunk itt, mert kedves emberek. Kérlek, ne hagyj cserben, Abby.

– El kel mondanom még valamit. A bátyád gyanakszik.

– Ezt hogy érted?

– Meg van győződve róla, hogy csak a pénzedre utazom.

Mihaíl vigyorgott.

– Higgyen, amit akar. Mi tudjuk, hogy téved.

– Persze, de addig nem fog leszál ni rólam, amíg ezt igazolva nem látja.

– Csak három napig marad, ugyan mit deríthetne ki?

Egy átlagos ember nem sokat – de a bátyád nem átlagos.

– Majd megpróbálom kerülni – mondta a lány. – Talán sikerül.

– Te nem ismered! Csak még elszántabb lesz, ha azt hiszi, hogy van rejtegetnivalód – felelte a homlokát ráncolva Mihaíl. – Talán okosabb volna, ha megpróbálnád meggyőzni az el enkezőjéről. Beszélgess vele, mondd el neki, mennyire szeretjük egymást. Ami persze igaz is.

Vőlegényének optimizmusa magával ragadta Abbyt.

– Ne aggódj – folytatta a férfi. – Egy hét múlva újra Angliában leszünk, és minden visszazökken a rendes kerékvágásba. Most elmegyek zuhanyozni, felöltözöm, lemegyünk reggelizni, és utána bemegyünk a városba. Mit szólsz hozzá? – Mihaíl magához húzta. Olyan megnyugtató és bátorító volt az ölelése!

Hamar feloldódott a feszültség, amit Theó váltott ki belőle. Mihaíl barátsága sokat jelentett neki, ezért is egyezett bele az eljegyzésbe.

– Bírj ki még egy kis időt vele – kérlelte a férfi. – Igaz, sokszor elragadják az érzelmei, néha igazságtalan is, de hidd el, rendes ember. Én már csak tudom.

– Hát, ha te mondod…

– Nem kel tartanod tőle, elvégre nem igaz, hogy a pénzemre hajtasz, és tényleg szeretjük egymást. Adj nekem pár percet, amíg elkészülök, azután mehetünk reggelizni. Rendben?

Fél órával később lementek. Időközben a többiek is felkeltek, és összegyűltek a reggelizőasztalnál. Theó figyelmesen nézte a jegyespárt, ahogyan a rokonokkal társalognak. A testbeszédük arról árulkodott, hogy bizalmas a kapcsolatuk – de valami nem stimmelt… Bosszantotta, hogy Abby ilyen felszabadult. Egyszer csak a lány odafordult Mihaílhoz, mire az öccse elmosolyodott, és a fülébe súgott valamit. Valószínűleg hízeleg neki a szerencsétlen bolond, gondolta Theó. Fogj egy csinos nőt és egy hiszékeny férfit, és egy év múlva megvan a válóper – és persze mondani sem kel , hogy a házasságszédelgő nő csinos összeggel a zsebében távozik.

Theó összevonta a szemöldökét. Nocsak, mióta tartja csinos nőnek ezt a fiús lányt? Jobb lesz vigyázni.

A lényeg, hogy a kisöcsémre vigyázzak, gondolta.

Abby valószínűleg megérezte magán a tekintetét, mert megfordult és ránézett. Theó kedvesen viszonozta a pil antását, és nagyon meg volt elégedve magával, amikor a lány hirtelen elfordult. Az öccsét nyilván baleknak nézi, de ő majd gondoskodik róla, hogy őt viszont komolyan vegye.

Megitta az utolsó korty kávéját, és odament az asztalhoz, ahol az ifjú pár üldögélt nagynénik és nagybácsik társaságában.

– Nohát – mondta az asztalra támaszkodva –, mi a terv mára? – Az egész társasághoz beszélt, de egyfolytában Abbyt nézte. A lány tüntetőleg nem vett róla tudomást, igyekezett az evésre koncentrálni.

A társaság a vil ában akart maradni. A nagynénik azért, hogy készüljenek az esti

rendezvényre, a nagybácsik pedig azért, hogy a medencénél süttessék a hasukat a nappal.

– Mi elmegyünk városnézésre – mondta gyorsan Abby.

Amint megpil antotta Theót, tudta, hogy már megint őt figyeli, semmi más nem érdekli. Tudta, hogy az lett volna a legokosabb, ha kedvesen rámosolyog, amikor megjelenik, de nem volt rá képes. A férfi láttán meghűlt az ereiben a vér. Az elmúlt percekben azonban összeszedte magát, és most végre ránevetett.

– És ön mit fog csinálni? Segít az előkészületekben, vagy inkább úszkál?

– Dolgoznom kel – válaszolta Theó.

– Ezt nem hiszem el – szólalt meg Mihaíl, mire Abby és Theó érdeklődve fordult felé. – Drágám, tudom, hogy megígértem, hogy megmutatom Szantorinit, de…

Abby rögtön rájött, mit forgat a fejében, ezért vészjóslón nézett rá. A biztonság kedvéért még sípcsonton is rúgta az asztal alatt, de Mihaíl csak nézte bocsánatkérőn.

– Nem baj, később is bemehetünk a városba – mondta Abby, igyekezvén elhárítani a fenyegető katasztrófát.

– Theó, esetleg el tudnád kísérni helyettem a menyasszonyomat? Annyira várta ezt a mai kirándulást. Nem akarok neki csalódást okozni, de sajnos itt kel maradnom. Tegnap este kaptam egy e-mailt az egyik konyhafőnökömtől, azt írja, gondok vannak a tengeri gyümölcsök szál ításával.

Abby mérgesen nézett rá, de Mihaíl nem vette a lapot.

– De ha neked is sok dolgod van, Theó, akkor esetleg bevihetnéd Abbyt kocsival a városba, ő majd ott eltölti az idejét egyedül.

– A munka várhat – szakította félbe az öccsét határozottan Theó.

Ő persze megérezte Abby pil antásán, hogy milyen dühös. Miss Clintonnak semmi kedve a társaságához, ami persze fölöttébb gyanús. Csak idő kérdése, mikor gabalyodik bele a

hazugságok hálójába, amit maga szőtt szédületes tempóban.

Abby kétségbeesetten próbált uralkodni a vonásain.

– Alig várom, hogy körbevezethessem a mi kis szigetünkön – szólalt meg Theó. – Találkozzunk egy óra múlva a bejárat előtt.

Tényleg örült neki, hogy vele töltheti a napot. Ez a néhány órás együttlét nemcsak arra ad alkalmat, hogy jobban megismerje a lányt, hanem arra is, hogy megmutassa neki, milyen fából faragták. Ál ítólag a kettesben eltöltött idő csodákra képes…

3. FEJEZET

Theó érkezett elsőként, de nemsokára Abby is megjelent. Amikor meglátta a férfit, máris szaporábban vert a szíve. Theó a kocsifelhajtón ál t egy autónak támaszkodva, és telefonált. Mihaíl szerint úgy lehetett a legjobban eloszlatni bátyja kételyeit, ha kettesben elmennek várost nézni. Theó így meggyőződhet róla, hogy a lány szándékai tisztességesek, és hamar el fogja veszíteni az érdeklődését.

Mihaílnak fantasztikus képessége volt arra, hogy minden körülmények között keresztülvigye az akaratát, és Abby bízott benne. Most mégis elfogta a rémület.

Amikor Theó meghal otta a lány közeledő lépteit, feléje fordult, gyorsan befejezte a beszélgetést, és a nadrágzsebébe csúsztatta a mobilját. Khakiszínű bermudanadrágot, rövid uj ú pólót és napszemüveget viselt. Nagyon lezsernek tűnt ebben a szerelésben.

– Nem muszáj elkísérnie, ha nincs kedve – mondta Abby, amint hal ótávolságba került. – Önt várja a munka, nekem meg nem lesz semmi bajom, ha kiülök a kertbe olvasni.

Theó biccentéssel nyugtázta a szavait, de nem válaszolt, csak udvariasan kinyitotta neki a kocsi ajtaját.

– Azért val ja be őszintén, hogy az olvasás nincs olyan nagy kaland, mint egy városnézés – mondta, amikor mindketten az autóban ültek.

Abby a napszemüveg miatt nem látta a férfi szemét, de el tudta képzelni, milyen diadalittas tekintettel néz rá most.

– Nem vágyom semmiféle kalandra – válaszolta. Mivel meleg volt, indulás előtt átöltözött, és most banánzöld rövid szoknyát és fehér uj atlan blúzt viselt. Bár tudta, hogy Theót hidegen hagyja a lába, kel emetlenül érezte magát. Talán mégis jobb lett volna a farmer…

– Mit mesélt Mihaíl a szigetről? – kérdezte a férfi.

– Hogy elég kicsi, de van néhány remek üzlet.

A férfi elhúzta a száját.

– Majd szóljon, hogy emlékeztessem az öcsémet, ne próbálja eljátszani az idegenvezető szerepét, mert az nem megy neki. Na figyeljen, mondok néhány érdekes dolgot. Ez a sziget tulajdonképpen a világ egyik legaktívabb vulkánja. Egyes tudósok szerint a háromezer évvel ezelőtti kitörés során a teljes minószi civilizáció megsemmisült. Akár hiszi, akár nem, hosszú ideig nem létezett említésre méltó turizmus errefelé. Csak néhány évvel ezelőtt jöttek rá a helyiek, hogy remekül ki lehet aknázni a híres krátert meg az egyedülál ó fekete homokstrandot. Igaz, a turisták megjelenésével megszűnt a sziget érintetlensége.

– Irigylem a gondjaikat. Ha választhatnék aközött, hogy van fedél a fejem fölött, van mit ennem, de néha megzavar egypár turista, vagy hajléktalan vagyok, korog a gyomrom, de háborítatlan környezetben élek, hát én egy pil anatig se haboznék.

– Ön nagyon gyakorlatias. – Az élet egyéb területein is, tette hozzá magában. – Mindig azt hittem, hogy a nők természettől fogva romantikusak.

– Csak azért, mert valaki józanul gondolkodik, ne gondolja, hogy nem romantikus alkat.

Theó nem akart ebbe belemenni, inkább úgy döntött, kicsikar a lányból valami hasznos információt.

– Feltételezem, a szüleivel való utazgatás alatt nem kapott akkora adagot a valóságból, ami

kiölte volna önből a romantikát.

Abby eddig a szépséges tájat bámulta, de most odafordult a férfihoz. Légy kedves, barátságos és nyitott, emlékeztette magát, mielőtt megszólalt.

– Lehet. Mindenesetre elég sok veszélyes környéken laktunk, lepukkant helyeken, úgyhogy megkaptam én a kel ő valóságadagomat… De nem, csak kamuzok, sose laktunk veszélyes környéken. Farkas és Folyó mindig is jobban szerették a vidéket, mint a várost.

– Hogy mondta? Farkas és Folyó?

Abby a szájába harapott. Már megint elszólta magát. Még Mihaílnak se mesélt ezekről a nevetséges becenevekről, amiket anyja és apja adtak egymásnak.

– A szülei Farkasnak és Folyónak szólították egymást? Mint az indiánok? – Mi a manó, gondolta Theó, egész különleges kis házasságszédelgővel van dolgom.

– Hittek benne, hogy az embereknek a jel emükhöz il ő nevet kel adni. Én persze anyunak és apunak szólítottam őket.

– Ez bizonyára tetszett nekik.

– Elfogadták, hogy én máshogy gondolkodom. De hát ez régen volt, hagyjuk… Meséljen inkább a szigetről. Mit gondol, kitörhet újra a vulkán?

A férfi nem bírta ki, hogy ne bámulja meg a lány formás lábát, mert a kocsiban kissé felcsúszott a szoknyája. Gyorsan összeszedte magát, és folytatta a beszélgetést.

– Önnek mi volt a beceneve?

– Patak – felelte a lány. – De megkértem őket, hogy soha ne hívjanak így mások előtt, csak ha magunk közt vagyunk. De ez most nem fontos… A vulkanikus szigetek veszélyeiről akart mesélni, ha nem tévedek.

– El tudom képzelni, milyen kínos lett volna, ha a barátai tudomást szereznek a titkos nevéről.

Abby visszaemlékezett egy kel emetlen esetre, amikor a szülei érte mentek az iskolába, és az ígéretükről megfeledkezve Pataknak szólították. Nem sokáig járt ebbe az intézménybe, és életének ez a része nem tartozott a kedvenc emlékei közé.

Igen meglepődött magán, hogy ezt majdnem elmesélte a mel ette ülő, szinte vadidegen férfinak. Szerencsére még időben észbe kapott, és próbálta visszaterelni a beszélgetést az eredeti témához. Nagy megkönnyebbüléssel nyugtázta, hogy Theó hajlandó megint a szigetről beszélni.

– A háromezer évvel ezelőtti hatalmas kitörés során újabb kráterek keletkeztek, de ma már nem aktív a tűzhányó. De a biztonság kedvéért rendszeresen vizsgálják a geológusok.

– Hát ez igazán megnyugtató. Tudomásom szerint az alvó vulkánok is kitörhetnek.

– Reméljük, ez nem fog. Most pedig elviszem egy kis kalandtúrára.

– Az… mit jelent? – érdeklődött félénken Abby.

Theó csak vigyorgott, még a foga is kivil ant. Élvezte a helyzetet, a lány azonban feszengett.

A kalandtúra azt jelentette, hogy végigszáguldottak a völgyön. Abby rémülten kapaszkodott a férfiba, és egyáltalán nem tudott gyönyörködni a vulkanikus táj szépségében. Lávatörmelékek és szikladarabok között vezetett az útjuk, miközben Theó egyre felszabadultabban nevetett, a lány pedig a vál ába fúrta a fejét, hogy ne is lásson semmit.

– Szadista! – kiáltotta, amikor végre megál tak, és kiszál tak a kocsiból.

– Maga pedig gyáva – felelte a férfi. Bezzeg az ő lába nem remegett.

Megdöbbent, amikor látta, hogy ez a céltudatos és rideg nő, aki az öccse pénzére hajt, ilyen sebezhető és félős tud lenni. Elbizonytalanodott, vajon jól mérte-e fel a helyzetet. Kiváló emberismerőnek tartotta magát, ez lenne az első eset, hogy téved. Persze minden lehetséges…

– Megígértem, hogy elviszem vásárolni – mondta.

Számított a visszautasításra, és meg is kapta.

– Már nincs kedvem. – Jamie-nek akart volna venni egy-két dolgot, de ezt Theó társaságában nem lehetett.

– Akkor csak nézegesse a kirakatokat, én közben vásárolok.

Bár még gyengének érezte magát a veszélyes száguldozás után, arra volt ereje, hogy tegyen egy csípős megjegyzést. Hol van az megírva, hogy ehhez kizárólag Theónak van joga?

– Nem tudtam, hogy a mil iárdosok szeretnek vásárolni – mondta. – Nem gondolja, hogy ez nőies dolog?

– Azt akarja mondani, hogy nőies vagyok? – csattant fel Theó.

Nagyon sértődöttnek tűnt, ezért Abby elhatározta, hogy továbbmegy.

– De hiszen nincs abban semmi rossz, ha egy férfi együtt érző. Vagy ha szeret vásárolni. – Először érezte úgy, hogy ő uralja a társalgást. – Vannak férfiak, akik csak a legjobb ruhákat hajlandók megvenni, hogy nagyobb hatást gyakoroljanak a nőkre.

– Lehetséges – hagyta rá békülékenyen Theó. – Bár nem gondolnám, hogy ön az a fajta, aki elájul egy méretre szabott öltönytől.

– Hát nem.

– Akkor is beleszeretett volna az öcsémbe, ha kopott farmerben és lyukas pulóverben szaladgál?

Beleszerettem volna?…

– Nekem mindegy, mi van rajta – próbált kibújni a kérdés alól a lány.

– Talán meg kel ene látogatnom önöket Brightonban – válaszolta a férfi.

Abby kezdte kényelmetlenül érezni magát.

– Mihaíl nagyon elfoglalt – mondta habozva.

A lány bizonytalansága nem kerülte el Theó figyelmét.

– Arra azért talán csak van ideje, hogy találkozzon az egyetlen testvérével. Egyre jobban tetszik nekem az ötlet. Meglátogatom önöket, és elmegyünk valahova ebédelni, hogy megünnepeljük…

– Azt hittem, többnyire Athénban időzik – próbálkozott Abby.

– Néhány évvel ezelőtt még tényleg így volt, de mostanában sokat vagyok Londonban. Lakásom is van ott.

– Esetleg mehetnénk mi önhöz – javasolta sietve a lány. – Mihaíl imádja Londont, és én is szívesen megnézném a várost. Ritkán jutok el oda.

Gyermekét egyedül nevelő anyaként legalábbis, gondolta. Vajon milyen aljas megjegyzéssel reagálna Theó, ha tudna Jamesről? Bizonyára remekül il eszkedne az előítéleteibe, és újabb okot látna benne, miért akarhat gazdag férjet fogni. Ha folytatná a kutakodást, Mihaíl előbb-utóbb elárulná neki a titkukat. Ez az egész mostani cirkusz csak arra volt jó, hogy a nagyapjuk lássa, kedvenc unokája jó úton jár, nemsokára megnősül. Ha valaha rájön, hogy…

– Miért jut el ritkán Londonba? – firtatta Theó. – Az öcsém bizonyára nem ragaszkodik hozzá, hogy ál andóan mel ette legyen.

– Persze hogy nem. De valahogy mindig úgy alakul, hogy nem tudok elutazni. Tudja, hogy van ez: tervezget valamit az ember, aztán egyszer csak azon kapja magát, hogy megint elszaladt egy év…

– Mit tervezett az idén?

– És ön mit? – kérdezett vissza a lány. – Nem hiszem, hogy a munka önmagában boldoggá teszi.

– Való igaz, nem csak munkából ál az életem – felelte Theó. – Rajongok a sportért, és szeretek szórakozni.

– Tényleg? – kérdezte Abby közönyösen. – És mit sportol?

A férfi elnevette magát, és szórakozottan felvonta a szemöldökét.

– Olyan sportágat űzök, amihez elengedhetetlen egy el enkező nemű versenyző odaadó együttműködése.

A hirtelen beál ó csendben Abby fülig vörösödött. Érezte, hogy Theó próbál belelátni a fejébe, vajon ő hogyan képzeli el az említett tevékenységet.

– Persze nem ez az egyetlen sportág, amit kedvelek – szólalt meg nagy sokára a férfi. – Úszom is, és igyekszem legalább hetente egyszer elmenni az edzőterembe. Nem mindig tudok időt szakítani rá, mert több irodám is van. Tulajdonképpen világutazó vagyok, akárcsak a szülei. De most már eleget beszéltünk rólam, menjünk vásárolni.

Ennyit a városnézésről, gondolta Abby. Útközben ugyan elhaladtak néhány nevezetesség mel ett, de az élénk társalgás nem tette lehetővé, hogy odafigyeljen rájuk. Még a fényképezőgépét sem vette elő a táskájából.

– Ez kétségkívül nem a világ legszebb helye – folytatta a beszélgetést Theó, miközben egymás mel ett andalogtak a szűk kis utcákon –, de mutatok önnek néhány menő üzletet.

– Nem igazán érdekelnek a márkás holmik. Inkább megnéznék néhány kisebb kézművesboltot, ahol árulnak emléktárgyakat.

– Ma reggel azt mondta, nem hozott magával fürdőruhát.

– Így is van.

– Most vehetne egyet.

Abby későn kapcsolt, hogy a férfi célirányosan közelít egy bizonyos bolt felé. Kicsi üzlet volt drága fürdőruhákkal és túlbuzgó eladókkal.

A lány megál t.

– Nincs rá szükségem.

– Én nem így gondolom. A következő órákat a tengerparton fogjuk tölteni, és a ruházata határozottan nem alkalmas erre.

– Nem megyek strandra.

– Ezt nem teheti velem. Megígértem az öcsémnek, hogy megmutatom önnek a látnivalókat. És ebbe a strand is beletartozik.

– Mihaíl bizonyára nem örülne.

– Ugyan miért?

– Csak mert… – Abby arra lett figyelmes, hogy elál ják a bejáratot; egy fiatal pár bosszankodva utat tört magának közöttük.

– Talán attól fél, hogy elcsábítom a menyasszonyát?

– Ugyan már! De ez elég mocsok dolog volt.

Theó jóízűen felnevetett.

– Van abban valami cinizmus, ha ezt ön mondja.

– Mire céloz?

Ahelyett hogy válaszolt volna, Theó arrébb vonta és a falhoz szorította a lányt. Az arcuk csak néhány centiméternyire volt egymástól, Abby érezte a férfi finom il atát.

– Miért nem hagyjuk abba ezt a játszadozást? – A hangja nem volt goromba, de kiérződött belőle valami ridegség. – Mindketten tudjuk, mire jó ez az eljegyzés. Volt időm megfigyelni, hogyan viselkedik az öcsémmel. Reméltem, hogy rácáfol a gyanúmra, de minden, amit tett és mondott, megerősített a meggyőződésemben, hogy csak Mihaíl pénzét akarja, és nem szereti őt.

– Ez nem igaz – hebegte Abby. Holtsápadt lett. – Miért mondja ezt?

– Mert nem vagyok hülye.

– És ön szerint Mihaíl az?

– Ugyan már, nem erről van szó. Ő egészen más, mint a többi ember. Amikor az osztálytársai tizennégy éves korukban elkezdtek érdeklődni a lányok iránt, Mihaíl azzal volt elfoglalva, hogy minél érdekesebb ételeket találjon ki. És mivel hidegen hagyja a pénz, feltételezi, hogy mások is így vannak ezzel. De én tudom, hogy nem mindenki van így vele.

– Nagyon téved. – Abby úgy érezte, képtelen védekezni a gyanúsítgatás el en. Nem volt ereje, hogy kikérje magának ezt a pimaszságot.

– Elárulná, miben tévedek? – Theó hanghordozása olyan kegyetlen volt, hogy Abby szinte lebénult. Csak arra futotta az energiájából, hogy ál ja a tekintetét.

A férfi végül megrázta a fejét.

– Jobban tennénk, ha választanánk végre egy fürdőruhát. De ne higgye, hogy ezzel a dolog el van intézve. Innen folytatjuk a beszélgetést.

– Ugye nem képzeli, hogy ezek után még elmegyek magával a strandra? Mit képzel, hogy csak úgy megvádol?

– Vagy keresünk egy csendes helyet, ahol nyugodtan beszélgethetünk, vagy visszamegyünk a vil ába. Döntse el.

– Cseppet sem érdekel az öccse pénze, elhiheti – próbálkozott még egyszer, utoljára Abby.

Theó nem válaszolt: sarkon fordult, és bement az üzletbe. Abbynek nem maradt más választása, mint követni.

Odabent a férfi a pultnak támaszkodva várta. Nem messze tőle ál t egy eladó, aki félszeg mosol yal nézett rá, és a pénztáros is csak mosolygott kínjában. Amikor Abby belépett a boltba, Theó a szemével intett az egyik eladónak, aki azonnal odasietett a lányhoz.

Abby még soha életében nem találkozott ilyen alázatos kiszolgálással.

– Nem fürdőruhát keresek – közölte.

Az eladónak lefagyott arcáról a mosoly meglepetésében. Nem akart hinni a fülének. Theó

odalépett hozzájuk, és készségesen tolmácsolt. Fél óra múlva, amikor elhagyták az üzletet, Abbyn fekete bikini volt a ruhája alatt.

Egy szót sem szóltak egymáshoz, amíg leértek a kocsival a tengerpartra. Theó csupán annyit közölt kimért modorban, hogy a csomagtartóban van törölköző és egy piknikkosár. Ezek szerint készült erre, gondolta Abby. Esze ágában sem volt városnéző túrára menni, eleve úgy tervezte, hogy majd a parton beszélgetnek, és kiszed belőle mindent, ami tudni akar.

A torkában dobogott a szíve, amikor végre megérkeztek Szantorini gyönyörű strandjára.

– A környező szigeteken is vannak szép strandok – mondta Theó –, de oda csak komppal lehet eljutni.

Abby nem felelt. Arra összpontosított, hogy mielőbb túlessen ezen a kínos kihal gatáson, ha már egyszer belesétált a csapdába. Hiába tanácsolta neki Mihaíl, hogy legyen kedves a bátyjával, egyszerűen képtelen volt jó képet vágni a dologhoz.

Theó kiszedte a piknikkosarat a csomagtartóból, és a tekintetével üres partszakaszt keresett. Abby lassan és kedvetlenül követte őt, közben a fekete homokot és a tiszta vizű tengert bámulta.

– Semmi oka, hogy ilyen elkeseredett arcot vágjon – mondta a férfi, és leterítette a törölközőket. Levette a pólóját, és Abby újra megcsodálhatta lapos, izmos hasát.

– Nem vagyok elkeseredve! – csattant fel. – Dühös vagyok, mert úgy hozott ide, mint amikor a bűnöst akasztani viszik. Nincs más választásom, mint hogy végighal gassam a légből kapott vádaskodásait. Haragszom, amiért úgy kezeli Mihaílt, mint egy idiótát, akit mindentől és mindenkitől meg kel védenie, mert ő maga nem képes rá. Nem tudom, mi a célja ezzel. Tényleg azt hiszi, hogy elég, ha kitartóan és tapintatlanul faggat, és akkor előbb-utóbb beval om minden bűnömet? Ön arrogáns és beképzelt. Meg sem érdemli, hogy ilyen jó fej

testvére legyen! – Abby már tajtékzott.

Theó összeszorított foggal hal gatta a rázúduló szóáradatot. Belül fortyogott, amint figyelte a magából kivetkőzött lányt, akit annyira elragadtak az indulatai, hogy egész testében reszketett. Micsoda aljas kis házasságszédelgő, gondolta. Jel emző, hogy szegény Mihaílt nem hagyta ki az előadásából. De lehul t az álarc, ezúttal kimutatta a foga fehérjét. A férfi rá se hederített a lányra, lefeküdt a törölközőjére.

– Mondjon már valamit, az isten szerelmére! – kiabálta Abby.

– Üljön le, és nyugodjon meg.

– Nyugodjak meg?

– Tipikus női hisztéria. Ne haragudjon, de a társalgásnak semmi értelme, ha mindent elismétel, amit mondok. Üljön le végre!

– Tényleg azt gondolja, hogy ön találta fel a spanyolviaszt? Egy percig se higgye, hogy mindenki úgy táncol, ahogy ön fütyül. Nekem ugyan ne dirigáljon.

– Biztosíthatom, hogy mindjárt összeesik, ha továbbra is ál va ordibál ebben a hőségben. Inkább örüljön, hogy rátaláltam az egyetlen árnyékos helyre, ahol nincs tömeg. – Hátat fordított, és várt.

Türelmét nemsokára siker koronázta, mert Abby leült mel é.

– Kérdezzen bátran – mondta.

– Mikor lesz a nagy nap?

– Nem értem.

– Kitűzték már az esküvő időpontját?

– Még nem.

– Hát, ez meglep. Mi értelme az eljegyzésnek, ha nem tudják, mikor lesz az esküvő? Azt hittem, sürgős a dolog.

– Nocsak, talán nem il ik bele a képbe? – Abby kajánul nevetett. – Bizonyára azt gondolta, hogy mindig magamnál hordok egy zsebszámológépet, és azon kalkulálom éjt nappal á téve, hogy válás esetén mennyi pénzt kapnék. Őszintén sajnálom, ha csalódást okoztam, de nemhogy időpontunk nincs, de még az esküvőről se beszéltünk Mihaíl al.

– No fene – mondta meglepetten Theó.

– Nem minden nőnek az az életcélja, hogy gyűrűt húzzanak az uj ára.

– De a többségük mégiscsak erre vágyik, nekem elhiheti.

– Akkor hogy létezik, hogy ön még nem nős? Hal atlan, hogy még egyetlen nő se kísérelte meg rátenni a kezét a Torákisz család mesés vagyonára.

– Ó, ami azt il eti, sokan próbálkoztak – felelte a férfi szárazon. – De talán felesleges elmondanom, mi lett a vége mindig.

– Szegény ember – gúnyolódott a lány. – Magányra van kárhoztatva, mert ha egy nő vonzódik önhöz, akkor rögtön hátsó szándékot szimatol.

– Most nem rólam van szó – mondta ridegen Theó, és felült. – Hiába próbálja elterelni a beszélgetést. Senki nem hal bennünket, úgyhogy akár rátérhetünk a lényegre. Minden erőmmel azon leszek, hogy megakadályozzam ezt a házasságot.

Abbynek tátva maradt a szája a döbbenettől.

– Feltételezem, azért nem beszélt még vele az esküvő időpontjáról, nehogy gyanút fogjon. Nem akarja sürgetni, mert félő, hogy akkor átlát a szitán. Igaza is van, mert Mihaíl ugyan fájdalmasan naiv, de könnyen lehet, hogy tényleg elgondolkodna az ön oly nagy szerelmén…

Abby időközben rendezte a vonásait, és próbálta megérteni, amit Theó mond. Annyit azonban világosan látott, hogy az udvariaskodás ideje lejárt.

– Nem írhatja elő nekem, hogy kihez menjek feleségül – felelte. Ezúttal nem futotta frappánsabb válaszra.

– Dehogynem, hiszen a családomról van szó. Egyébként azt csinál az életével, amit akar, csak minket hagyjon békén. – Látta, ahogy a lány szája megvonaglik; minden erejét összeszedte, nehogy megsajnálja. Színészkedik, győzködte magát. Ilyenkor a legjobb módszer, ha úgy teszek, mintha észre se venném a műsorát.

– Nem akarok hinni a fülemnek – suttogta Abby.

– Pedig jól hal otta – mondta ridegen Theó. – Mennyit ér meg önnek, ha felbontja az eljegyzést?

– Ezt meg hogy érti? – A lány zavartan rázta a fejét, pedig lassan, de biztosan derengett neki, mire akar kilyukadni.

Theó felsóhajtott.

– Figyeltem, hogyan viselkedik az öcsémmel. A testbeszédükből ítélve nincs itt semmiféle szerelem, de azt elismerem, hogy igen baráti a kapcsolatuk. Legyünk igazságosak…

– Ön és az igazságosság?!

– Hajlandó vagyok felajánlani egy korrekt összeget – folytatta a férfi el entmondást nem tűrő hangon –, ha felbontja az eljegyzést. Meg vagyok róla győződve, hogy ezzel mindenki jól jár. Én boldog leszek, hogy megkímélem az öcsémet egy nagy csalódástól, és közben biztosítom a lehetőséget, hogy barátságban váljanak el egymástól. Ön boldog lesz, mert szép kis summa üti a markát az együttműködéséért cserébe. Nem is sejti, milyen nagyvonalú tudok lenni.

Abby magánkívül volt, minden idegszála megfeszült. Előrehajolt, és lekevert egy hatalmas pofont Theónak.

4. FEJEZET

Abby a nagy tükör előtt il egette magát. Mihaíl ötlete volt, hogy a burgundi vörös ruhát vegye fel, ami remekül ál t neki, mégsem érezte jól magát benne. Magas sarkú cipőt vett hozzá, és

egy kis retikült szorongatott a kezében, ami nagyon elegáns kiegészítő volt ugyan, de haszontalan.

Megfordult, hogy hátulról is megnézze magát. A kivágás majdnem a derekáig ért, jókora kontrasztban a ruha elejének szűzies zártságával. Elöl néhány fodor il endően takarta, nem látszott, hogy nincs rajta mel tartó. Kissé furcsa volt hosszú ruhát viselni egy ilyen meleg napon, de a puha anyag kel emesen hűsítette meztelen lábszárát.

Mihaíl biztosította róla, hogy mindenki megfordul majd utána. Abby nem válaszolt, és azt is elhal gatta a vőlegénye elől, hogy milyen ajánlatot tett neki Theó néhány órával korábban. Nagyot sóhajtott, és még egy ideig bámulta magát a tükörben, csak azért, hogy időt nyerjen, és ne kel jen lemennie a vendégek közé. Fél nyolc volt, a parti hétkor kezdődött. Eddig Jamie-vel beszélt telefonon, de még kisfia vidám csacsogása sem javított a hangulatán. Theó másnap délután elutazik, addig meg talán csak sikerül elkerülniük egymást a sok vendég és rokon között. Mostanra tele lett a ház.

A kirándulás nem ment ki a fejéből, újra és újra lejátszódtak benne egyes jelenetek, különösen az, amikor Theó megtette piszkos ajánlatát, vagyis hogy hajlandó fizetni, ha felbontja az eljegyzést. Mire ő pofon ütötte – amivel a pil anatnyi elégtételen kívül semmit sem ért el.

– Most az egyszer megbocsátok – mondta erre Theó, megragadta a kezét, és magához húzta a lányt. – De ne merészelje még egyszer! Az ön helyében inkább komolyan elgondolkodnék az ajánlaton. A helyzet ugyanis a következő: vagy nagyobb összeggel a zsebében távozik most, vagy egy fil ér nélkül később. Akárhogyan is dönt, egy dologban biztos lehet: hogy menni fog.

A visszaúton súlyos csend telepedett rájuk. Abby végig az ajtónak támaszkodott, hogy minél messzebb legyen a férfitól, és közben meredten bámult kifelé. Úgy tűnt, semmi szín

alatt nem tudja meggyőzni ezt a gazembert arról, hogy rosszul méri fel a helyzetet.

– Hát akkor harcra fel! – mondta a tükörképének. – Nem fogok meghátrálni.

Emelt fővel hagyta el a szobát. Theónak csak annyi hatalma van fölötte, amennyit ad neki, márpedig neki esze ágában sincs behódolni.

A lépcső alján megál t és körülnézett. Néhány vendéggel még a rettenetes kirándulás délutánján megismerkedett, de többségük idegen volt számára. Legszívesebben megfordult és elfutott volna, de erőt vett magán, és elindult az első ember felé, aki ismerősnek tűnt.

Mihaílt és Theót nem látta sehol.

Pincérek és pincérnők jártak keresztbe-kasul, hatalmas tálcákon kínálták a pezsgőt, a narancslét és az előételt. A termeket betöltötte a zsibongás, a vendégek fesztelenül beszélgettek, nevetgéltek.

Abby előre eldöntötte, hogy egész este kívülál óként fog viselkedni, és udvariasan mosolyogva felszínesen elcseverészik. Néhány perc elteltével azonban be kel ett látnia, hogy ez nem fog menni.

Mindenki lelkesen és nagy szeretettel üdvözölte. A nők megdicsérték a ruháját, a férfiak pedig a merész kivágáson felbátorodva pikáns vicceket meséltek, amiken ők maguk szórakoztak a legjobban.

Miközben egyik társaságtól a másikig sétált, egyfolytában Mihaílt kereste, de továbbra sem találta. Egyszer csak kísérteties dolog történt: egy hang a fülébe súgta, amire éppen gondolt.

– Mihaílre ráférne egy kis korrepetálás, ami a nőkkel való bánásmódot il eti. Rendes ember nem hagyja magára a menyasszonyát!

Abby megmerevedett, mély lélegzetet vett, majd lassan odafordult Theóhoz.

Istenien nézett ki. Fekete nadrágja pontosan megfelelt az előírásoknak, de fehér ingének uj át rendhagyó módon a könyökéig feltűrte. A parti férfi vendégei mind zakót és

nyakkendőt viseltek. Theó nyakkendője csak tessék-lássék volt megkötve, hogy ne kel jen begombolnia inge felső gombjait.

Vajon honnan került elő hirtelen? Biztos kifejezetten őt kereste.

– Nincs szükségem gardedámra.

– Arra talán nincs – felelte Theó –, de meg mertem volna esküdni, hogy a vőlegénye egész este el se mozdul a szoknyája mel ől. Főleg egy ilyen szoknya mel ől.

– Mi baja az öltözékemmel? – Abby megitta az utolsó korty pezsgőt, de nem ál t be a kívánt hatás: egy cseppet sem lett oldottabb.

– Kevés anyag jutott a hátára – suttogta a férfi olyan hangon, hogy a lány libabőrös lett. – Az ember kíváncsi lesz, hogy néz ki az eleje. – A szájához emelte a poharát, és miközben ivott, egy pil anatig sem vette le a szemét Abbyről.

– Elnézést, hogy magára hagyom, de meg kel találnom Mihaílt.

– Ugyan minek? Remekül szórakozik nélküle is. Mondjuk ez elég furcsa…

– Szerintem nincs ebben semmi rendkívüli – felelte dühösen a lány.

– De hiszen most jegyezték el egymást. Sülve-főve együtt kéne lenniük, kézen fogva andalogni. Ehelyett folyton külön utakon járnak.

– Nem is tudtam, hogy ön ilyen romantikus fajta – tért ki a válasz elől Abby. Úgy érezte, jogos az észrevétel, hiszen ha valóban jegyesek lennének, most Mihaíl mel ett volna a helye.

– Én nem téveszteném szem elől a menyasszonyomat.

– Mi Angliában máshogy kezeljük a dolgokat. Az a nézet például, hogy a nő a férfi tulajdona, már úgy nagyjából a középkorban kiment a divatból.

– Ez meg is magyarázza, miért olyan férfiasak az angol nők: megártott nekik a sok szabadság.

– Milyen igaza van! – Abby közben megfeledkezett róla, hogy tulajdonképpen a

vőlegényét indult megkeresni, aki éppen az ilyen helyzetektől akarta megóvni. – Ha hal anák a feministák, miket hord össze, előbb a hajukat tépnék, aztán felakasztanák az első fára. A szabadság nem nyűg, hanem értelmes cél. Csak egy bizonytalan férfi vágyik olyan feleségre, aki istenként csodálja. – Hát igen, ő megtanulta a leckét, hogy nem szabad istenként csodálni egy férfit…

– Ne értsen félre, én hiszek a női egyenjogúságban. Megvetem például az olyan munkáltatót, aki ugyanazért a munkáért kevesebb bért ad egy nőnek. És azt se tartom jónak, ha egy nő alázatosan kezd viselkedni, amint meglátja a férjét. Ennek el enére továbbra is tény, hogy ön most egyedül van itt.

– Mihaíl… – kezdte Abby – tudom, hogy Mihaíl sok emberrel akar találkozni. Ha ragaszkodtam volna hozzá, hogy egy percre se hagyjon magamra, akkor most itt lenne. De ennek semmi értelme. Szeretem figyelni az embereket, sodródni az eseményekkel…

– Angliában is így viselkedik, amikor együtt vannak meghívva valahova? Egyedül sodródik az eseményekkel, miközben az öcsém ki tudja, merre kóborol?

– Nem szoktunk összejövetelekre járni. Mihaílnak rengeteg dolga van a két étteremmel és a bárral.

– Ez nem zavarja önt?

– Ideje volna beszélgetnem a többi vendéggel.

– Csak érdekelne.

– Valóban? – kérdezte Abby gúnyosan. – Vagy vegyem úgy, hogy most folytatja a kihal gatást? Épp elégszer elmondta, mit gondol rólam. Nem látom értelmét a további társalgásnak.

– Bármi legyen is az indítéka erre a házasságra, érdekelne, mi vonzza egy olyan férfiban, akinek soha nincs ideje önre. – Theó intett a pincérnek, majd amikor az odaért hozzájuk,

leemelt a tálcáról két pezsgőspoharat. Egyet odanyújtott Abbynek.

Igazat mondott, tényleg kíváncsi volt rá. Továbbá el kel ett ismernie, hogy vonzza a lány kisugárzása. Vörös ruhájára omló hosszú, sima és hihetetlenül szőke haja megbabonázta. Bár a nőies formákat részesítette előnyben, ezúttal az csigázta fel, hogy Abby kifejezetten sovány. Alakját eltakarta a hosszú estélyi, ami csak olaj volt a tűzre. Theó úgy érezte, elveszett. Nem értette az öccsét: hogyan hagyhatja magára ezt a nőt?

A helyében ő…

– Nincs ebben semmi szokatlan. Sok embert ismerek, aki… – kezdte Abby.

– Én nem általánosságban beszéltem, hanem kifejezetten önről.

Abby megitta a pezsgőjét, és úgy érezte, azonnal menekülnie kel . A férfi csak arra vár, hogy elszólja magát, és akkor lecsap rá. Azt akarja, hogy eltűnjön az öccse életéből, és egy fil ért se kapjon a családi vagyonból. Rosszul ét környékezte, ha erre gondolt. Mégis volt valami ebben az emberben, valami gonosz, mégis elragadó, aminek nem tudott el enál ni.

Az éhgyomorra elfogyasztott két pohár pezsgő csak rontott a helyzeten.

– Minden embernek veleszületett igénye van a szabadságra. Olykor-olykor egyedül kel lennünk, hogy józanul meg tudjuk ítélni a partnerünket.

– Ön szerint szükség van erre?

– Hát persze. Így elkerülhetjük, hogy hülyét csináljunk magunkból, és megbízzunk valakiben, aki nem méltó rá. – Észbe kapott, és gyorsan bevetette lefegyverző mosolyát. – Persze csak általánosságban beszélek.

– Hogy hívják?

– Fogalmam sincs, mire céloz. – Abby érezte, hogy fejébe szál t az ital. Mintha üvegburát borítottak volna rá, olyan távolról hal otta a vendégek hangját. Menthetetlenül Theó hatása alá került, szíve majd kiugrott a helyéből.

– Dehogy nincs – felelte hízelegve a férfi.

A lassan leszál ó sötétségben a lány csak egy árnyékot látott. Egy igen férfias árnyékot. De most már nem félt tőle. Sőt…

– Nos? – erősködött Theó. – Ki volt az? Biztosra veszem, hogy nem Mihaílra gondolt.

Közben nyugodtan nézte Abbyt, akinek szőke haja csil ogott a fáklyák fényében. A férfi szorosabbra fogta a poharát, szinte belekapaszkodott, nehogy megsimogassa a lány haját. Jó lett volna megérinteni… Vajon olyan selymesen puha, amilyennek látszik?

– Régebben ismertem valakit… – kezdte Abby.

A férfin elhatalmasodott az érzés, hogy fel kéne kutatni és tönkretenni azt az embert, aki bántani merészelte a lányt. Minden erejét össze kel ett szednie, hogy vad gondolatai elől visszatérjen a valóságba.

De még mindig tudni akarta.

Ebben a pil anatban megjelent Mihaíl, és a bátyja vál ára tette a kezét.

– Ugye szerinted is Abby a bálkirálynő? – kérdezte. – Anya hívat, szeretné, ha üdvözölnéd leendő menyasszonyodat, Alexía Papéliut. – Gúnyosan vigyorgott. – Elbújhatsz, drága testvérem, de úgyse menekülsz.

Theó azt kívánta, bárcsak felszívódna az öccse, azon nyomban. Bár nem nézett Abbyre, minden porcikájában érezte a lány jelenlétét. Ilyet még soha nem tapasztalt.

– Ja persze, Alexía…

– A te eseted, ne is tagadd. Hosszú, sötét haj, telt idomok, és a ruhája semmit nem bíz a fantáziára.

Naná, hogy az esete, gondolta Abby. Nagy a mel e, vastag a combja, és meglehetősen buta. Elpirult a gondolatra. Hogy lehet ilyen aljas, amikor nem is ismeri azt a lányt?

– Nem csak egyféle nőre bukom – mondta Theó.

– Dehogynem! – vágta rá Mihaíl, aki elemében volt. – Emlékezz csak Raquelre. Meg Norára. És…

– Talán tényleg jobb lenne, ha odamenne Alexíához – vetette közbe közömbös arckifejezéssel Abby. – Nem akarjuk feltartani most, amikor megismerheti álmai asszonyát. Igazam van, Mihaíl?

Theó kel etlenül elindult a görög nőt körülvevő társaság felé. Normális körülmények között bizonyára örült volna neki, de most nem szívesen hagyta ott Abbyt.

A fenébe is, talán elfelejtette, hogy ez a szőke az öccse menyasszonya? Egy szobában laknak, egy ágyban alszanak… Elment az esze, hogy erre a nőre mer gondolni… Hogy azon töri a fejét, mi lenne, ha…

Alexía Papéliu szöges el entéte volt Abbynek: barna hajú szexbomba, akinek be nem ál t a szája. Theó körbenézett a teremben, és legnagyobb meglepetésére észrevette, hogy öccse már megint magára hagyta a menyasszonyát. Ennek el enére úgy tűnt, a lány remekül érzi magát néhány fiatalember társaságában.

Nemsokára asztalhoz hívták a vendégeket. Alexía éppen a terveiről mesélt valakinek: férjhez akar menni, gyerekeket szülni. Theó úgy döntött, mégse megy oda hozzá. Kissé túl személyesnek tartotta a témát.

A maga részéről negyvenéves kora előtt nem kívánt megnősülni, és ezt az anyjának is világossá tette. Úgy gondolta, hogy ez ideális kor ahhoz, hogy az ember elkötelezze magát, és felelősséget vál aljon egy családért. Majd ha eljön az ideje, oltár elé vezet egy Alexíához hasonló kedves görög lányt.

A nevezett hölgy éppen mel ette foglalt helyet. Abby ugyanannál az asztalnál ült, természetesen Mihaíl mel ett. Túl messze voltak ahhoz, hogy értse, miről beszélnek, de remekül rájuk látott.

Fél fül el hal otta, hogy Alexía kérdez tőle valamit. Kissé bosszankodott, hogy megzavarták, de odafordult, hogy válaszoljon az asztalszomszédjának.

Felszolgálták az ételt, s a kitűnő bornak köszönhetően az este folyamán egyre hangosabb lett a társalgás. Theó éppen csak annyit ivott, hogy ne tűnjön ki a társaságból; vigyázott a józanságára.

Nagyapja megkocogtatta a poharát, és szólásra emelkedett. Szel emes beszédet tartott, amelyben megemlékezett elhunyt feleségéről, és megköszönte a vendégeknek, hogy megtisztelték jelenlétükkel az ünnepséget. Ez volt az első pohárköszöntő a sok közül, a vendégek mindenkit lelkesen megtapsoltak.

Ekkor, poharát a magasba emelve, Theó ál t fel a székéről.

– Attól tartok, az előttem szólókhoz képest unalmas leszek…

Abby később mindig úgy emlékezett erre az estére, hogy Theó remek beszédet mondott – de az is lehet, hogy csak ő ivott többet a kel eténél.

A többiekkel együtt a lány is felál t, és megemelte a poharát. Egy pil anatra találkozott a tekintetük Theóval. Abbyt szokatlan érzés kerítette hatalmába… Hát ezt meg mire véljem, gondolta magában. Vacsora közben igyekezett kerülni a férfi tekintetét, bár a közel étét mindvégig intenzíven érzékelte. Úgy vélte, mindennek a pezsgő az oka.

Evés után az idősebb vendégek visszavonultak, a fiatalabbak pedig kimentek a kertbe, ahol a felál ított nagy hangszórókból kel emes zene szólt.

Amikor Abby végre megtalálta Mihaílt, a fülébe súgta, hogy talán ideje volna, hogy ők aludni térjenek.

– Gyerek még az idő – nevetett Mihaíl, és átölelte. – Csodálatos vagy, drágám. Fantasztikusan nézel ki, mindenkit lenyűgöztél.

– Szerintem te részeg vagy – felelte dühösen Abby. Közben a szeme sarkából látta, ahogy

Theó a barna lányba karolva felkel az asztaltól. Gyorsan hátat fordított nekik.

– Szabad egy táncra? – kérdezte Mihaíl, cseppet sem zavartatva magát. – Utána, ha fáradt vagy, elmehetsz aludni, de én úgy tervezem, hogy hajnalig fent maradok.

Elvegyültek a parketten a többi pár között, akik egymáshoz simulva táncoltak a lassú zenére. Abby a vőlegénye vál a fölött egyre csak Theót kereste, aki a görög szépséget tartotta a karjában.

Szaporábban vert a szíve. Nem is tudta hirtelen, mi zavarja jobban: maga a látvány, hogy a férfi egy másik nővel foglalkozik, vagy az, hogy egyáltalán érdekli, mit csinál Theó. Vajon ha megunták a bulit, együtt fognak visszavonulni Alexíával? A gondolatra kirázta a hideg.

Mihaíl átkarolta a derekát, mire ő a vál ára hajtotta a fejét. Kis idő múlva meghitten táncoltak. Egészen megfeledkezett magáról, ám akkor egyszer csak arra lett figyelmes, hogy Theó szólongatja. Annyira belemerült a zenébe, hogy beletelt egy kis időbe, mire felocsúdott, és megértette, hogy a férfi le akarja kérni.

Mielőtt még tiltakozhatott volna, Mihaíl félreál t, hogy átengedje neki. Az iménti gyengéd ölelést egy határozottabb váltotta fel. Abby hátrébb lépett, hogy növelje köztük a távolságot.

– Ne butáskodjon már – suttogta Theó. – Lazítson. Élvezze a zenét.

– Nem inkább a kis barátnőjével kéne táncolnia? – kérdezte pimaszul Abby. A férfi nevetésétől megint libabőrös lett. Az alkohol ködéből egyetlen tiszta gondolat szüremlett elő: ez a férfi nagyon vonzó, zavarba ejtően szexi. Döbbenten tapasztalta, hogy a teste is reagál: a mel e érzékenyebb lett, és kirajzolódott a ruha alatt.

– Én egy percig se tekintettem Alexíát a „kis barátnőmnek” – mormolta mély hangon Theó. – De el kel ismerni, megvan hozzá az alakja.

– Az alakja? – Abby hátrált egy lépést, hogy jól megnézze magának a férfi arcát. Vajon gúnyt űz belőle?

Theó egyszerűen magához húzta.

– Igen, jól hal otta. Mi görög férfiak elég régimódiak vagyunk, szeretjük a teltebb idomokat és a hagyományos nőtípust: megfelelő családfa, megfelelő életcélok. Alexía férjhez akar menni, és sok gyereket szeretne…

– A modern nő megcsúfolása – tiltakozott élénken a lány. Igaz, a férfi nem említette a szépséget, de bizonyára az is az alapvető elvárásai között szerepel.

– Ön szerint a modern nők vonzóbbak? – kérdezte halkan Theó.

Abbynek nem akaródzott vitatkoznia ebben a kel emes kábultságban. Az éjszakai levegő meleg volt, a zene andalító, és annyi pezsgőt ivott, hogy egészen felbátorodott.

– Nem – válaszolta. – A magamfajta házasságszédelgő semmiképpen. Egy pil anatra megfeledkeztem róla, hogy rideg vagyok és számító, aki minden férfinak csak a bankszámláját lesi.

Theó is kezdte egyre jobban érezni magát.

– Mit művel velem?

– Tessék?

– Amikor először megláttam, épp egy taxiból szál t ki.

– Már akkor kémkedett utánam?

– Éppen a tájban gyönyörködtem, amikor megérkezett. Olyan volt, mint egy gyereklány… Azóta persze bebizonyította, hogy jól felvágták a nyelvét… Gondolom, ezt az oldalát még nem mutatta az öcsémnek.

– Igazságtalan velem. Úgy beszél rólam, mintha valami házsártos, kibírhatatlan nőszemély lennék. Fáradt vagyok, felmegyek a szobámba.

– Pedig Mihaíl nem úgy néz ki, mintha le akarna pihenni.

– Nem is várom el tőle. Olyan sokat dolgozik, igazán ráfér egy kis szórakozás.

– Milyen megértő! Vajon akkor is ilyen toleráns lenne, ha Mihaíl visszaélne ezzel a nagy szabadsággal, amit ad neki, és más nőkkel flörtölne?

Abby nem tudta megál ni kuncogás nélkül. Theó hirtelen elengedte, majd a táncparkett szélére vonta és komolyan megkérdezte:

– Mi olyan vicces ezen?

– Bocsánat, nem akartam nevetni, csak a fejembe szál t a pezsgő.

Theó ingerülten méregette. Teljesen összezavarta ez a nő, márpedig ez nagyon nem volt rendjén.

– El se tudja elképzelni, hogy Mihaíl megcsalja? Ennyire biztos magában?

– Nem, egyáltalán nem… De most tényleg fáradt vagyok, hagyjon…

– Felkísérem a szobájába.

– Mit képzel! – hőkölt hátra Abby.

– Ezt diktálja az udvariasság.

Theó megkockáztatott egy oldalpil antást az öccse felé. Mihaíl valami vicceset mesélt a körülötte ál óknak, mert harsány nevetésben törtek ki.

– És nem lenne ildomos most ezzel zavarni őt – tette hozzá.

Abby odafordult és elmosolyodott, amikor megpil antotta Mihaílt. Még mindig mosolyogva visszanézett Theóra.

– Néha olyan, mint egy kisfiú. Lefogadom, hogy viccet mesél, de nem emlékszik a poénra. Mindig így jár, ha túl sokat iszik.

Ez az arckifejezés… hihetetlen, milyen hatással van rám, gondolta Theó. Mély lélegzetet vett. Mire másodszor odanézett, a lány ajkáról eltűnt a mosoly.

Nem engedheti el; még nem… Megmagyarázhatatlan érzés volt. Holnap elutazik, és ki tudja, találkoznak-e még valaha. Olyasmi történt vele, ami még soha életében: egy pil anatra

elvesztette az önuralmát. Mintha egy láthatatlan erő irányította volna.

– Felkísérem a szobájába – mondta újból, miközben a lány szép nyakát bámulta, miután Abby egy vál rándítással elfordult tőle.

Szerencsére az anyja és a nagyapja már visszavonult. Nehéz lett volna elmagyarázni nekik, miért kísérgeti az öccse menyasszonyát.

5. FEJEZET

– Fáradtnak tűnik. – Theó észrevette, hogy a lány igyekszik tartani a három lépés távolságot.

– Jól látja. Hosszú volt a nap.

– A kis kirándulásunkra céloz?

Abbynek semmi kedve nem volt belemenni az ugratásba. A parti alatt a pezsgőnek köszönhetően fel volt dobva, de most már tényleg csak fáradtságot érzett. Bosszantotta, hogy a férfi úgy kísérgeti, mint valami rabot.

– Remélem, megérti, miért aggódom önért, Abby.

– Nem akarok már megint erről beszélni. Fáradt vagyok, szeretnék lefeküdni és kialudni magam.

Theó kezdett nyugtalakodni. Nemsokára hazautazik, és még semmit használhatót nem szedett ki a lányból, amivel megmenthetné tőle az öccsét és a pénzét. Igaz, Abby más volt, mint amire számított, de nincs semmilyen bizonyítéka el ene, amit az anyjának és Mihaílnek felmutathatna, hogy felnyissa a szemüket.

– Gondolom, Mihaíl csalódott lesz, ha nem találja ébren.

– Nem hinném. – Abby megkönnyebbült, amikor meglátta a szobája ajtaját.

– Tényleg, még nem is kérdeztem: együtt élnek az öcsémmel? – folytatta könnyed hangnemben a férfi. Ez megmagyarázná, miért olyan baráti a viszonyuk.

– Nem, nem lakunk együtt. Köszönöm, hogy elkísért, bár magam is idetaláltam volna. –

Abby háttal ál t az ajtónak, és kedvesen rámosolygott a férfira.

– Szóval nem laknak együtt? Ez igazán meglep. – Theó hirtelen mozdulattal a lány mögé nyúlt, és kinyitotta az ajtót. Mielőtt Abby tiltakozhatott volna, már be is lépett a szobába, és felé fordult. – Álmomban sem gondoltam volna, hogy tartják magukat a régimódi szokásokhoz.

A háttérben egyetlen lámpa világított. A fénye a kanapéra esett, oda, ahol Mihaíl aludt. Nem gondoltak rá, hogy visszarakják az ágyra az ágytakarót és a párnákat.

Abbynek összerándult a gyomra. Megál t a küszöbön, és összekulcsolta a kezét a háta mögött, nehogy heves gesztikulálásba kezdjen, mert azzal felfedte volna az indulatait.

– Megszoktam, hogy egyedül lakjam a saját lakásomban – mondta sietve, és elkapta a tekintetét a kanapéról. – Mihaíl időbeosztása miatt csak ritkán tudjuk együtt tölteni az estét.

– Jamie-re gondolt, ahogy fel-alá rohangál a kis házban, és szanaszét hagyja a játékait.

– Sokkal ésszerűbb volna csak egy lakás rezsijét fizetni, nem gondolja?

– Lehetséges, de… – Abby nem tudta elfojtani az ásítást. Hátralépett, intett a férfinak, hogy menjen ki, de az nem mozdult.

– Hova megy?

– Tessék?

– Nem zavarja, hogy kifelé megy, Abby? – Theó felkapcsolta a vil anyt, majd megfordult. A lány bizonytalanul belépett, és követte a pil antását.

– Nocsak, mit látnak szemeim? – A férfi elindult a kanapé felé, felkapta a párnákat, és visszarakta őket a helyükre. Ezután megfordult, összefonta a karját, és így szólt: – Csak nem egy jó kis házasság előtti veszekedés nyomait látom?

– Mintha említettem volna, hogy nagyon fáradt vagyok.

– Igen, többször is.

– Ha volna önben egy szemernyi tisztesség, már régen magamra hagyott volna.

– Hát ez egyre érdekesebb…

A férfi fenyegető mosolyától Abby libabőrös lett. Kihúzta magát, már amennyire il uminált ál apota engedte, és jeges pil antást vetett Theóra.

– Talán elmagyarázhatná – folytatta a férfi.

– Nincs mit magyarázni rajta. Mihaíl le akart dőlni egy kicsit, és erre a kanapét találta a legalkalmasabbnak.

– Na ne mondja! Amikor itt van néhány lépésnyire a kényelmes franciaágy… Vagy ön szerint az öcsém mazochista?

– Nem tartozom magyarázattal!

Theó elindult a lány felé, visszatolta, majd két karjával nekitámaszkodott a falnak, odaszorítva Abbyt.

– Nem alszanak egy ágyban az öcsémmel.

– Ne legyen nevetséges! – háborgott a lány, de magában persze elismerte, nem ok nélkül akad fenn a férfi ezen az „apróságon”.

– Vajon miért alszanak külön?

– Kifelé! – kiáltotta elkeseredetten Abby. – Különben…

– Kiabálni fog? Esetleg megüt? Toporzékol? – Theó kis szünetet tartott, aztán tovább firtatta a témát. – Vagy nem találja elég vonzónak az öcsémet?

Roppant elégedett volt magával, amiért ismét sikerült sarokba szorítania a lányt. Nem éppen úgy, ahogy tervezte, de ennek nincs jelentősége.

– No, ki vele – sürgette.

– Nem válaszolok a kérdéseire. Ha Mihaíl tudná, mit művel velem…

– Én? Eszem ágában sincs bántani. Én csak érdeklődöm. Tudni szeretném, miért laknak

egy szobában, ha nem alszanak egy ágyban. – Szeme vészjóslón csil ogott. – Talán élvezi, hogy kínozza? Előtte jár-kel meztelenül, de ő egy uj al se nyúlhat önhöz?

– Undorító, amit mond.

– Úgy gondolja? – Theó egy pil anatra zavarba jött. Abby jól el tudta képzelni, mire gondol: sztriptíztáncosnőkre, amint… – Vagy önnek nem számít az a jelentéktelen körülmény, hogy nem vonzódik az öcsémhez?

A lány hal gatott, de ez cseppet sem hatotta meg Theót. Közben már maga sem tudta, hogy Mihaílt akarja-e megvédeni, vagy csupán arról van szó, hogy jobban meg akarja ismerni a lányt. Abby tágra nyílt szemmel nézett rá, nyakán kidagadt az ér a rémülettől. Theót erős kísértés fogta el, hogy megsimogassa.

– Nem érdekel, mit gondol… – nyögte ki a lány.

– Hazudik.

– Ugyan miért hazudnék?

– A testvéremről van szó. Ön azt mondja, nem érdekli az öcsém pénze, de ha ez igaz lenne, akkor miért ragaszkodna egy olyan férfihoz, akihez nem vonzódik?

– Sose mondtam ilyet. Mihaíl nagyon jóképű.

– Ahhoz mégsem találja elég jónak, hogy együtt aludjanak. Rendben, az ember adja meg a tiszteletet a másiknak… na de külön ágyban aludni már a kapcsolat elején, ez mégiscsak túlzás. Tegyük fel, hogy az öcsém egyszer csak úgy dönt, nem játssza tovább az úriembert. Akkor is ragaszkodna a házassághoz? Ez ön szerint tisztességes? Ál andóan csak hergeli Mihaílt, hogy manipulálhassa, de szerencsétlen sose kapja meg, amit akar. Nagyon rafinált! A vadászat sokkal izgalmasabb, mint maga a zsákmány, ugye?

Abby már ütésre emelte a kezét, de Theó ezúttal gyorsabb volt, megragadta a csuklóját.

– Nem, édesem. Egyszer már megütött, és azzal is túl messzire merészkedett. – Közelebb

húzta magához a lányt, forrt körülöttük a levegő.

Abby egyre szaporábban lélegzett, a pupil ája kitágult. Az eszével felfogta, mit mondott neki a férfi, de a teste külön életet élt. Ezt Theó is érezte, és mintha a vil ám csapott volna bele. A szája kiszáradt. Egyre jobban elhatalmasodott rajta a vágy.

– Mindig addig provokál, amíg meg akarom pofozni – mondta elfúló hangon Abby. A férfi sötét szeme csak úgy vil ámlott, s mintha belelátott volna a lány lelkébe. A szája pedig… annak nagyon nehéz volt el enál ni.

– És még mit váltok ki önből ezen kívül? Mit csinálna velem szívesen? – kérdezte halkan Theó.

– Nem tudom, mire gondol – hebegte a lány.

– Dehogynem! Nagyon is jól tudja. – Elengedte kezét, de ahelyett hogy hátralépett volna, újra mindkét karjával megtámaszkodott a lány feje mel ett a falon.

Előrehajolt, és megcsókolta. Keze közé fogta az arcát, így nem tudott szabadulni.

Abby nem is akart. Néhány pil anatra mindent elfelejtett maga körül.

Azután mégis győzött a józan ész, eszébe jutott Mihaíl. Gyorsan kiszabadította magát, és levegőért kapkodott.

Theó bosszankodott, hogy abbahagyták, még olyan messze a céltól. Bevil ant neki az öccse képe, és ettől csak még dühösebb lett.

– Hogy merészeli? – kiáltotta Abby.

– Ezzel egy kicsit elkéstél, nem gondolod? – felelte gúnyosan Theó. – Nem elég neked az öcsém, mi? Rájöttél, hogy én nagyobb zsákmány lennék.

– Hogy mondhatsz ilyet? – Abbyt annyira megdöbbentette a gyalázatos célzás, hogy sutba dobta jólneveltségét, és visszategezte a férfit.

– De hát folyton arról beszélsz, hogy megvetésre méltó alak vagyok.

Theó elfordult. Ennyi elég is volt muníciónak. Most már elmondhatja az öccsének, hogy a menyasszonya nem az az ártatlan leányka, akinek kiadja magát. Még az Athénba való elutazása előtt leleplezheti.

– Én… – kezdte Abby.

– Igen? Folytasd csak, hal gatlak.

– Legjobb lenne, ha most elmennél.

– Más mondanivalód nincs?

Egy rövid ideig feszült csend telepedett rájuk. Abby a padlót bámulta, Theó pedig az ő nyakát.

A férfi csak egyetlen dologra tudott gondolni: ha ez a nyerő módszer, amivel meg lehet tudni ezt-azt a lányról, akkor jó úton jár. Szíve szerint a végsőkig elment volna…

– Teszek neked egy szívességet. Mihaíl nem tőlem fogja megtudni, hogy kettős játékot űzöl, hanem rád bízom, hogy megválaszd a megfelelő időpontot, amikor töredelmesen beval od neki, és felbontod az eljegyzést.

– Igazán nagyvonalú tőled, de honnan tudod, hogy valóban megteszem? És hogy Mihaíl is ezt szeretné… egyetlen csók miatt?

Theó nem ilyen válaszra számított.

– Biztos vagyok benne, hogy anyám és nagyapám másként látják a dolgot. És Mihaíl ad a véleményükre.

Abby félszegen bólintott; be kel ett látnia, hogy nincs más választása.

– Eszedbe ne jusson trükközni – figyelmeztette a férfi. – A következő hetekben Athénban dolgozom, de amint visszaérek Angliába, felhívom Mihaílt, és megbizonyosodom róla, hogy megtetted-e. – Azzal Theó elindult az ajtó felé, de még egyszer visszafordult. – Lefogadom, most már bánod, hogy nem fogadtad el az eredeti ajánlatomat. Szép kis összeget kaphattál

volna.

Abby nem szólt egy szót sem, hiszen semmi értelme nem lett volna válaszolni. Csak akkor lélegzett fel, amikor Theó halkan becsukta maga mögött az ajtót, mint egy titkos szerető. Minden erejét össze kel ett szednie, hogy el tudja végezni a lefekvés előtti tisztálkodási szertartásokat.

A legrosszabb az volt, amikor felidézte magában a csókjukat. Nem tagadhatta, hogy élvezte. Évek fáradságos munkájával falakat épített maga köré, és ezek egy pil anat alatt leomlottak. Még mindig átjárta testét a bizsergés. Theó felébresztette benne a nőt. Nem is emlékezett már, mikor érzett ilyet utoljára egy férfi iránt.

Bevackolta magát az ágyba, becsukta a szemét, és megpróbált elaludni. De nem tudott szabadulni Theó csábító hangjától, még most is a fülében csengett. És szinte látta maga előtt a férfit.

Miért engedte közel magához? Az alkohol al nem mentegethette magát, mert fejben még soha nem volt ilyen józan. Azért nem ál t el en, mert ő is akarta.

Persze majd mindent elmesél Mihaílnak, az őszinteség megköveteli. Mindenesetre a lelke mélyén bántotta a dolog. Theó végül tényleg igazolva látja majd, hogy nem csaltak a megérzései, és tényleg egy minden háj al megkent házasságszédelgővel van dolga.

Végül álomba merült, de alig pihent, a gondolatai nem hagyták nyugodni. Amikor másnap reggel kilenc órakor felébredt, Mihaíl még aludt a kanapén. Nem volt szíve felébreszteni. Jobb lesz, ha majd csak otthon meséli el neki a történteket.

A vil ában nagy volt a sürgés-forgás. Mindenfelé utazótáskák és bőröndök várták gazdáikat, a vendégek búcsúzkodtak, gyerekek szaladgáltak és nevetgéltek. Rövid időre Abby is e nagy család része lehetett. Szerencsére azt az egy családtagot, akivel nem akart találkozni, nem látta sehol.

Bekapott néhány falatot reggelire, majd a könyvével a hóna alatt kiment a kertbe.

Keresett magának egy félreeső helyet, távol háztól. Kinyitotta a könyvet, de gondolatai messze kalandoztak: sehogy se ment ki a fejéből Theó csókja.

Megrémítette a tudat, hogy ez egyáltalán megtörténhetett. Attól pedig egyenesen borzongott, hogy Theó Torákisz és közte történt meg.

Könnyek gyűltek a szemébe, összefolytak előtte a betűk. Hátradőlt a nyugágyban, maga mel é tette a könyvet, és lehunyta a szemét.

Nem tudta volna megmondani, mennyi ideig aludhatott, de egyszer csak furcsa zajra ébredt.

Theó ál t előtte. Elképesztően vonzó volt a világos nadrágjában és kék-szürke csíkos ingében. Vizes haját hátrafésülte.

Bár Abby megérezte a veszélyt, nem tehetett semmit az érzései el en.

– Mit akarsz tőlem? – kérdezte, és gyorsan felült. – Hogy találtál meg?

– Én is itt bújtam volna el.

– Szóval megértesz?

Theó elmosolyodott, de nemmel felelt.

– Mit akarsz még tőlem? Elérted, amit akartál.

– Ezek szerint mindent beval ottál az öcsémnek?

– Nem.

– Miért?

– Nehéz lenne egy alvó emberrel beszélgetni.

Theó elnevette magát.

– Mikor mondod el neki?

– Majd amikor Angliában leszünk.

Abby a szeme elé tartotta az egyik kezét, hogy ne süssön bele a nap. A férfi nem láthatta az arcát, ezért letérdelt mel é.

– Rendben.

– Gondolom, ideje indulnod. Nem szeretnélek feltartani – mondta a lány.

– Tényleg mennem kel .

– Egyedül utazol? – Mert ha Alexíával, volna néhány jó tanácsom, hogyan kel rendesen viselkedni, gondolta Abby.

Theó megint bevetette lefegyverző mosolyát.

– Miért kérded? Gondoltad, hogy magammal viszem Alexíát? – A fejét ingatta. – Többet akar, mint amennyit én kész vagyok megadni neki. Szerelmi val omásra vágyik. Meg gyűrűkre, amiken hatalmas gyémántok vannak. Meg arra, hogy nem túl sokára megszólaljanak az esküvői harangok.

Ideje indulni, különben lekési a délutáni megbeszélést. A magángép természetesen megvárja, de a befolyásos tárgyalópartnereknek minden perc számít, nem várakoztathatja meg őket.

– Csak nem vagy féltékeny? – kérdezte.

– Féltékeny? – visszhangozta haragosan a lány. – Te tényleg a legnagyképűbb és legönzőbb ember vagy, akivel valaha találkoztam!

– Ez nem válasz a kérdésemre. Bár…

Nem bírta ki, hogy ne csókolja meg újra Abbyt.

Érezte, hogy a lány vonzódik hozzá, s azt is, hogy utálja magát ezért, és ez csak még kívánatosabbá tette. A lány nem sokáig ál t el en, átölelte a nyakát; Theó ezen felbátorodva

becsúsztatta kezét a pólója alá, és megál apította, hogy nem visel mel tartót. Ott egye meg a fene az értekezletet, kit érdekel, ha elkésik.

Türelmetlenül feltolta a pólót, feltárva a lány mel ét – ettől minden férfi eszét vesztette volna.

Abby felsóhajtott, amikor Theó kényeztetni kezdte. Soha életében nem érzett olyan őrjítő vágyat, mint ami most elragadta.

Csak akkor tért magához, amikor a férfi a nadrágja cipzárjához ért. Egyik kezével sietve visszahúzta magán a pólót, a másikkal pedig eltolta magától Theót.

– Hagyjál! – Felegyenesedett, és riadtan bámult a férfira. Háborgott a lelke.

Theó is lassan összeszedte magát, és hirtelen ráébredt, mit művelt. Megint elvesztette az önuralmát! Mi az ördög történik vele?!

– Csak felfrissítettem az emlékeimet – mondta, és titkon örült, hogy a hangszíne nem árulja el, mi zajlik benne. – Hogy tudjam, miért kel elhagynod Mihaílt.

Azzal sarkon fordult, és faképnél hagyta a lányt.

Abby sokáig követte a szemével. Hát nem szenvedett eleget tegnap éj el? Hogy lehet olyan bolond, hogy másodszor is elkövette ugyanazt a hibát?

Remegett a lába, amikor fölkelt a nyugágyból.

6. FEJEZET

– Tudsz valamit a bátyádról?

Abby érdeklődve nézett a heverőn lustálkodó Mihaílra. Ha tehették, együtt töltötték a vasárnapot. Ma piknikezni voltak a parkban Jamie-vel. Este nyolc körül járt az idő, a kisfiú már aludt. Ők maguk is elfáradtak a sok rohangálástól.

A lány alig hal otta a férfi igenlő válaszát.

– Tényleg?

Rögtön felélénkült. Három hete nem látták egymást, azóta, hogy Szantorinin összegyűlt a család a születésnapi ünnepségre. Abby kezdett reménykedni, hogy Theó megfeledkezett róla, hogy el enőrizze, vajon ígéretéhez híven tényleg elmesélt-e mindent Mihaílnak, és felbontotta-e az eljegyzést. Talán ami ott fontosnak tűnt, a szürke hétköznapokban elveszítette jelentőségét. Esetleg nem volt ideje ilyesmivel foglalkozni a sok munka közepette.

– Mit mondtál neki? Ugye nem hívtad el Brightonba? – Érezte, hogy elfogja a pánik. Ahogyan elfelejtette a fenyegetést, ugyanúgy próbálta elfelejteni, mi történt, amikor utoljára találkoztak. – Ne jöj ön, látni se bírom.

– Azt akarod mondani, hogy félsz tőle? – Mihaíl a könyökére támaszkodott, és vigyorogva nézte a lányt. – Ó, mily szövevényes a sors!

– Ne gúnyolódj, ez egyáltalán nem vicces!

– De bizony te is annak találnád, ha látnád magad. Elutaztunk egy családi összejövetelre Szantorinire, és te beleszerettél a bátyámba. Lehetett ezt előre látni? Nem… – Egy pil anatra elgondolkodott. – Bár… tudhattam volna, hiszen Theót kisfiú kora óta ajnározzák a nők.

– Jó, most mondjál valami újat – gúnyolódott Abby. Lazán volt öltözve, mint minden hétvégén: bő tréningnadrágot és egy szebb napokat látott, uj atlan piros pulóvert viselt. – És nem: nem szerettem bele! Nagyképű, erőszakos alak.

– De el enál hatatlan!

– Jó, elismerem, hibáztam. Emberek vagyunk. Gondolom, veled is megesett már, hogy tévedtél.

– Bizony, nem is egyszer. De most rólad van szó.

– Miről beszélgettetek? – kérdezte Abby. – Talán megkérdezte, hogy jegyben járunk-e még?

– Gondolom, arra vár, hogy én mondjam el neki. – Mihaíl visszafeküdt, és a plafont bámulta. – Nem akarok hazudni – szólalt meg nagy sokára. – Anyám el lesz keseredve, ha megtudja, hogy felbontottuk az eljegyzést. Úgy képzeli, hogy egyedül ülök a lakásomban egy sarokban, a végsőkig elkeseredve, és csak nézek bambán magam elé, miközben folyik a könnyem, és sorra ürítem a vodkásüvegeket. A nagyapám pedig egyáltalán nincs jól. Reménykedünk, hogy csak az ünnepség merítette ki, de… Még Theó is aggódik miatta, pedig ez igazán nem jel emző rá. Javasoltam neki, hogy a jövő héten találkozzunk Londonban. Ha személyesen beszélek vele, talán megelőzhetem, hogy mindenféléket pusmogjanak rólunk a családban.

– Nem beszéltetek meg konkrét időpontot?

Mihaíl a fejét ingatta.

– Nem olyan egyszerű találkozni vele, ha nem munkáról van szó. Ha a barátnője lennél, akkor esetleg szakítana rád időt… de erre se vennék mérget.

– Kedves ember.

– Elég kedves ahhoz, hogy…

– Hagyd abba! – Abby felkapott egy párnát, és Mihaíl felé dobta.

Bár a férfinak jó megérzései voltak, nem sejtette, milyen nagy hatással volt a lányra Theó. Meg volt győződve róla, hogy a menyasszonyának nem jelentett semmit a kis közjáték, és már el is felejtette.

Abby ugyanakkor szívesen gondolt vissza a csókjukra. Ilyenkor vagy korholta magát, vagy nevetett az egészen. Annyi azonban bizonyos volt, hogy nem tudta túltenni magát rajta.

– Ha találkoztok, majd feltétlenül meséld el nekem – kérte Mihaílt.

– Most mennem kel . – Várta az éjszakai bár, ahol egy új skót zenekar játszik. Ott kel ett lennie, hogy meghal gassa őket. Ha elég jók, máskor is fel éphetnek nála.

Abby nem tiltakozott, hogy már megint magára hagyja, hiszen fárasztó napja volt, alig várta, hogy ágyba bújhasson.

Alighogy Mihaíl elment, megszólalt a csengő. Abby szaladt ajtót nyitni, nehogy Jamie felébredjen.

Theó ál t előtte.

Ez olyan váratlanul érte, hogy egy árva szót sem tudott kinyögni, csak zavartan pislogott.

– Hát te? Mit keresel itt? – ennyire futotta tőle aztán.

– Erre jártam, gondoltam, benézek – válaszolta egyszerűen a férfi.

– Jövő héten találkoztok Mihaíl al. Minek jöttél ide?

– Tudod te azt nagyon jól. Látom, nem akarsz behívni, de kénytelen leszel megtenni. Igaz, szép időnk van, de nem tervezem, hogy végig az ajtóban ácsorogjak.

A lány elképedve bámult rá. Theó a küszöbre tette az egyik lábát. Abby gyorsan felmérte, hogy ha most rácsukná az ajtót, annak nem lenne jó vége, így hát inkább hátrált, és beengedte. A férfi belépett, és alaposan körülnézett.

Abby hat évvel azelőtt vette a kis házat, és még mindig törlesztette a hitelt. A ház mögött kis kert volt, amit nagy szeretettel gondozott.

Igyekezett rendhagyóan, ötletesen berendezni az otthonát, de időközben kiderült, hogy a színekkel alaposan mel éfogott: a piros-sötétzöld falfesték siralmas látványt nyújtott. Ilyen kicsi helyen nem lett volna szabad élénk színekkel festeni, ezért az előszobába szolidabb tónusokat választott: fehéret, bézst és karamel t. A két hálószobában már bátrabb volt: Jamie kuckóját a türkiz fal és a sárga bútorok tették elevenné, a sajátját krémszínűre és bordóra festette. Ha behúzta a függönyt, úgy érezte magát, mint egy hercegnő a kis szalonjában.

– Felhívjam Mihaílt? – fordult Theóhoz. – Bármikor el tudom érni. Biztosan szívesen idejönne, hogy találkozzon veled.

Theó nem sietett a válasszal. Persze ráért volna megtudni az öccsétől is, vajon Abby elmesélte-e neki a történteket, de igazság szerint azért jött, hogy láthassa a lányt. Az elmúlt hetekben többet gondolt rá, mint szerette volna, és ez rendkívül bosszantotta.

– Ha vele akarnék beszélni, nem jöttem volna ide hozzád. Feltételezem, még együtt vagytok. – Elindult az előszoba vége felé, mert úgy vélte, ott találja a konyhát. – Szóval tudod, hol van most az öcsém. Nem ezt akartam hal ani. – Belépett a konyhába.

A helyiség kicsi volt, de a berendezése otthonos. A pulton és a szekrényajtókon szürke márványminta, a konyha közepén négyszögletes asztal négy székkel.

Theót azonban nem a berendezés érdekelte, hanem a hűtőszekrényre kitett képeket nézegette. Nem messze, egy kis emlékeztetőfalon további rajzok lógtak.

Abby követte a pil antását. Szóval most már nem titkolhatja tovább a fiát.

– Érdekes művészeti irányzat – szólalt meg Theó, majd közelebb lépett a hűtőhöz, hogy alaposabban szemügyre vegye a képeket. Az egyik víz alatti jelenetet, a másik egy családot ábrázolt: egy hosszú hajú, szőke nőt és egy nevető férfit. – Te rajzoltad?

Abby idegesen megnyalta a szája szélét.

– Nem, a fiam.

– Csak nem…

– Nem Mihaíl az apja, ha arra gondolsz.

Theó megélénkült, érdekelte a dolog.

– Ugye nem baj, ha leülök?

– Késő́re jár.

– Felbontottad az eljegyzést, ahogy megbeszéltük? Persze, hogy nem, hiszen még mindig hordod a gyűrűt.

A lány nem tagadott és nem kért bocsánatot. Theónak megkeményedett a tekintete.

– Nem tűröm, hogy sértegessél a saját házamban! – fakadt ki Abby, és összefonta a karját. Nézte a férfit, ahogy ott ül az ő székén, az ő konyhájában, és újra megelevenedett minden, ami köztük történt. Nem tudott parancsolni az érzéseinek: eszébe jutott, milyen mennyei volt, amikor Theó átölelte, simogatta és csókolta.

Lecsukta a szemét az emlékek hatására. Aztán hamar összeszedte magát.

– Nem akarok veszekedni. A falak vékonyak, és Jamie rossz alvó, bármikor felébredhet. – Büszke volt az eszére, hogy Jamie-re hivatkozott, mert ezzel még időben lerombolta a romantikus hangulatot.

– Mennyi idős a fiad?

– Ötéves. De nem mindegy?

– Érdekel. Miért nem említetted soha sem az anyámnak, sem a család többi tagjának? Lett volna alkalmad.

– Valahogy… nem adódott megfelelő pil anat.

– Tényleg? És szerinted mikor adódik „megfelelő pil anat”? Amikor anyám egyenesen rákérdez, hogy van-e esetleg gyereked? Ami logikus lenne, hiszen a jövendőbeli menyéről van szó.

– Egyáltalán nem vagy vicces! – A lány szinte kiabált dühében.

– Gondolom, meggyőzted Mihaílt, hogy legyen a gyerek nevelőapja, de a családommal nem akartad közölni a kel emetlen tényeket. Feltételezem, lassan akartad beadagolni nekik, lépésről lépésre, nehogy rögtön átlássanak rajtad.

– Most mindjárt az fog jönni, hogy én miben sántikálok. Mintha nem tudnám magamtól, mivel gyanúsítasz.

– Végre összeál t a kép! – üvöltötte Theó. Ökölbe szorította a kezét, és olyan erővel csapott az asztalra, hogy Abby összerezzent. – És én már néha elhittem, hogy nem is vagy

házasságszédelgő! Igaz, akkor még nem tudtam, amit most már tudok. Mennyit keresel?

– Semmi közöd hozzá!

– Te nyilván meg tudsz élni belőle, na de hogy eltartsd a fiadat is? Bár nekem nincs gyerekem, tisztában vagyok vele, mekkora anyagi terhet jelentenek. Ezért jött az ötlet, hogy elcsavarod Mihaíl fejét? Kitaláltál egy megható történetet, amivel magadhoz édesgetted? Addig ügyeskedtél, míg a végén megsajnált?

– A gyerek nem teher!

– És hol az apja, ha szabad kérdeznem? Nem fizet elég gyerektartást?

– Azonnal hagyd abba! – kiáltotta Abby. – Honnan veszed a bátorságot, hogy ide gyere a házamba, és sértegess?

Elsápadt dühében. A férfi annyira kihozta a sodrából, hogy eleinte nem is vette észre, hogy Theó nem őt nézi, hanem az ajtó felé tekinget. Lassan megfordult. A fia a küszöbön ál t, a szemében csodálkozás és rémület tükröződött. Abby soha életében nem kiabált a gyerek előtt, és egyébként sem volt szokása felemelni a hangját. Szerencsétlen véletlen volt, hogy éppen most tört fel belőle az elfojtott indulat. Remegett, amikor letérdelt a gyerek mel é.

– Szervusz, drágaságom. Hát te hogy kerülsz ide? Holnap iskolába mész, aludnod kel ene.

– Hal ottam a veszekedést. – Óvatosan felnézett Theóra. – Ez ki?

– Nem számít.

– Theó vagyok, Mihaíl bátyja.

A férfi felál t, odament, és leguggolt a gyerek elé. Ugyanaz az ember, aki azzal vádolta, hogy alattomos és számító módon férkőzött az öccse bizalmába. Kedvesen szólt Jamie-hez, holott pár perccel azelőtt még tehernek nevezte.

Abby védelmezőn magához húzta a gyereket, de Jamie kibontakozott. Alaposabban meg akarta nézni magának az idegent, ezért leült a padlóra.

– Úgy nézel ki, mint Mihaíl bácsi. Ugye, anyu?

– Azért én látok némi különbséget – felelte kényszeredetten Abby.

Theónak megrándult a szája. Arra gondolt, hogy a lány úgy fest, mint egy haragvó angyal. De hát a tények ismeretében mindent el lehet mondani róla, csak azt nem, hogy angyal.

– Úgy gondolod? – kérdezte ártatlanul. – Sokan mondták már, hogy nagyon hasonlítunk egymásra. Igaz, én magasabb vagyok.

– Azt is mondják, hogy a vízisikló a megtévesztésig hasonlít a lábatlan gyíkra, bár az egyik kicsit nagyobb.

Theó igyekezett elfojtani a nevetést, és elégedetten látta, hogy az „angyal” még az előbbinél is dühösebben néz rá.

Jamie-nek egy csapásra jókedve lett, ahogy a hül ők szóba kerültek. Gyorsan elmesélte, hogy legutóbb mennyi kígyót látott az ál atkertben. Lehet, hogy kissé kiszínezte a történetet, de Theó el volt ragadtatva a lelkesedésétől. A kisfiú ráadásul le sem tagadhatta, ki az anyja. De mi van az apjával? Hol lehet? Talán még mindig együtt vannak Abbyvel? Le is fekszenek egymással? Erre gondolni sem akart.

Az „angyal” eközben kiselőadást tartott Jamie-nek arról, milyen fontos lenne visszafeküdnie. Theó jól szórakozott a hosszas tárgyaláson, ami anya és fia között kibontakozott. Jamie csokit követelt, Abby egy pohár tejet ajánlott fel neki. Végül kiegyeztek egy pohár gyümölcslében.

Theó felál t, majd ismét leült a konyhaasztalhoz. Nézte, ahogy Abby felemeli a gyereket, és szabad kezével magához veszi a gyümölcsleves poharat. Jamie teljesen lekötötte az anyja figyelmét.

Miközben hal gatta a lépcsőn távolodó léptek hangját, Theó önvizsgálatot tartott.

Meghatotta volna ez az odaadó anyai gondoskodás? Talán az öccse sem tudott el enál ni a

meghitt családi idil nek… De a lány megtagadta a testét Mihaíltól, s ezt Theó sehogy sem értette. Érezte, hogy itt valami nem stimmel. Visszaidézte Abby arckifejezését, amikor a fiát fogta, és csil ogott a szeme az anyai büszkeségtől.

Kicsit bosszankodott, hogy nem érti ezt az egészet. Csettintett a nyelvével, majd újra a megoldandó feladatra összpontosított. Miért nem bontotta fel a lány az eljegyzést? Miért gondolta, hogy becsaphatja őt?

Mire Abby visszatért a konyhába, a férfi főzött két kávét.

– Még mindig itt vagy? – kérdezte a lány, és a karját összefonva megál t a küszöbön.

– Ugye nem gondoltad komolyan, hogy elmegyek? – kérdezte Theó gyengéden.

A lány nem válaszolt, csak leült a szemközti székre.

– Nem akarok veszekedni – mondta ismét, majd a tenyerébe támasztotta az ál át, és ránézett a férfira.

– Hát, én se.

– Tudom. – Abby nevetett. – Te csak azt akarod, hogy tűnjek el az öcséd életéből, nehogy megkaparintsam a vagyonát.

Theó elvörösödött. Bár a lány csak azt mondta ki, amit ő gondolt, mégis… ahogyan tette! Ettől úgy érezte magát, mint a prédára leső vadász.

Abby fáradtnak tűnt, ezért úgy a férfi döntött, nem kínozza tovább, tart egy kis szünetet.

A jó üzletember tudja, hogy minden az időzítésen múlik. Kezében a kávéscsészével kényelmesen hátradőlt, és a lányt méregette.

– Helyes a fiad.

– Úgy érted, hogy helyes teher?

– Ne haragudj, nem úgy gondoltam. Rossz szót használtam.

– Csak nem?

Abby ivott egy korty kávét, és meglepően finomnak találta. Vagy egyszerűen csak annyira kimerült volt, hogy minden forró italt finomnak talált volna? Érezte magán a férfi pil antását. A konyhai lámpa élénk fénye élesen kirajzolta a tárgyak körvonalát, így Theó arcáét is. Abby túl fáradt volt, hogy el tudja viselni az erős fényt, ezért úgy döntött, kimegy.

– Átmegyek a nappaliba, ott iszom meg a kávét. Te pedig szépen hazamész.

Nem várta meg a választ, egyszerűen sarkon fordult, és átvonult az előszoba túloldalán nyíló nappaliba. Behúzta a függönyt, és bevackolta magát a kényelmes kanapé egyik sarkába. Nézte, ahogy Theó leül az egyik fotelba.

– Fel fogom bontani az eljegyzést – törte meg a csendet a lány. Érezhető volt a hangján, hogy csalódott. Kezdettől fogva rossz ötlet volt ez a frigy, noha remek szolgálatot tett. Kihívó pil antást vetett a férfira, de az csak türelmetlenül bólintott.

– Nem il etek egymáshoz – mondta.

– Lehet, hogy igazad van – felelte Abby.

Nem il ik hozzám senki, gondolta. A szíve már régen bezárult minden férfi előtt. Theó volt az első, akinek sikerült belopóznia a hátsó ajtón. Ő pedig úgy reagált a felbukkanására, ahogy egy egészséges fiatal nőhöz il ik: vonzódott hozzá. Sajnos azon a bizonyos hátsó ajtón egyéb dolgok is jöttek vele: kínzó kérdések, amelyek megkeserítették az életét.

– Talán nincs is hozzám il ő férfi. Naiv lennék, ha azt hinném, hogy… – Jaj, csak ezt ne!

Érezte, hogy könny szökik a szemébe, és tudta, hogy nem tudja tovább türtőztetni magát. A könnyfátyolon át látta, hogy Theó mel é telepedik a kanapéra, és a kezébe nyom valamit. Egy zsebkendőt. Abby hálás volt érte, megtörölte vele a szemét, és zavartan elnézést kért, de alig lehetett érteni. Nem mert a férfira nézni, nehogy szembesülnie kel jen haragos arckifejezésével. Biztosan azt hiszi, most majd próbálja meglágyítani a szívét. Jel emző, hogy mindig a legrosszabbat feltételezi róla.

– Ugyan már, ne mentegetőzz – suttogta Theó, és letörölt egy könnycseppet a lány arcáról. Abby remegett.

– Legjobb lesz, ha elmész. – A térdét bámulta. – Megkaptad, amit akartál. Szavamat adom, hogy felbontom az eljegyzést.

– Megbántott?

– Mihaíl? Ugyan, dehogy! – Zavartan nézett a férfi szemébe, és rögtön tudta, mire céloz.

– Tudja, hogy az övé a gyerek?

– Most már tényleg hagyj magamra, kérlek.

– Hal ani akarom az igazat. El kel engedned a múltat.

– Honnan tudnád te ezt? – kiáltott fel Abby. – Gazdagnak születtél, soha nem kel ett megküzdened semmiért. Il etve… fiatalkorodban megtanították, hogy csak csettintened kel , máris megkapsz mindent, amit akarsz! Szegény Theó, micsoda nyomorúság!

– Vannak, akik szerint botorság azt hinni, hogy a születésünk pil anatában meg van írva a sorsunk – mondta halkan a férfi.

Nocsak, miért tört rá hirtelen a közlésvágy? – csodálkozott magán. Nem volt szokása megosztani másokkal a legtitkosabb gondolatait. Úgy gondolta, ez gyengeségről tanúskodik, amit ugyanakkor szánalmas betegségnek tartott.

– Mihaíl szabad ember – folytatta –, azt csinál, amit akar. De én mint a cégbirodalom örököse nem tehetem ugyanezt. Ami ugyanakkor nem jelenti azt, hogy egyfolytában panaszkodom.

– Én se panaszkodom a múltam miatt. Tanultam belőle.

– Áruld el, mit tett veled az a pasas? – kérdezte kíváncsian Theó. – Szoktatok még találkozni? Hát persze, nyilván elviszi a fiát láthatáskor.

– Még soha… soha nem látta Jamie-t.

Látta, hogy a férfi arcvonásai megkeményednek. A lányból előtört az elmúlt évek összes keserűsége, amiről azt hitte, mélyen eltemette magában.

– Ha egy nős férfi megtudja, hogy a szeretője terhes, nem szokott táncra perdülni a boldogságtól.

– Nős férfi volt?

– Jaj, ne tegyél úgy, mintha meg volnál lepve – mondta gúnyosan Abby. Nagyot sóhajtott, majd felhúzta a lábát, és ál át a térdének támasztotta. – Nem tudtam, hogy nős. Tizenkilenc éves voltam, ő pedig tíz évvel idősebb, jóképű, fantasztikus férfi. Csodálatos másfél évet töltöttünk együtt, de elkövettem azt a hibát, hogy teherbe estem.

– És ekkor a te csodálatos lovagod szembesített a zord valósággal.

– Beval otta, hogy nős, és velem csak szórakozni akart. Hétvégenként mindig rendesen hazament a feleségéhez meg a lányához. Később megtudtam, hogy mással is volt viszonya, nem csak velem. Na, most már mindent tudsz. – Felpattant. – Kérlek, menj el. És ne mondd, hogy azt kaptam, amit megérdemeltem.

Mire Theó felál t, Abby már kirohant, át az előszobán, egészen a bejárati ajtóig.

A férfi alig tett néhány lépést, hogy utánaszaladjon, hirtelen kiáltást hal ott, majd egy fájdalmas nyögést.

7. FEJEZET

Abby úgy érezte, mintha egy kalapáccsal sípcsonton vágták volna. Mi történhetett? Egy perccel azelőtt még a kijárat felé rohant, mintha kergetnék, azután kinyitotta az ajtót, és bumm! Megbotlott egy kilazult lépcsőfokon, azon, amelyikre mindennap felhívta Jamie figyelmét.

Persze Theó meghal otta a kiáltását, és rögtön odaszaladt, de Abby fel sem nézett. Ülve maradt, és sajgó lábát dörzsölgette.

– Mi történt? – A férfi letérdelt mel é, mire a lány ingerült pil antást vetett rá.

– Mégis mit gondolsz? – ripakodott rá. – Elestem. De megvagyok. – Összeszorította a fogát, és megpróbált felál ni, ám ereje elhagyta, visszahuppant a földre.

– Ne butáskodj. – A választ meg sem várva Theó a karjába kapta, és bevitte a házba. A nappaliban óvatosan letette a kanapéra. – Na, lássuk csak közelebbről.

Abby érezte, hogy megdagadt a lába. Annyira fájt, hogy legszívesebben sírva fakadt volna, mint egy kisgyerek; de nem tehette. Mereven bámult maga elé. Csak akkor nézett fel, amikor a férfi elkezdte gyengéden masszírozni a lábát.

– Hát ez nem fest valami jól – mondta Theó.

– Köszönöm a diagnózist – sziszegte Abby epésen. – Erre én is rájöttem.

– Hozok fájdalomcsil apítót, aztán elviszlek az ügyeletre.

– Megfeledkeztél egy ötéves gyerekről, aki békésen alszik odafent.

– Ide tudsz hívni valakit, hogy vigyázzon rá? Egy szomszédot esetleg? Vagy azt, aki akkor volt vele, amikor az öcsém szerető menyasszonyát játszottad Görögországban?

Abby elengedte a füle mel ett a gonosz megjegyzést.

– Nem ismerem a szomszédaimat, legalábbis annyira nem, hogy megkérhetném őket ilyesmire. Rebeccára szoktam bízni Jamie-t, de ő elég messze lakik. – Egy pil anatra eltorzult az arca a fájdalomtól. – Asszem, nem úszom meg fájdalomcsil apító nélkül. Hoznál nekem egyet a konyhaszekrényből?

Theó a homlokát ráncolva felál t, kiment a konyhába, majd visszatért két tablettával és egy pohár vízzel. Amíg kint volt, ragyogó ötlete támadt.

– Ébresszük fel a fiadat, és vigyük magunkkal – javasolta.

– Ráér ez holnap reggelig, ki fogom bírni. – A lüktető fájdalom csak nem akart szűnni, most már éles szúrásokat érzett. Ha szerencséje van, segít a gyógyszer, és átalussza az

éjszakát. Majd reggel elmegy az orvoshoz.

De alighogy szóra nyitotta a száját, Theó a fejét rázta.

– Még ma látnia kel orvosnak, nincs mese. Ha te nem tudsz odamenni, akkor majd ő jön ide.

– Kizárt dolog. Vasárnap este nem találsz orvost, aki házhoz megy. A gyógyszerrel kibírom az éjszakát, hidd el…

– De ez fejfájás-csil apító, nem törött lábra való!

– Nem tört el a lábam!

Ezt a luxust nem engedheti meg magának, mert akkor ki viseli gondját a gyereknek? Jamie-t iskolába kel vinni, enni adni neki, szórakoztatni. Abby el volt keseredve, könny szökött a szemébe. Egyedülál ó anyaként egyszerűen nem lehetett beteg. A helyzetet nehezítette, hogy mivel egész nap dolgozott, nem sikerült barátságot kötnie a többi szülővel Jamie iskolájában.

– Mi a háziorvosod telefonszáma?

A lány gépiesen felmondta a számot. Azzal volt elfoglalva, hogy gondolatban felsorolja az okokat, amiért nem törhette el a lábát, és közben észre sem vette, hogy Theó elővészi a zsebéből a mobilját, és máris hívja az orvost. A rendelő persze zárva volt, de az üzenetrögzítő megadott egy másik számot, amit sürgős esetekben hívni lehet.

Theó minden sármját bevetette, és olyan meggyőző volt, hogy a vonal másik végén lévő orvosnak nem maradt más választása, mint útnak indulni.

– Hat már a tabletta? – kérdezte összecsukva a mobilját, és leült egy székre Abby mel é.

– Köszönöm, hogy iderendelted az orvost – felelte a lány. – Gondolom, most már szeretnél hazamenni. Késő re jár, és London elég messze van.

– Ez igaz – mondta Theó az órájára pil antva –, tíz óra is elmúlt. Már nem érdemes

elindulni, úgyhogy az lenne a legjobb, ha itt maradnék éjszakára.

– Hogy itt? – kiáltott fel rémülten Abby. – Itt ugyan nem maradhatsz. Talán megfeledkeztél Jamie-ről? Egyébként is túl kicsi ez a ház három embernek. Két hálószobánk van, és mind a kettő foglalt.

Egy röpke pil anatra megfeledkezett a fájdalomról, annyira megrémült a gondolatra, hogy Theóval egy fedél alatt töltse az éjszakát. Látta maga előtt, ahogyan a fürdőszobáját használja, a kézmosója fölött borotválkozik, és az ő törölközőjét csavarja a dereka köré zuhanyozás után.

– Én nem arról beszéltem, hogy nálad töltöm az éjszakát – magyarázta a férfi. – Alhatok az öcsémnél.

– Ezt nem teheted! – Abby olyan gyorsan tiltakozott, hogy meg se fontolta a szavait. – Úgy értem, előtte fel kel hívnod őt. Különben előfordulhat, hogy a zárt ajtó előtt kel toporognod, amíg haza nem ér a munkából.

– Vasárnap? – kérdezte meglepetten Theó, miközben a lányt nézte, aki fülig elpirult. – De igazad van, nem akarok órákig várakozni a lakása előtt. Most rögtön felhívom, és beszámolok neki a balesetedről.

Mielőtt Abby bármit mondhatott volna, már vette is elő a telefonját, és hívta az öccsét. Röviden elmesélte, mit keres a lány házában, és hogy abban a reményben jött, hogy itt találja Mihaílt. Ezután elmondta, mi történt Abby lábával, de arról bölcsen hal gatott, hogy a lány azért nem nézett a lába elé, mert fel volt dúlva. Miatta.

– Egyszerűen nem tartom ésszerűnek, hogy ilyen későn visszainduljak Londonba – mondta. – Gondolom, nálad elférnénk ketten.

Bármit válaszolt is erre az öccse, a lány csak azt látta, hogy Theó nincs elragadtatva.

– Jut eszembe – mondta a férfi olyan hangon, amelyből érződött, hogy mindjárt vége a

beszélgetésnek –, annyira sajnálom, hogy már nem jártok jegyben Abbyvel.

– Hogy merészeled? – szólt rá dühösen a lány, amikor letette a telefont. Ez az ember hatékonyabb volt bármilyen fájdalomcsil apítónál! Egy szempil antás alatt úgy kihozta a sodrából, hogy már nem is érezte a fájdalmat.

– Gondoltam, elébe megyek a dolgoknak, nehogy meggondold magad, és megszegd az ígéretedet. Több heted volt rá, hogy megmondd neki, de valamilyen okból nem tudtad rászánni magad. Egyébként Mihaíl nem úgy reagált, ahogyan vártam. – Kihívóan a lány szemébe nézett.

– Ezt hogy érted? – kérdezte Abby, és egyre kel emetlenebbül érezte magát.

– Először szóhoz se jutott, aztán azt mondta, ő is sajnálja. Nem lepődött meg, nem tiltakozott, és egy szóval sem említette, hogy rohan ide beszélni veled. Pedig szerintem bárki ezt tenné a helyében.

– Nincs jogod beleavatkozni a dolgainkba.

– Nem maradt más választásom, és ezt magadnak köszönheted. De vajon miért reagált az öcsém ilyen higgadtan? Te mit gondolsz?

Valami nem stimmelt. Sehogy sem akart összeál ni a kép, hiányzott néhány fontos részlet.

– Én… mi… Szóval pár nappal ezelőtt céloztam rá Mihaílnak, hogy az eljegyzésünk talán mégsem…

– És nekem miért nem szóltál erről?

– Mert semmi közöd hozzá! – fortyant fel Abby. Gyorsan elfordította a tekintetét, hogy lezárja a témát, és imádkozott, hogy mielőbb megérkezzen az orvos. Imája meghal gatásra talált: autó ál t meg a ház előtt, kinyílt, majd becsapódott egy ajtó, azután léptek hal atszottak.

Theó szívesen folytatta volna a beszélgetést, hogy értelmes választ kapjon a kérdéseire, de

így nem maradt más hátra, sóhajtva felál t, és az ajtóhoz sietett.

Dr. Hawford ötvenes évei közepén járó, megfontolt ember volt, nyugodtan és kíméletesen viselkedett a betegeivel.

– Na nézzük csak, mi a baj, Miss Clinton. – Megtapogatta Abby lábát, és kérte, hogy jelezze, ha fájdalmat érez.

Theó nyugtalanul járkált fel és alá, mint az oroszlán a ketrecben. Legalábbis a lány így érezte.

– Nincs nagy baj, csak kificamodott a bokája – ál apította meg az orvos. – A jó hír az, hogy nem kel kórházba mennie. A rossz hír, hogy pár napig szigorú ágynyugalmat kel tartani, mert nem szabad ráál nia.

– Kizárt dolog, hogy itthon maradjak – tiltakozott Abby.

– A lába nem így gondolja. – Dr. Hawford segélykérőn nézett Theóra. – Hozzon nekem jeget, vagy valamit a mélyhűtőből. Egy csomag zöldborsó is megteszi. Jegelnünk kel a duzzanatot. – Nos – fordult sajnálkozva a lányhoz, amikor kettesben maradtak – tudom, hogy van egy kisfia, de az elkövetkező napokban nem tud majd úgy foglalkozni vele, ahogy máskor. Ha nem pihenteti a lábát, akkor komolyabb baj is lehet belőle, és bizonyára nem szeretné, ha hosszabb ideig feküdnie kel ene.

– De…

– Semmiféle megterhelés nem érheti a lábát, Miss Clinton. Írok önnek gyógyszert a fájdalomra és a duzzanatra. – Kinyitotta a táskáját, és elővette a recepttömbjét. – Gondoskodjon róla, hogy a fiatalember reggel rögtön váltsa ki a gyógyszertárban.

Ebben a pil anatban megjelent az ajtóban Theó, egyik kezében egy csomag mélyhűtött zöldséggel, a másikban egy törölközővel.

– Feltétlenül vegyenek fáslit is – tanácsolta dr. Hawford, és a szemüvege fölött komoly

pil antást vetett Theóra. – Minden valamirevaló patikában árulnak. Arra vigyázzon – és megint Abbyre nézett –, hogy ne hordja túl sokáig, mert el ustulnak az izmok. Holnap el kel kezdenie a gyógytornát néhány könnyebb gyakorlattal.

Theó kikísérte az orvost.

– Azt hiszem, lemondom a találkozót Mihaíl al – mondta, amikor újra belépett a nappaliba.

Abby elgondolkodva nézett rá, végül megszólalt.

– Boldogulok egyedül is.

Ez persze nyilván nem volt igaz, ezért a férfi válaszra sem méltatta. Határozottan odalépett hozzá, és a tiltakozására fittyet hányva egyszerűen felemelte.

– Majd bezárom a bejárati ajtót, és lekapcsolom a vil anyt. De előbb ágyba fektetlek – mondta, és megindult vele fölfelé a lépcsőn.

– Tegyél le! Én is meg tudom csinálni, nem vagyok magatehetetlen.

– Hát persze. Csak annyira, mint bárki más, aki nem tud lábra ál ni.

– Na jó – válaszolta a lány. – Lefektethetsz, de biztosíthatlak, hogy reggel már sokkal jobban leszek, tudok magamról gondoskodni. Felhívom Jamie egyik barátjának anyukáját, hogy vigye el az iskolába. Rebeccát pedig megkérem, hogy vásároljon be nekünk.

– Melyik a hálószobád?

– A jobb oldali. Figyelsz rám egyáltalán?

– Persze – felelte a férfi, majd a vál ával belökte az ajtót, és felkapcsolta a vil anyt. – De erre inkább nem mondok semmit. Nagyon jól tudod, hogy szamárság.

Óvatosan letette Abbyt a hatalmas franciaágyra. Ez volt az egyetlen luxus, amit a lány megengedett magának. Theó felegyenesedett, majd ránézett.

– Megmondta az orvos, hogy pár napig nem kelhetsz fel. És most meséld el nekem,

hogyan akarod gondját viselni a fiadnak úgy, hogy ágyban fekszel. Hacsak nem rendelkezel rejtett varázserővel, akkor ez lehetetlen.

A nadrágzsebébe sül yesztette a kezét, és várta, hogy a lány el entmondjon neki.

– És ez azt jelenti, hogy itt kel maradnom éjszakára. Azazhogy… – Megint előszedte a mobilját. Abby most már kezdte meggyűlölni a telefont. – Talán megadhatnám a lehetőséget a volt vőlegényednek, hogy átvegye az éjszakai műszakot, nem gondolod?

Ezúttal csak röviden beszélt Mihaíl al: pár szóban tájékoztatta öccsét a helyzetről.

– Nem ajánlotta fel, hogy ideszalad, és gondoskodik rólad. Most csalódott vagy?

– Mért lennék csalódott? Teljesen érthető, hogy nem tud mindig itt teremni, amikor bébiszitterre van szükségem – mondta pikírten a lány. – Tudod jól, hogy dolgozik.

– Azt hittem, a barátnője fontosabb számára, mint az, hogy szemmel tartsa a konyhát az éttermeiben. Már csak azért is jöhetne, mivel minden előzetes figyelmeztetés nélkül elhagytad, és talán érdekelhetné, hogy miért.

– Erről egyedül te tehetsz. Nem volt jogod hozzá, hogy önhatalmúlag közöld vele, felbontom az eljegyzést. Gondolhatod, hogy magam szerettem volna beszélni vele.

Theó nem válaszolt. Odasétált a komódhoz, és kihúzta a felső fiókot.

– Át kel öltöznöd – mondta el entmondást nem tűrő hangon. – Majd én segítek.

– Micsoda? Te akarsz engem átöltöztetni?

– Igen. Ebben szoktál aludni? – Megfordult, a kezében egy hatalmas pólóval. – Csak ezt találtam. Vagy talán valami titkos helyen tartod a csipke hálóingeket? – kérdezte szemtelenül.

– Egyedül is át tudok öltözni.

– Hát… ennél a mackónadrágnál, vagy mi az, elkél majd a segítség.

– Nem vagyok magatehetetlen.

– Hal ottad, amit az orvos mondott. Légy jó kislány, és engedd, hogy segítsek.

Theó megindult felé, mire ő megadóan felsóhajtott. Éppen elég rossz érzés volt elesettnek lenni, de a gondolat, hogy a férfi segítségére van utalva, szinte elviselhetetlennek tűnt.

Theónak jókedve volt, és Abby pontosan tudta, miért. Elérte, amit akart. Nem volt tekintettel senkinek az érzelmeire, mert az csak hátráltatta volna. Abby arra gondolt, vajon mi lett volna, ha Mihaíl és ő valóban jegyesek? Mit érezne most Mihaíl? Fel kel ene hívnia, most rögtön, hogy megmagyarázza neki a történteket.

Összeszorította a fogát, és lehunyta a szemét, miközben Theó lassan, óvatosan lehúzta róla a nadrágját. Ezután ráterítette a takarót, és a pólót a párnára tette.

– Hidd el, mindkettőtöknek szívességet teszek – mondta halkan. Abby kinyitotta a szemét, és gyanakodva nézett rá. – Elhiszem, hogy nagyon vonzott a gazdagság, hiszen fel kel nevelned a fiadat. De tényleg arra vágytál, hogy olyan férfival éld le az életedet, aki iránt nem érzel semmit?

– Ha hiszed, ha nem, igenis szeretem Mihaílt.

Theó nem ezt akarta hal ani. Leült Abby mel é az ágy szélére.

– Egyszer már csalódtál, cserbenhagytak. Lehet, hogy tényleg érzel valamit Mihaíl iránt, de mi van akkor, ha ez nem elég egy életre szóló szövetséghez? – Elgondolkodva nézett a lányra. – Előfordulhat, hogy tévedtem, másnak gondoltalak, mint aki vagy. Meg voltam győződve róla, hogy rafinált házasságszédelgővel ál ok szemben, aki bármi áron meg akarja kaparintani az öcsém pénzét. De ha alaposan végiggondolom az eseményeket, ez soha nem igazolódott be.

Hosszan figyelte a lány arcát. Abby zavarba jött és elpirult, de jólesett neki, hogy Theó már nem tulajdonít neki semmiféle hátsó szándékot. Igyekezett elhitetni magával, hogy nem számít, ki mit gondol róla – hiába. Most hát annál boldogabb volt, hogy a férfi már nem

gyanúsítja. Persze próbálta palástolni az örömét.

– Talán örülnöm kéne, hogy megváltozott a véleményed rólam? Mihaíl most joggal hiheti, hogy először veled beszélem meg a személyes ügyeinket, aztán vele csak közlöm a döntésemet.

– Sajnálattal elismerem, hogy ez lehetséges.

– De nincs több hozzáfűznivalód? – kérdezte a lány dühösen. Theó fölébe hajolt, és a kezével kétoldalt megtámaszkodott mel ette az ágyon. – Te vagy a legpofátlanabb…

– Tudom. Mintha már mondtál volna valami hasonlót. De bizonyára észrevetted, hogy én olyan érzéseket ébresztek benned, amiket az öcsém soha. Val d be, hogy így van. Nem tudom, valaha is összeházasodtatok volna-e, ha nem lépek közbe, azzal viszont te is tisztában vagy, hogy nagy szívességet tettem neked.

– Honnan veszed a bátorságot, hogy így beszélj velem?

– Nézzük logikusan: egyedülál ó anya vagy, és bizalmatlan a férfiakkal. Mihaíl töltötte be a gyengéd védelmező szerepét, ő volt neked a biztos pont. Nem voltak nagy érzelmi hul ámzások, szerelem szóba se került.

Abby megbűvölve hal gatta, s közben figyelte vonzó arcát. Őt magát is meglepte, amikor megszólalt:

– Nincs szükségem túláradó érzelmekre. Amikor részem volt bennük, a végén csalódnom kel ett.

– Nem találtad meg a hozzád il ő férfit – suttogta Theó.

A gyenge fényben szinte hipnotizálta a lány ütemesen emelkedő és ereszkedő keble. Elméjében meglepő élességgel tolultak fel az emlékképek: ajkának íze és érintése, bőrének puhasága…

Sürgősen ki kel jutnia innen, különben mindjárt elkezd úgy viselkedni, mint egy szánni

való szerelmes fajankó, és visszaél egy nő kiszolgáltatottságával, aki szó szerint nem tud elmenekülni előle. Márpedig ő még soha életében nem volt szánni való. És szerelmes? Nem ismerte ezt a szót.

Hirtelen felál t és elfordult, hogy leplezze feldúltságát.

– Kel ene egy takaró – szólalt meg, amikor már biztos lehetett benne, hogy a teste nem árulja el. – A nappaliban alszom, a kanapén. Ha nyitva hagyod az ajtódat, meghal om, ha hívsz.

– Semmi okom nem lesz rá.

– Dehogynem – közölte határozottan Theó. – Az én hibám, hogy megbotlottál, és ezért kötelességem megakadályozni, hogy idő előtt megterheld a lábadat. Ezzel csak rontanál a helyzeten.

– Mért lenne a te hibád?

– Azért botlottál meg, mert zaklatott voltál, és előlem akartál elfutni. Ha most itt hagynálak, és bajod esne, egy életen át lelki smeret-furdalásom lenne.

Abby könnyebben viselte a helyzetet, tudván, hogy a férfi merő önzésből cselekszik. Megkönnyebbült, hiszen Theót pontosan ilyennek ismerte meg. Amikor viszont nem így viselkedett, zavarba hozta, és különös érzéseket keltett benne. Ahogy az imént is, mel ette ülve az ágyon.

– És azt nem hagyhatjuk, hogy lelki smeret-furdalásod legyen, igaz? – kérdezte gúnyosan.

– Az előszobai szekrényben találsz párnát és takarót.

– Még azt áruld el, hol van Jamie iskolája.

– Ezzel ne foglalkozz, majd megkérem egy osztálytársa anyukáját, hogy vigye el.

– Én fogom elvinni személyesen.

Az arckifejezése elárulta, hogy kár lenne vitába szál ni vele, ezért Abby nem is el enkezett,

hanem röviden elmagyarázta, merre menjen.

Közben ráébredt, hogy eddig csak a saját gondjaival volt elfoglalva. Arra nem gondolt, hogy Theónak, az elfoglalt üzletembernek kifejezetten rosszkor jött ez a kis baleset. Mégis itt marad mel ette, hogy napokig gondját viselje.

– Köszönöm – mondta. – Tudom, hogy csak azért maradsz éjszakára, mert kötelességednek érzed, de én azért hálás vagyok érte.

Theó arca grimaszba rándult.

– Nincs jobb egy férfi számára, mint egy nő, aki a védelmére szorul.

Minden nőnek ilyen védelmezőt kívánok, gondolta Abby, de aztán rájött, hogy Theó csak udvariaskodott.

– Majd emlékeztetlek erre, amikor éj el kettőkor felébresztelek, hogy hozzál fájdalomcsil apítót.

A lány megvárta, amíg Theó kimegy a szobából, majd elővette a telefonját, és felhívta Mihaílt.

– A bátyád szerint feltűnően jól viselted a szakítás hírét – mondta. – Ezért azt mondtam neki, hogy már korábban szóba került köztünk, hogy talán mégse lenne bölcs dolog, ha összeházasodnánk.

– Legközelebb majd eljátszom a szerelmi bánatot – mondta Mihaíl.

– Még mindig nem késő, hogy tisztázd a helyzetet.

– Nem, én inkább eljátszom a szomorú, elhagyott vőlegényt – nevetett Mihaíl, és gyorsan témát váltott. A lány kificamodott lába felől érdeklődött. – Holnap meglátogatlak, jó? Felhívtad már Rebeccát, hogy vigyázzon Jamie-re?

A lány közölte, hogy mindenről intézkedett, és gyorsan közölte vele azt is, hogy Theó másnap reggel korán visszaindul Londonba.

Arra ébredt, hogy valaki halkan kopogtat az ajtaján. A nap sugarai megvilágították a szobát a behúzott függönyön keresztül.

A lány felült az ágyban, és az órára pil antott. Te jó ég, fél tizenegy! Theó nem siette el az indulást.

– Úgy aludtál, mint akit agyoncsaptak – mondta a férfi. Egyik kezében két kis fehér tablettát tartott, a másikban egy pohár vizet. – Nem akartalak felébreszteni. Jamie is lábuj hegyen járkált, nagyon élvezte.

– Fel kel ett volna keltened! – Abby félrehajtotta a takarót, de amikor lendülettel ki akart szál ni az ágyból, felszisszent a fájdalomtól.

– Milyen igazad van. Fel kel ett volna verjelek a legmélyebb álmodból, és kényszeríteni, hogy lemenj. – Odanyújtotta a lánynak a gyógyszert.

Abby bevette a tablettákat, és kíváncsian hal gatta, ahogyan Theó beszámol a reggeli történésekről. Míg ő békésen aludt, a férfi már hat óra óta talpon volt, reggelit készített Jamie-nek, segített neki felöltözni, bepakolni, majd kocsival elvitte az iskolába. Visszafelé bement néhány üzletbe, vett magának váltóruhát, és bevásárolt. Arról sem feledkezett meg, hogy kiváltsa a receptet.

– És most – mondta ünnepélyesen, miközben leült az ágy szélére – bekísérlek a fürdőszobába, és ha elkészültél, leviszlek a lépcsőn. Vagy hozzam ide a reggelit?

Abby szóhoz sem jutott. Nemcsak azért, mert a férfi elképesztően szívdöglesztő volt csíkos pamutingében és világos nadrágjában, hanem azért is, mert kissé túlzásnak érezte ezt az odaadó gondoskodást.

– Sajnálom, hogy tönkretettem az éjszakádat, nem akarom az egész napodat is elrontani. Nem kel ene inkább visszamenned Londonba? Nincs valamilyen találkozód vagy tárgyalásod?

– Tény, hogy rengeteg a munka, de a modern kornak megvan az az előnye, hogy nem

csak az irodában lehet dolgozni. Mindig nálam van a laptopom, így akár a konyhából is intézhetem az ügyeimet. Lemondtam néhány találkozót, mert nem lehetek ott személyesen, de a munkatársaim bármikor beugranak helyettem. – Ránevetett Abbyre, aki ettől libabőrös lett. – Jól megfizetem őket. Néha be kel bizonyítaniuk, hogy megdolgoznak a pénzükért.

– De hát…

– Engedek vizet a kádba. – Kiment a szobából, de alighogy a lány összeszedte magát, már vissza is jött.

– Na jó, ma gondoskodhatsz rólam – adta meg magát Abby.

A férfi gyengéden a karjába vette, és a fürdőszobába vitte.

– Ha te mondod – felelte boldogan.

Érezte a lány törékeny testének melegét, gyors szívdobogását. És hirtelen mintha maga is visszaváltozott volna tizennyolc évessé: egyszerre részegítette meg és tette elfogódottá a szenvedély…

8. FEJEZET

Csupa el entmondás ez a nő.

Theó a konyhában ült, és a laptopja képernyőjét bámulta, de nem is hal otta a beérkező e-mailekre figyelmeztető hangjelzést. Máskor fegyelmezett volt és összeszedett, de most elkalandoztak a gondolatai.

Türelmetlenül sóhajtott, és felpattant. Nem tudta, mihez kezdjen. Kínjában főzött egy kávét, s közben arra gondolt, vajon mit csinálhat Abby a nappaliban.

Az imént a lány meglehetősen zavarba jött, amikor segíteni akart neki a fürdőszobában. Nemsokára ki is küldte. Theó egyre türelmetlenebb lett, többször bekopogott, és felajánlotta a segítségét, hogy a lány hamarabb végezzen. De hiába: Abby ragaszkodott hozzá, hogy

egyedül készülődjön, csak azt engedte meg, hogy a férfi támogassa a lépcsőn. Nem hagyta, hogy levigye, hiszen az orvos megmondta: mielőbb el kel kezdenie a lába mozgatását. Theó beleegyezett, hogy a saját lábán menjen le, mert látta, hogy a duzzanat szépen lelohadt.

Mihaíl estére ígérte a jövetelét, hogy gondoskodjon a nőről, aki nemrég elhagyta. Theónak fura volt ez az egész. Bár még egyszer sem hagyták el, biztos volt benne, hogy ha ez valaha megtörténne, utána nem ülne le egy csésze teára a hűtlen asszonnyal.

Az ügy kezdett egyre szövevényesebbé válni, és ő gyűlölte a titkokat. Rápil antott a képernyőre, és hirtelen elhatározásra jutott. Kiöntötte a kávét a mosogatóba, felkapta a laptopját, és átment a nappaliba.

Abby a kanapén feküdt, fájós lábát egy párnára felpolcolva. Vonásai nyugalomról árulkodtak, amikor felnézett a könyvéből.

– Mit szeretnél?

– Nem unatkozol? Odaadjam a tévé távirányítóját? – Theó az asztalra tette a laptopot, majd elkezdett idegesen fel-alá járkálni a szobában.

– Úgy csinálsz, mint a ketrecbe zárt tigris. Kérlek, hagyd abba, nézni is fárasztó.

Theó hirtelen megál t.

– Hogy lehet belefáradni egy látványba?

– Tudom, hogy tehetetlennek érzed magad, de többször elmondtam, hogy nyugodtan elmehetsz. Remekül boldogulok egyedül, hidd el. Már nincs is megdagadva a lábam.

– Addig maradok, amíg teljesen meg nem gyógyulsz.

– Amíg teljesen meg nem gyógyulok? – ismételte riadtan Abby. – Azt hittem, ma este elindulsz.

– Úgy érted, még mielőtt ideér az öcsém? Talán félsz, hogy felteszek neki néhány kínos kérdést?

Theó jelen akart lenni, amikor találkoznak. Érezte, hogy féltékeny az öccsére. Bár az eljegyzést felbontották, Mihaíl és Abby még mindig túl szívélyes viszonyt ápoltak, és ez idegesítette.

Nem értette, mi ütött belé, de egyre biztosabb volt benne, hogy rögtön az elején hibázott. Lehet, hogy egy szenvedélymentes barátság kitűnő alap a tartós kapcsolathoz. Hányszor történt meg már vele is, hogy elragadta a szenvedély, de amikor lefeküdt egy nővel, már akkor tudta, hogy hamarosan elválnak útjaik…

– Nem válaszoltál a kérdésemre. Nem unatkozol?

– Csöppet sem. – Abby kinézett az ablakon. A nap elbújt a felhők mögött, és eleredt az eső. A következő napokra is ilyen időt mondott a meteorológia. – Tökéletes nap ahhoz, hogy az ember a sérült lábával otthon üldögéljen – mondta. – Ha sütne a nap, bizonyára kivágynék a kertbe, de ebben az időben jól érzem magam a négy fal között is.

Theó elhessegette a munkával kapcsolatos gondolatait. Leült a lánnyal szemben lévő fotelba, majd kinyújtóztatta a lábát.

– És teszed a semmit.

– Olvasok. – Abby a férfi felé emelte a könyvet, hogy az lássa a krimi címét. – Sajnos ritkán jut rá időm. Már hat hónapja olvasom ezt a könyvet. De honnan is tudnád, mennyire elrepül az idő, ha az embernek gyereke van.

– Igen, észrevettem – válaszolta kimérten Theó.

– Nem fárasztott ki Jamie?

– Példásan viselkedett. Azt hiszem, nem bánja, hogy itt vagyok.

– Örül a férfitársaságnak – helyesbített gyorsan Abby. Nem akarta, hogy Theó a pótapaszerepben tetszelegjen. – Abba a korba lépett, amikor elkezdik érdekelni az autók és a foci. Irigyli a barátait, akiknek az apját is ugyanezek a dolgok érdeklik.

– Mondjuk az autók meg a foci nem tartozik Mihaíl érdeklődési körébe – vetette közbe Theó. – Nem tagadom, kedves ember, meg jó parti is, de ennyi.

– Nem ez volt az oka, hogy…

– Valóban? Akkor elmesélnéd, hogy mi? – szakította félbe a lányt.

– Igazad van, nem lelkesedik a fociért és az autókért, de Porschéja van. Jamie mindig alig várja, hogy bemászhasson a vezetőülésre.

A férfi figyelmét nem kerülte el, hogy Abby ügyesen megkerülte a választ, de nem erősködött tovább.

– Gondolom, nincs túl sok szabadidőd. Sejthetted, milyen lesz az élet egy gyerekkel. Soha nem gondoltál rá, hogy…

– …elvetessem? Nem, soha! Attól a pil anattól kezdve, hogy megtudtam, terhes vagyok, nagyon akartam ezt a gyereket. Biztos van, aki könnyen túlteszi magát egy abortuszon, de én nem vagyok az a fajta – felelte olyan indulattal, hogy maga is meglepődött.

– Jól van, nyugodj meg. Csak egy kérdés volt.

– És te vajon megkérnéd a barátnődet, hogy vetesse el a gyerekedet, csak mert éppen nem il ik bele a napirendedbe?

– Természetesen nem. Megtenném a szükséges óvintézkedéseket, hogy ez a helyzet ne ál jon elő. Erre való a fogamzásgátlás.

Abby lehajtotta a fejét, nem tetszett neki a beszélgetés új iránya.

– Visszatérve a kérdésedre: egyáltalán nem unatkozom. Szeretem hal gatni az esőcseppek koppanását, és szeretek semmit se csinálni. Talán egyszer kipróbálhatnád.

Theó pimaszul nézett rá.

– Éppen azt teszem – mondta.

A lány nyakát bámulta. Ahogy tartotta a fejét, szépen érvényesült a nyak finom íve.

Legszívesebben odalépett volna hozzá, hogy megérintse a haját, de inkább ökölbe szorította a kezét, és uralkodott magán.

– De magaddal hoztad a laptopodat – emlékeztette Abby.

– Igen, de csak egyszer kapcsoltam be rövid időre, pedig már majdnem dél van… Ez egyéni rekord.

Abby elmosolyodott a val omás hal atán.

– El kel ismerned, hogy nem loptam az időt. – A férfi sötét szeme pajkosan csil ogott. – Csak veled foglalkoztam…

– Nem kértelek rá.

– Tudtam, hogy ezt fogod mondani.

– Örülök. Jó érzés, ha az ember tudja, mire számíthat. Én legalábbis szeretem. – A lány kezdte elveszíteni a türelmét. A fájós lába miatt nem mehetett sehova, így a társalgás elől se menekülhetett.

– Valóban? – kérdezte Theó, majd színpadiasan felsóhajtott. – Én is szívesen ülnék itt veled, hogy beszélgessünk, de sajnos a munka nem várhat tovább.

– Bizony.

– És akkor most térjünk vissza az ittlétem okára.

– Nocsak. – Abby hűvös tekintettel nézett a férfira.

– Mivel ma nem tudok bemenni az irodába…

– Ami nem igazán az én hibám.

– …és valószínűleg holnap se…

A lány annyira meglepődött, hogy a mondat további részét csak fél fül el hal otta. Próbálta értelmezni, amit Theó mondott.

– Azt akarod, hogy segítsek?

– Csak amíg itt vagyok. Szeretnék lediktálni néhány levelet. Csak két uj al tudok gépelni, és úgy órákba telne. – Odalépett az íróasztalhoz, magához vette a laptopot, majd odanyújtotta Abbynek. – Tessék, tedd az öledbe. Szólj, ha már nehéznek érzed. Gondolom, tudod kezelni.

– Még szép! De nem vagyok benne biztos, hogy meg tudok felelni az elvárásaidnak.

– Fogalmad sincs az elvárásaimról – jegyezte meg a férfi, majd mögé ál t, hogy segítsen megnyitni a megfelelő fájlokat. Érezte haján a friss menta- és eukaliptuszil atot; bizonyára hajat mosott.

Abby zavarában a laptop szélét babrálta. Szép, hosszú uj ai voltak. Theó elképzelte, milyen lenne, ha ez a kéz simogatná.

– Hiányozni fog? – kérdezte.

– Kicsoda? – kérdezett vissza Abby.

– Hát az öcsém. Ha nincs eljegyzés, nincs Mihaíl. Hiányozni fog?

Theó olyan szaporán lélegzett, hogy a lány haja kissé meglibbent, és egy elszabadult tincs az arcát csiklandozta. De a férfi nem mozdult. Tetszett neki ez a helyzet: a lány fölé hajolva mélyen beszívta az il atát, amíg a válaszra várt. Érezte, hogy Abby egyre idegesebb.

– Továbbra is találkozni fogok vele.

A lány megköszörülte a torkát. Próbált uralkodni magán, és elfelejteni, hogy minden idegszála megfeszült a férfi közelségétől. Miért kel olyan közel ál nia, hogy érezze magán a lélegzetét? Így képtelen józanul gondolkodni.

– Végül is barátok vagyunk – nyögte ki végül. – És a barátságot nem lehet csak úgy felbontani, mint egy eljegyzést.

Theó leült mel é a kanapéra.

– Az ember feltételezné, hogy most kissé feszült a viszonyotok. Még akkor is, ha hiányzott

belőle… hogy is mondjam… egy fontos rész.

– Ideje munkához látnunk! – váltott gyorsan témát Abby. – Nem vagyok titkárnő. Értek egy kicsit a számítógéphez, de… – Kezdte kínosan érezni magát, ahogyan Theó csak ült és bámulta. – Nem tudom, meddig bírok egy helyben ülni, mert már most érzem, hogy zsibbad a lábam.

– Hol? – kérdezte aggódva a férfi. – Hozom a borogatást a mélyhűtőből.

Mielőtt a lány tiltakozhatott volna, sarkon fordult, és kiment a konyhába. Nemsokára egy csomag jéggel tért vissza.

– Jót fog tenni – mondta, de nem nézett Abbyre. – Öt percig rajta hagyjuk, addig ki is lakkozhatod a körmödet.

– Sok nő festi a körmét.

– És sok férfi – tette hozzá vigyorogva Theó. – Úgy értem, sok férfi szívesen kifesti a barátnője körmét… Neked megtette már valaki?

– Micsoda agyrém!

– Miért vagy felháborodva? Szerintem izgalmas.

– Már sokkal jobban vagyok, köszönöm – közölte Abby.

– Jobban néz ki – mondta Theó, miközben levette a jeget, és szemügyre vette a sérült lábat. – Egy perc múlva itt vagyok, ne mozdulj!

Rövidesen újra megjelent, egy dobozzal a kezében.

– A fürdőszobában találtam ezt a krémet. A mozdulatlanság rosszat tesz a vérkeringésnek, tudtad? – Kinyitotta a tégelyt.

– Persze, ha valaki hetekig ágyban fekszik – próbált tiltakozni a lány, nem túl meggyőzően. – De én még csak egy napja fekszem! Mit akarsz csinálni?

Pontosan tudta, mire készül Theó, mégis átjárta a forróság, amikor a férfi a kezébe fogta

sérült lábát, és elkezdte belemasszírozni a krémet.

– Engedd el magad – parancsolt rá.

Hihetetlenül gyengéd volt, és Abby lassan teljesen átadta magát az érintésének. Hátradőlt, és lehunyta a szemét. Mintha mágikus erő áramlott volna a férfi kezéből. A lány elképzelte, ahogyan egy telt idomú görög nő lábuj körmét festi odaadón, szertartásszerűen, mígnem a dolog lassan átmegy szerelmi előjátékba…

Felpattant a szeme a gondolatra.

– Köszönöm, kedves tőled – próbált szabadulni Theótól, aki egészen belefeledkezett a kényeztetésébe.

– Kedves? Sose szerettem ezt a szót.

– Kezdhetjük a munkát – terelte el a szót a lány, és nagy nehezen felült.

– Tudod, melyik programot kel megnyitni?

Abby bólintott, mire a férfi további utasításokat adott. A lány soha életében nem érzett ilyen hálát azért, hogy rámeredhet egy képernyőre.

Theó pontosan úgy magyarázott, ahogyan előzőleg elképzelte: röviden, tömören, érthetően. Fél kettőkor abbahagyta, és azt javasolta, menjenek ebédelni.

– A vendégem vagy – mondta, és el entmondást nem tűrően felemelte a kezét. – Az étterem előtt fogok parkolni, hogy ne kel jen sokat gyalogolnod, és rám támaszkodhatsz.

– Na de…

Feszengek a jelenlétedben. Félek tőled. Megriaszt, ha nem értem a viselkedésedet; ha olyat teszel, amiért nem utálhatlak. Beleborzongok, ahogy hozzám érsz…

Nem tudta szavakba önteni, mit érez.

– Londonba kel menned… úgy értem… nem kel foglalkoznod velem, nem tartozol nekem semmivel. Elfelejtetted, hogy csak egy rafinált házasságszédelgő vagyok?

– Legyőztem az előítéleteimet. – Hosszan a lány szemébe nézett. Abby már attól is libabőrös lett, ha a férfi hal gatott. – Csak nem félsz tőlem? – kérdezte gyengéden.

Ahogy várható volt, a lány hevesen tiltakozott.

– Remek – válaszolta Theó. – Akkor mi a gond?

Húsz perccel később egy elegáns francia étterem meghitt sarokasztalánál ültek, és felszínes dolgokról csevegtek. Hogy nem fárasztja-e Theót az utazás, nincs-e honvágya, amikor Londonban tartózkodik. A férfi elragadóan szel emes társalgónak bizonyult. Az az unalmas, el enszenves pasas, akit a születésnapi partin megismert, hús-vér emberré változott. Intel igens volt, vicces, és jártas a világ dolgaiban.

Hiába, engem akkor sem érdekel, győzködte magát Abby, mert a szíve mélyén úgyis megvet engem.

– Hazafelé ugorjunk be Jamie-ért az iskolába, mit szólsz hozzá? – kérdezte Theó, miközben rendezte a számlát.

– És mi lesz a munkáddal? Ha a kisfiam otthon van, teljesen lefoglal, nem tudok neked segíteni.

– Akkor majd később folytatjuk, nem gond. – Hátratolta a székét, felál t, és felsegítette Abbyt. – Vagy akár – súgta neki a kocsi felé menet – el is halaszthatjuk holnapra.

Ami azt jelenti, hogy még egy napig náluk marad, vonta le a következtetést Abby. És meglepetésére azon vette észre magát, hogy egy kicsit még örül is ennek a fejleménynek…

Vége is szakadt a társalgásnak, mert odaértek az iskolához, és Jamie beugrott a kocsiba. Élénken mesélte, hogyan telt a napja, milyen képeket festett; szokásos gyermeki kérdéseivel ostromolta az anyját, mosolyt csalva az arcára, mint mindig.

– Honnan van ennyi energiája? – kérdezte a férfi.

Abby csak nevetett. Theó egészen más típus, mint az öccse. Mihaíl a csendes, békés

játékokat szerette: a kirakóst, a társast – a bátyja azonban kiment a kertbe focizni Jamie-vel. Később hármasban elmentek a legközelebbi gyorsétterembe, Abby minden fenntartása el enére. Este Theó megfürdette Jamie-t, ami a kiszűrődő hangokból ítélve inkább volt vízi kaland, mint célszerű higiéniai szertartás. Fél hétkor Jamie a fáradtságtól álomba zuhant, Theó a karjában vitte föl az emeletre.

– Jól szórakoztál? – kérdezte Abby, amikor a férfi öt perc múlva lement hozzá a nappaliba, és kimerülten egy fotelba rogyott. Félig lehunyta a szemét, úgy nézett a lányra. Azon tűnődött, mikor is szórakozott utoljára ilyen jól.

– Szóltam Mihaílnak, hogy ma este nem érek rá – tért ki a kérdés elől. – Mondtam neki, hogy még nem érzed magad elég jól ahhoz, hogy vendégeket fogadj.

– Tényleg ezt mondtad?

– Igen, jól értetted. De mivel barátok vagytok (amit az én gyönge felfogásommal nemigen értek), természetesen bármikor találkozhattok. A ma estét kivéve.

– Hogy tehetted ezt a beleegyezésem nélkül?

– Csak úgy. Mit szeretnél enni vacsorára? Igaz, a főzőtudományom a tésztafőzésig terjed. A konyhaművészhajlamot Mihaíl örökölte a családban.

– Nem teheted meg, hogy lemondod a programjaimat a hátam mögött!

Theó rendületlen nyugalommal nézett a lányra, aki végül feladta a tiltakozást.

– Jó lett volna látni… – mondta. – Azt hittem, te is örülsz neki. Mihaíl nagyon meg lesz bántva. Felhívom, és mindent elmagyarázok nekik.

– Nincs miért mentegetőzni. – Theó kezdte elveszíteni a türelmét. Mi a fene folyik itt? Még mindig nem értette, és ettől rosszul érezte magát a bőrében. – Minek aggódsz ennyire az öcsém miatt? Talán megzsarolt? Félsz tőle?

– Ugyan, ne viccelj már. Mihaíl a legkedvesebb ember, aki valaha ismertem.

– Akkor bizonyára meg fogja érteni, hogy kímélned kel magad – ál apította meg

határozottan Theó, majd lassan felál t.

A lány megborzongott a nézésétől, és nem értette, miért beszél vele ilyen gorombán.

Amikor a férfi elindult felé, szíve szaporábban vert. Idegesen megnyalta a szája szélét, és

nem vette le a szemét Theóról.

– Jobb, ha ma nem találkozol az öcsémmel – duruzsolta a férfi –, mert az egy dolog, hogy

kedves fickó, aki hamar túltette magát a szakításotokon… de vajon mit szólna ehhez a

vibráláshoz, ami köztünk van?

– Miről beszélsz?

Abby majdnem hisztérikusan felnevetett; alig tudta türtőztetni magát, mert pontosan

tudta, mit válaszolna erre Mihaíl. Olyat, amit Theó nem is feltételezne.

– Tudod te azt nagyon jól.

Theó a kanapé mögött ál va lenézett a lányra. Gyengéden megsimogatta a karját. Szinte

hal otta, ahogy a lány felsóhajt, és ettől még jobban kívánta, mint valaha.

– Görögországban kezdődött – suttogta, s közben letérdelt mel é, és megcsókolta a nyakát.

A lány libabőrös lett, de még volt annyi lélekjelenléte, hogy el enkezzen, igaz, nem túl

meggyőzően.

– Te is kívánsz engem, hiába tiltakozol – folytatta a férfi. – Egyszer már bebizonyítottam,

de most már többet akarok…

– Nem, azt nem lehet…

– Miért? Talán nem kívánsz? Azt akarod mondani, hogy csak beképzelem magamnak,

hogy vonzódsz hozzám? – Szájával végigsimított a lány ál án. – Mondd, hogy nem akarod, és

ígérem, békén hagylak. Ha mégis hozzá akarsz menni az öcsémhez, én félreál ok az útból.

– Nem vagyok az a fajta nő, aki mindenkivel ágyba bújik…

– De az a fajta nő vagy, aki feleségül menne egy férfihoz, akihez nem vonzódik. Ezt, hogy finoman fogalmazzak, erkölcsi szempontból megvetendőbbnek tartom.

Abby elfordult.

– A szex nem minden.

– Most felviszlek az emeletre. Ez nem a megfelelő hely a szerelemre. Ne aggódj, nagyon óvatos leszek.

Ahogy némán felvitte a karjában, a lány el enál ása lépcsőfokról lépcsőfokra odalett. Annyira kívánta a férfit, mint még soha senkit – még Olivert sem.

Theó a vál ával benyomta a hálószoba ajtaját, s az ágyra fektette. Felbátorította a lány sokatmondó hal gatása. Szinte érezte a belső küzdelmét: az esze azt diktálta, hogy azonnal meneküljön el, de a teste képtelen volt rá.

Becsukta az ajtót, és felkapcsolta az éj eliszekrényen ál ó lámpát, amely éppen csak annyi fényt adott, hogy kivehette a lány körvonalait. Mihez kezdene, ha a lány most elküldené? Természetesen elfogadná a döntését, ám utána soha többet rá se nézne. Magának sem akarta beval ani, de erre a gondolatra igen kel emetlenül érezte magát.

– Az el enál ás ideje lejárt – mondta halkan.

Az ágy végében ál t, tekintetével végigpásztázta a lány testét: térdig érő szoknyája kissé felcsúszott, és felfedte hosszú combját. Abby tágra nyitotta a szemét, átható pil antásától a férfi csak még jobban kívánta.

Theó lassan kigombolta az ingét, és levetette, közben el sem fordítva tekintetét a lányról. Amikor a nadrágja cipzárját készült lehúzni, egy pil anatra megál t. Innen már nincs visszaút. Nehéz volt megőriznie a higgadtságát, mert legszívesebben letépte volna magáról a ruhát és nekiesett volna a lánynak. Pokolba a csábítással és a jó modorral!

– Ne hagyd abba – suttogta Abby.

Tudta, mit kockáztat ezzel, de most már mindegy volt. Nem érdekelte, hogy egyéjszakás kaland lesz-e belőle, sem az, hogy Theó csapodárnak tartja – már semmi nem érdekelte, csak tegye magáévá.

Bár már nem fájt a lába, a férfi megígérte, hogy vigyázni fog. A lánynak viszont esze ágában se volt gyengédnek és óvatosnak lenni. Vad szenvedélyt akart – és ezen maga is megdöbbent.

Élvezettel nézte, ahogyan Theó az utolsó ruhadarabtól is megszabadul. Elál t a lélegzete.

– Tetszik, amit látsz, Abby?

Nem tudott megszólalni, csak bólintott.

– Most te jössz.

– Lehet, hogy neked nem fog tetszeni, amit látsz – mentegetőzött a lány előre. – Nem vagyok olyan, mint a dús idomú görög szeretőid.

– Emlékeztetlek, hogy már volt alkalmam ízelítőt kapni. És hidd el, tetszett a látvány. De rendben van, akkor ne vetkőzz le, majd én…

Leült az ágyra, és szép lassan lehúzta a lányról a pólóját. Amikor Abby ki akarta kapcsolni a mel tartót, megragadta a kezét.

– Ne siess – suttogta.

Úristen, hiszen remeg a keze, akár egy tinédzsernek, akinek ez az első alkalom… Micsoda varázslat! A tapasztalt szerető átváltozott gátlásos kisfiúvá. Olyan sokszor maga elé képzelte a lány mel ét, de amikor lehúzta a vál áról a mel tartó pántját, elragadta a vágy. Nemsokára meg fogja csókolni, érezni fogja, ahogyan az érintésére reagál.

De annyi más titkot rejtett a teste! Kikapcsolta a mel tartót, és hosszan gyönyörködött ez elé táruló látványban. Ez maga volt a női szépség.

Lassan, óvatosan levette róla a szoknyát. A teste karcsú volt és feszes, ez a fiús

ruganyosság talán még jobban is vonzotta, mint a megszokott telt idomok. Két kezével lehúzta a bugyiját, és mélyen beszívta a levegőt, amikor Abby teljesen meztelenül hevert előtte.

Erőt vett magán, hiszen megígérte, hogy gyengéd lesz. Be is tartotta a szavát: finoman hajolt fölé és csókolta meg a száját, nyakát, végül a mel ét. Megszűnt körülöttük a világ. Theó megsimogatta a lány hasát, majd nyelvével a köldökét nyalogatta. Végül a combjára tette a kezét, letérdelt elé, és immár minden figyelmét nőisége középpontjának szentelte. Abby felnyögött, és még jobban szétnyitotta a lábát, hogy átadja magát a kényeztetésnek.

9. FEJEZET

Abby kimerülten feküdt az ágyon, és nézte, ahogyan Theó felöltözik. Szerette, de egyben gyűlölte is ezt a pil anatot. Szerette nézni a férfit, azt viszont gyűlölte, hogy vége a hétvégének, és el kel válniuk.

Nem értette, hogyan kerülhetett ilyen helyzetbe: rabja volt a vágyainak egy olyan férfi mel ett, aki nem is szereti. Az utóbbi hat hétben Theó egyszer sem kedveskedett neki szóban, még a szenvedély legelragadtatottabb pil anataiban sem. Kedvelte őt, ezt ki is mondta, de szerelemről szó sem volt. Bár már nem tartotta házasságszédelgőnek, bizonyára még mindig olyan nő volt a szemében, aki a lelkét is eladná az anyagi biztonságért.

Soha nem került még ilyen helyzetbe – de nem tett el ene semmit. Képtelen volt rá.

Theó általában pénteken jött, olykor csak szombaton, és vasárnap éj el utazott el. Akárhol akadt is dolga a világban, a hétvége mindig a kettejüké volt.

A kapcsolatuk csak a szexre korlátozódott, legalábbis Theó számára. Néha, amikor kimerülten feküdtek egymás mel ett az ágyban, a férfi „kis boszorkám”-nak nevezte. Abby szomorúan vette tudomásul, hogy ezt nem kedvességből mondja.

Mégis: hétről hétre jobban szerette, bár tudta, hogy bolondot csinál magából.

– Látom, nagyon elgondolkoztál – szólalt meg Theó. – Bánt valami?

Kettőnkről gondolkodom, arról, hogy mi lesz velünk, akarta válaszolni abby. Azon tépelődöm, mihez kezdek majd, ha rám unsz. Vajon megmondod a szemembe? Vagy egyszerűen csak nem jössz többé? Az erkölcstelen nők nem érdemlik meg, hogy elbúcsúzzanak tőlük…

– Semmi, a munkámra gondoltam. Utálom a hétfőt.

– Akkor ne dolgozz – fordult oda a férfi.

– Persze. Jó ötlet. Otthagyom a munkámat, és várom, hogy pénz teremjen a kertemben. – Abby felkacagott, mire Theó is elnevette magát. – Ugye csak viccből mondtad?

A férfi a lány meztelen testét bámulta.

– Gazdag vagyok – mondta vál rándítással. – El tudlak tartani.

Abby igyekezett uralkodni magán, de a férfi szavai úgy hatottak rá, mintha pofon ütötte volna.

– Úgy érted, megengedheted magadnak, hogy megvásárolj.

– Nem kel megvennem téged, már rég az enyém vagy. Meghódítottalak.

– Jézus Mária, miket beszélsz. – Abby az oldalára fordult, és magára húzta a takarót. – Néha tényleg megdöbbentesz. – Érezte, hogy könny szökik a szemébe, gyorsan pislogott.

– Csak vázoltam a helyzetet. – Theó leült mel é az ágyra. – Hétvégére mindig hul afáradt vagy. Mi rossz van abban, ha egy férfi szeretné kímélni a szeretője egészségét? Szerintem nincs ezzel semmi baj.

– Két külön világban élünk. Én szeretem a szabadságot, az önál óságot, azt, hogy nem függök senkitől anyagilag.

– De hát az volt a terved, hogy az öcsémtől függjél – vetette fel Theó.

Aztán rájött, hogy nem volt jó ötlet szóba hozni Mihaílt így indulás előtt. Tudott róla, hogy

Abby még mindig találkozgat az öccsével.

A lány némán nézett rá. Bár Mihaíl al megőrizték a titkukat, tisztában volt vele, hogy Theót bántja a barátságuk. Nem volt féltékeny, csak nem értette, miért maradtak ilyen jóban, miután felbontották az eljegyzést.

– Nos? – kanyarodott vissza kérdéséhez a férfi, pedig egy belső hang azt súgta neki, hogy nem kéne feszegetni. – Mi a problémád ezzel? Jamie magániskolába járhatna. Nagyon okos gyerek.

Fia említése hatott Abbyre. Theó ritkán hozta szóba a gyereket, de remekül megértették egymást, tudta, hogyan kel bánni Jamie-vel. Egyenrangú partnerként kezelte, úgy beszélt vele, mint férfi a férfival.

– Ne szólj bele a fiam nevelésébe.

Theó izmai megfeszültek, de végül ráhagyta.

– Csak meg akartalak győzni.

– Köszönöm, de sajnos tényleg nem engedhetem meg magamnak, hogy magániskolába járassam.

– Az nem gond – felelte türelmetlenül Theó. – Én fizetem.

– Hagyjuk ezt most.

– Hetek óta halogatjuk. Veszítsünk újabb két hónapot?

Abby hirtelen felült, és döbbenten bámult a férfira, mert belehasított egy gondolat. Pánik lett úrrá rajta.

– Mit mondtál? – kérdezte kiszáradt száj al.

– Mi ütött beléd?

– Tessék? Hogy mondtad? – Abby azt kívánta, bárcsak indulna már, hogy aztán megnézhessen valamit a naplójában. Lehetséges, hogy már hat hete tart a viszonyuk?

– Mennem kel .

Gyakran előfordult, hogy késve indult, mert egyetlen érintés elég volt ahhoz, hogy feltüzelje a vágyukat. Ezúttal azonban Abby nem reagált sem a pil antására, sem a rövid búcsúcsókjára.

– Bámulatos. Soha nem tudlak megunni – suttogta a férfi.

– Indulj már, tizenegy elmúlt. – Gyengéden megsimogatta az arcát.

– Jó tudni, hogy így aggódsz értem – nevetett Theó.

Hosszan megcsókolta, majd a mel e felé kalandozott. Erre fogok emlékezni végig az úton, gondolta. A finom kényeztetés egy csapásra elfeledtette Abbyvel a naplót. Uj aival végigsimított a férfi fekete haján, amelyet most az ő kívánságára kicsit megnövesztett.

– Éhesebb vagyok, mint gondoltam – suttogta Abby fülébe széles vigyorral.

– Theó… most már tényleg menned kel … – Ez az ő hangja? Ez a gyenge, tehetetlen vággyal teli hang? – Holnap korán kelek…

– Akkor igyekeznünk kel .

Theó félrehúzta a takarót, és széttárta a lány lábát. A saját vágyát úgy csil apíthatta legjobban, ha válogatott gyönyörökben részesítette Abbyt. És meg is tette: figyelmes volt és gátlástalan, egészen addig űzte intim játékait, míg a lány keze végül már ökölbe szorult, és testén végigáramlott a kéj, amely aztán Theót is magával ragadta.

Abby révedező pil antással nézte a férfit, aki finoman megcsókolta a szája szélét.

– Szép álmokat – mondta. – De csak ha rólam álmodsz.

– Nem is mernék másról álmodni – felelte csöndesen a lány. És igazat mondott: ha akarna, se tudna más férfira gondolni éj elente.

Alig csukódott be az ajtó Theó mögött, erőt kel ett vennie magán, nehogy elaludjon. Az alvás nem nyújtott megoldást a hirtelen támadt kételyeire.

Na nem mintha lenne bármi gond, próbálta bebeszélni magának, amint lábuj hegyen igyekezett lefelé a lépcsőn. Hogy késik a menstruációja, az nem jelent semmit. Különben is, szedi a fogamzásgátlót, így aztán tényleg fölösleges az idegeskedés. Semmi értelme terhességi tesztet venni.

Másnap mégis annyira gyötörte a nyugtalanság, hogy nem bírta tovább, ebédidőben kiment a munkahelyéről a legközelebbi patikába. Minden önuralmára szüksége volt, hogy ne végezze el a tesztet rögtön, a munkahelyi vécén.

Később, jóval később azon gondolkodott, meglepte-e az eredmény. A hálószobájában feküdt, teljes sötétségben, és megpróbálta kiűzni a fejéből ezt a rémálmot. Teherbe esett! De hogyan történhetett meg? Eszébe jutott, hogy pár héttel azelőtt gyomorrontása volt, és olyankor csökken a tabletta hatása.

Nem mondhatja el Theónak. Megpróbálta elképzelni, amint közli vele a hírt. Vajon hogyan reagálna?

Theó nem akar komoly kapcsolatot, ővele meg aztán végképp nem. Irtó dühös lenne. Sőt, talán még gyanakodna is, hogy szándékosan csapdába csalta. Persze ettől függetlenül vál alná a felelősséget anyagilag.

Ekkor egy másik ijesztő gondolat hasított belé: vajon képes lenne elvenni tőle a babát, hogy magával vigye Görögországba?

Könnyes lett a szeme, és ezúttal nem fogta vissza magát, keserves sírásra fakadt.

Szeretett volna békés megoldást találni, de nem jutott semmire. Hamarosan mély álomba merült. Amikor felébredt, néhány röpke pil anatig csodálatos békességet érzett, de aztán újra rátört az aggodalom.

A helyzet még annál is rosszabb volt, mint az első terhességénél. Akkor ugyanis azt hitte, hogy Oliver boldog. Bár ebben tévedett, mégis pontosan tudta, mit akar: egyedül felneveli a

gyermekét, akkor is, ha a férfi eltűnik az életükből.

Itt most nem volt helye a bizakodásnak. És Abbynek fogalma sem volt, hogyan tovább.

Theó biztosan nem tenne olyat, hogy egyszerűen lelép. Nem – viszont a befolyását latba vetve könnyen elveheti tőle a babát. Hiszen dúsgazdag, ő meg csak egy egyedülál ó anyuka.

Az is lehet, hogy ragaszkodna a közös felügyelethez. És ez a gyakorlatban azt jelentené, hogy a férfi, akit szeret, idővel megutálná.

A feszült napok után végre felderengett a fény az alagút végén. A megoldás, amire jutott, nem volt a legtisztességesebb, de mégiscsak bizakodásra adott okot.

Mikor a múltkoriban a férfi megkérdezte tőle, elfogadja-e az anyagi támogatását – mintha csak a kitartott szeretője lenne! –, magától értetődően visszautasította az ajánlatot. Most úgy tervezte, nemsokára visszatér a témára. És akkor majd a kapcsolatukat is szóba hozza.

Ha úgy látja, van egy szemernyi remény, akkor elmondja neki a nagy hírt, hátha sikerül közösen kitalálniuk, hogyan tovább.

Ha nincs remény, akkor ő maga vet véget a viszonynak, és eltűnik. Ez persze azt jelenti, hogy Mihaílt sem látja többé, de hát nem tud jobbat.

Pénteken rettentően ideges volt. Theó telefonált, hogy bejelentse, mikor érkezik. Most is, mint mindig, elmondta, mennyire hiányzik neki a lány, és mennyire várja, hogy mel ette ébredhessen. Abby kíváncsi volt, vajon akkor is így hízeleg-e majd, amikor megtudja, hogy babát vár.

Azt mondta, kicsit késve, tíz óra körül érkezik, mert elhúzódnak a megbeszélések.

– Nem baj, úgyis fáradt vagyok – felelte a lány, és elhal gatott.

Theó rögtön érezte, hogy valami nem stimmel.

Abbynek belefájdult a feje a sok töprengésbe, és mindig ugyanoda lyukadt ki. A kép nem volt túl rózsás. Nem lesz többé Theó. Búcsút inthet a csodálatos szexnek. Nem lesz több

együttlét a férfival, akit szeret.

– Nehéz hetem volt – tette hozzá magyarázatképpen.

– Majd megbeszéljük személyesen – válaszolta Theó röviden.

Először fordult elő, hogy egyszerűen megszakította a beszélgetést. Abby már csak a halk kattanást hal otta a telefonban. Olyan volt, mint egy rossz ómen.

Még rosszabbat sejtetett, hogy a férfi késett. Tizenegy óra után lépett be a lakásba, sűrű bocsánatkérések közepette.

– Bocsánatkérés és pezsgő – vigyorgott, és szorosan magához ölelte a lányt.

Ha túl sokáig bámulom, elenyésznek az elveim, mint hó a napsütésben, gondolta Abby.

Csak most, hogy eldöntötte, elhagyja Theót, érezte meg, mennyire szereti. Arcának minden apró részletét ismerte, tudta, milyen csábosan tud nézni, ha a helyzet úgy kívánja, és jól ismerte hódító mosolyát, amel yel mindig leveszi a lábáról.

– Mi a baj? – kérdezte nyersen a férfi, és kényszerítette a lányt, hogy a szemébe nézzen.

– Semmi.

– Semmi? Mióta ismerlek, még sose voltál fáradt.

– Az ember néha fáradt, ezt el kel fogadnod, Theó. Nem mindenki olyan ál óképes, mint te. – Lehajtotta a fejét, hogy visszanyerje önuralmát, de a szapora szívverését nem tudta lefékezni.

– Köszönöm a pezsgőt, de tartok tőle, hogy már egyetlen pohártól elaludnék.

– Van egy jó ötletem álmosság el en – mondta nevetve.

Az ajtó mel etti kis komódra ál ította a pezsgősüveget, majd levette a zakóját. Mielőtt Abby tiltakozhatott volna, felkapta, és bevitte a szemközti nappaliba.

– Igazából nem erre akartam volna elindulni, de most beszélnünk kel – suttogta. – Ez a helyzet az első éjszakánkra emlékeztet, amikor kificamodott a bokád, és felvittelek az

emeletre. Emlékszel? Abban a pil anatban tudtam, hogy kívánlak.

Kívánlak. Mintha kést döftek volna a lány szívébe. Mégis hagyta, hogy a férfi a kanapéra ültesse, és a lábát az ölébe véve masszírozni kezdje.

– Igazad van, beszélnünk kel , Theó.

– Ezek szerint gondolkodtál az ajánlatomon – mondta magabiztosan a férfi. Érződött a hangján, hogy meg van elégedve magával. Persze az föl se merült benne, hogy a lány esetleg visszautasítja.

Abby gyorsan felhúzta a lábát, hogy meneküljön a férfi csábító érintésétől.

– Gondolkodtam rajta, és… – Hogyan is fejezze ki magát? – És nem értem, miért akarsz engem támogatni. És vajon mennyi ideig? Tudnod kel , hogy… nos…

– Folytasd.

A hangszíne nem volt valami biztató. Nagyot nyelt.

– Hat hete fekszünk le egymással – kezdte. – Szeretném tudni, hogyan képzeled a kapcsolatunkat hosszabb távon.

– Hosszabb távon? – Theó türelmetlen lett. – Ezért van rossz kedved? Azt gondolod, hogy nemsokára elhagylak?

– Te mondtad, hogy hamar ráunsz minden nőre.

– Mel etted nem unatkozom.

– Még nem.

Hosszan nézték egymást. Ha a helyzet nem lett volna ennyire komoly, a lány felnevetett volna.

– Mit szeretnél hal ani, Abby?

– Tudni akarom, mi lesz velünk.

– Hát én azt honnan tudjam? Nincs kristálygömböm!

– Nyugodtan megmondhatod, hogy nem vagyok az a fajta nő, akivel hosszabb távra terveznél. – A szemérmeskedés és a finomkodás ideje lejárt. – Az öcséd menyasszonya voltam. – Felemelte a kezét, hogy az uj ain számolja az érveit. – Angol vagyok. Gyerekem van egy másik férfitól. Soha nem tudnám úgy képviselni a Torákisz dinasztiát, mint az a lány a partin.

– Ez kétségkívül igaz. Nem pont te lebegtél a szemem előtt, amikor arra gondoltam, hogy egyszer megnősülök.

Kínos csend ál t be. A kíméletlen szavak még sokáig csengtek a lány fülében. Mégis mit remélt? Kedves szavakat? Netán azt hitte, hogy Theó szerelmet val ?

A férfi látta, hogy elkomorodik. Tudhatta volna, hogy előbb-utóbb elkezd majd komolyabb kapcsolatra vágyni. Amióta először meglátta, nem tudta kiverni a fejéből, de soha nem tekintett rá úgy, mint a jövendőbelijére. Néha felmerült benne az esküvő gondolata, de persze jó házból való, görög menyasszonnyal az oldalán. Abby ezt nevezte a dinasztiák közötti szövetségnek. Theó belátta, hogy ez maga a rideg gyakorlatiasság, mégse bánta soha; szilárdan hitte ugyanis, hogy csak az tarthat sokáig, amiről hideg fej el döntenek.

Hiába fürkészte, nem tudott olvasni Abby arckifejezéséből. Dühös volt magára, amiért megrémíti a gondolat, hogy esetleg soha többé nem látja a lányt, és soha többé nem érhet hozzá.

– Tényleg azt hitted, képes lennék veled komoly kapcsolatra, amikor tudom, hogy számításból készültél hozzámenni az öcsémhez? – Theó hangja idegenül csengett.

Abby nem válaszolt. A padlót nézte, és érezte, hogy könny szökik a szemébe.

– Hogyan lehetnék biztos benne, hogy nem csak azért kel ek neked, mert nekem még nála is több pénzem van?

– Ne légy igazságtalan!

– Inkább csak logikusan gondolkodom.

– Igen, és a te életedben semminek sincs helye, ami nem logikus. Még az emberi kapcsolataidnak is logikusnak kel lenniük, ugye? És ehhez kel egy megfelelő lány megfelelő adottságokkal. Ha valami netán nem felel meg az elképzeléseidnek, az neked kész tragédia, ugye?

– Kezd nevetségessé válni a beszélgetés.

– Nem: nagyon is hasznos ez a beszélgetés. Minden nő, még a nem megfelelő is, tudni akarja, hogy mire számíthat.

– Azt hittem, mindketten élvezzük a helyzetet. – Theó felsóhajtott. – Miért rontanánk el?

– Szerintem jobb, ha most elmész.

– Te megbolondultál!

A férfi felál t, és le-föl járkált a szobában, majd öklével a falba csapott. Dühítette a gyengesége, az, hogy annyira vágyik megérinteni a lányt. Végül odament hozzá, és haragosan fölé hajolt.

– Minek bolygatod a jövő, ha tudod, hogy ezzel tönkreteszed a jelent?

Abby a testében fejlődő kis életre gondolt. Ja, most, hogy így megemlíted: jó okom van rá, gondolta. De nem kel ett hozzá nagy képzelőerő, hogy kitalálja, mit mondana erre a férfi.

– Nekem nem úgy tűnik, mintha különösebben szeretnél, Theó.

– Dehogynem szeretlek! – Arrébb lépett a lánytól. – De mi ez az önsajnálat?

Abby nem nézett rá, egyre csak a nappali ajtaját bámulta. Muszáj volt elérnie, hogy elmenjen végre. Mielőbb. Most. Már alig bírta elviselni a jelenlétét.

– Te tényleg azt hiszed, hogy lefeküdnék valakivel, akit nem szeretek? – kérdezte Theó.

Abby megrándította a vál át.

– Honnan tudjam? Mondd meg te. Nincs annál rosszabb, mint lefeküdni egy nővel, akiben nem bízol meg, ugye?

Mivel nem érkezett válasz, a lány felnézett a férfira, aki a falnak dőlve ál t, kezét a zsebébe sül yesztette.

Theó nem tulajdonított nagy jelentőséget a bizalomnak. Bármikor hajlandó volt pénzt adni a lánynak, akár el is tartotta volna – de csak addig, amíg ő irányítja a kapcsolatot, s amíg Abby nem kezd el követelőzni.

– Úgy látom, alaposan ki akarod vesézni a témát – szólalt meg. – Hogy gondolod, hogy valaha is bízhatnék benned?

– Csak mert…

– Mert jól érezzük magunkat egymással az ágyban?

Abbynek elfogyott a türelme. Szóval Theó így látja a viszonyukat. A sok felszabadult nevetés, a Jamie-vel töltött idő, a hosszú beszélgetések – mindez csak a szex miatt volt?! Nem akart hinni a fülének.

– Kifelé!

– Ha kimegyek ezen az ajtón, többé nem jövök vissza – fenyegetőzött Theó. – Soha nem harcoltam nőért, és mérget vehetsz rá, hogy nem most fogom elkezdeni.

Abby nem bírta tovább elviselni a jelenlétét. Úgy érezte, semmi értelme folytatni a beszélgetést. Soha nem tudná meggyőzni, hogy bízzon benne, de ha sikerülne is, már az sem számítana. Theó nem szereti, és soha nem is fogja szeretni.

Csak akkor emelte fel a fejét, amikor a férfi már a küszöbön ál t.

– Mit mondasz majd Jamie-nek? – kérdezte érdes hangon Theó.

– Érdekel az téged? – Abby látta, hogy a férfi arckifejezése még szigorúbb lesz. – Azt fogom mondani, hogy… vissza kel ett menned Görögországba, és valószínűleg nem látunk

többet. Két hét múlva arra se fog emlékezni, hogy valaha találkoztatok.

Nem nézett Theóra, csak a jövőre gondolt. A jövőre – nélküle.

– Rendben.

A fenébe, mérgelődött Theó, még csak rám se nézett! Pezsgővel és bocsánatkéréssel érkezett, és most az emlékeivel távozhatott. Talán jobb is így. Kel emes kikapcsolódás volt, de ennyi.

Hirtelen megfordult, felkapta a dzsekijét, és halkan becsukta maga mögött az ajtót.

Abby fel élegzett, de ugyanakkor várta, hogy megszólaljon a csengő. Nem számított rá, hogy ilyen gyorsan és békésen lezajlik ez az egész.

A csengő nem szólalt meg. Csak az hal atszott, ahogy csikorgó gumikkal elhajt egy autó.

Abby zokogásban tört ki.

Később, amikor abbahagyta a sírást, elkezdett gondolkodni, mihez kezdjen. Először is elköltözik Brightonból. Még lapos a hasa, de néhány hónap múlva már látszani fog. Nem kockáztathatja, hogy összefusson Theóval, amikor meglátogatja az öccsét. El kel mennie a városból, és egyedül megbirkózni a helyzettel. Már nem először…

Hasára tette a kezét, szemét lehunyta. Önsajnálattal nem jut semmire. Az élet megy tovább Theó nélkül is. Majd megold mindent egyedül.

10. FEJEZET

– Nem tetszel te nekem, már megint le vagy törve. Jamie megérzi, és ez nem tesz jót neki.

Abby ránézett az anyjára, és mosolygott. Mióta ilyen gondoskodó? És mióta hord rövid frizurát és nadrágkosztümöt?

Az elmúlt négy hétben sok minden megváltozott. Miután Theó elment, a lány felhívta a szüleit. Arra számított, hogy némi sajnálkozás után vonakodva felajánlják, hogy költözzön hozzájuk Ausztráliába. Ám ehelyett az anyja úgy döntött, repülőre ül, és siet hozzá Angliába,

hogy gondját viselje.

Ennek immár három és fél hete. Abby eladta a kis házát, és elkísérte az anyját Cornwal ba, hogy új otthont keressenek.

Éppen az ötödik házat nézték meg.

– Milyennek találod? – Mary Clinton elővette a kis noteszét, hogy följegyezze a látottakat, ahogyan addig is.

– Hát… nem tudom… Mi van, ha nem válik be? Ha nem szeretsz majd itt lakni? Olyan sokáig éltél apuval Melbourne-ben… és Cornwal nem Melbourne…

Mary összecsukta a füzetét, és a lányára nézett.

– Tulajdonképpen csak jövő év elején akartunk visszaköltözni Angliába, de akár most is megtehetjük. – Gondolataiba merülve beletúrt a hajába.

Remek színben van, gondolta Abby. Annyi változott csupán, hogy nem hosszú szoknyában és színes pólóban jár, hanem szürke nadrágban, a derekát hangsúlyozó blézerben és magas sarkú cipőben. Más komoly változás is történt a szülei életében: a harmadik világból importált élelmiszereket forgalmazó boltjuk első osztályú étteremmé nőtte ki magát, népi ékszereik pedig olyan kelendőek voltak, hogy külön üzletet alapoztak rájuk. A cornwal i költözés valójában terjeszkedést jelentett. Nyitni akartak egy kis szál odát, ahol csak bioélelmiszerből készült ételeket szolgálnak fel. Az anyja meg volt róla győződve, hogy Cornwal ideális helyszín.

Hosszú beszélgetéseik során megál apodtak, hogy Abby egyelőre hozzájuk költözik. Theót egy szóval sem említették, mert a lány nem volt hajlandó beszélni a gyermeke apjáról. Már az is fájt neki, ha csak rágondolt.

Jamie-nek köszönhette, hogy nem zuhant végső elkeseredésbe. A kisfiú rögtön megszerette a nagyszüleit, akikkel még sohasem találkozott, és izgatottan várta a

költözködést. Ő volt a napsugár Abby szürke, bánattal terhes életében.

Mihaíl al hébe-hóba beszéltek csak, hiszen a férfi tudta, hogy Abby mit érez a bátyja iránt.

A lány azonban megtiltotta neki, hogy szóba hozza Theót.

Abby itt elakadt a gondolataiban, éppen akkor, amikor az anyja eldöntötte, hogy megveszi a kis házat. Már azt tervezgette, ki melyik szobában fog lakni.

Amikor meghal otta a nevét, Jamie nyűgös lett, és nyafogni kezdett, mondván, azt ígérték neki, hogy lemennek a tengerpartra sétálni.

– Nem kel velünk jönnöd, ha nincs kedved – mondta Mary a lányának, mert finom antennájával ráérzett Abby lelkének rezdüléseire.

Abby hálásan mosolygott rá. Tíz perccel később egyedül járkált a falak közt, hogy alaposan szemügyre vegye a házat. Szeretett volna ő is olyan lelkes lenni, mint az anyja. Boldog volt, hogy eladta a brightoni házat, amelyhez annyi rossz emlék fűzte. A terhességének viszont napról napra jobban örült, mert arra gondolt, hogy így legalább Theó egy része mindig vele lehet.

Amikor felfelé ment a lépcsőn, hogy megnézze az emeletet, hal otta, hogy autó fékez a ház előtt. Biztos az ingatlanügynök, gondolta.

Először csak udvarias kopogás hal atszott a bejárati ajtón, aztán erőszakos dörömböléssé változott. Abby először arra gondolt, hogy elbújik, de hamar elvetette az ötletet – kár a gőzért, az ügynöknek biztos van kulcsa a házhoz.

Inkább lement, és ajtót nyitott. Az erősen szembefényben csak a férfi körvonalait látta. Ösztönösen felemelte a kezét napel enzőnek. Ekkor megszédült, megtántorodott, és elvesztette az eszméletét.

Amikor magához tért, a kanapén feküdt a nappaliban. Arra gondolt, hogy esetleg elaludt, és rosszat álmodott. Kinyitotta a szemét. A férfi még mindig ott volt. Abby gyorsan becsukta a

szemét, mintha ezzel bármin is változtathatna, azután újra kinyitotta. De a látomás még mindig nem tűnt el. Sőt mi több, megszólalt.

– Elájultál. Hozok valamit inni – mondta Theó.

– Te mit keresel itt? – kérdezte erőtlenül a lány, és felült.

Amióta nem látták egymást, a férfi arcán mélyebbek lettek a ráncok.

– Elmentem hozzád, hogy meglátogassalak. El tudod képzelni, mennyire meglepődtem, amikor megtudtam, hogy eladtad a házat?

– Miért? – Abby továbbra is úgy bámult a férfira, mintha szel emet látna. – Miért jöttél ide? Hogy találtál meg? – Minden szóval egyre nőtt a riadalma.

– Melyik kérdésre válaszoljak először? A legegyszerűbbel kezdem, jó? – Felál t, és odahúzott magának egy széket a kanapé mel é. – Voltam az öcsémnél. Mihaíl sokszor próbált telefonon elérni, de sose vettem fel. Végül elmentem Brightonba, hogy szemtől szemben beszéljek vele. Miért nem szóltál nekem erről?

– Miről?

– Miért hagytál abban a hitben, hogy…? – Elkapta a tekintetét, és összefonta a karját. Dühösnek, megbántottnak tűnt. – Az utóbbi négy hét pokol volt számomra.

– Tessék? – suttogta Abby.

– Nem számítottam rá, hogy egyedül talál ak itt. Azt hittem, anyád és Jamie veled vannak. Reméltem… – szeme furcsán csil ogott – hogy marad egy kis időm, mielőtt belefognék a mondandómba.

– Te… készültél mondani valamit?

– Mihaíltól tudom, hogy anyád visszajött Ausztráliából, és Cornwal ba akartok költözni. Túl nagy vidék ez ahhoz, hogy egykönnyen a nyomára bukkanj valakinek. Ha nem látom meg az öcsém zsebében a képeslapot, még most is keresnélek. „Nagyon hiányzik Brighton, de nem

bántam meg a döntésemet. Nemsokára jelentkezem” – ez ál t rajta. Sorra felhívtam minden ingatlanügynököt, aki csak benne van a telefonkönyvben, s aztán végre megtaláltam az emberemet. – Kényszeredetten fölnevetett. – Nem tudtam, hogy van érzékem a nyomozáshoz, de úgy tűnik, a váratlan helyzetek felszínre hozzák a rejtett tehetséget.

– Nem értem, hová akarsz kilyukadni…

– Én sem. – Most először nézett egyenesen a lány szemébe. – Az utóbbi négy hétben arra vártam, hogy az életem visszazökkenjen a rendes kerékvágásba: végzem a munkámat, eszem, iszom, szórakozni járok a barátaimmal… De hiába, én csak rád tudtam gondolni.

Abbynek majdnem elál t a lélegzete. Ha álmodom, soha többé nem akarok felébredni, gondolta.

– Mihaíl sokszor hívott telefonon, de nem vettem fel. Már a puszta gondolatra elfogott a düh, hogy ő láthat téged, én viszont soha többé. Beval om, féltékeny voltam.

A lány meghatódott az őszinte val omástól.

– Végül nem bírtam tovább, muszáj volt találkoznom vele – folytatta Theó. – Mindent elmesélt. Tudni akarom…

– Mit mondott?

– Beval otta, hogy meleg. És hogy azért találtátok ki az eljegyzést, hogy megfeleljen a hagyományos családmodel nek, és ne okozzon csalódást.

– Szegény Mihaíl. – A lány szeme könnybe lábadt. – Nem lehetett könnyű neki. Annyira félt, hogy fájdalmat okoz anyátoknak. – Letörölte az arcát. – Nekem nem volt jogom kiadni őt.

– Ehelyett abban a hitben hagytál, hogy…

– Nem volt más választásom.

– Ez az egyik oka annak, amiért szeretlek.

Mintha megál t volna az idő, amikor kimondta a lány számára oly kedves szavakat. Szóval szereti! Annyira vágyott rá, hogy ezt hal ja. Ez a sikeres, erős, legyőzhetetlen férfi őt szereti! Ekkor eszébe jutott a közös gyermekük, s ez véget vetett az álmodozásnak. Felkelt, hátat fordított Theónak, és az ablakhoz ment.

Theó csak nézte őt, és érezte, hogy úrrá lesz rajta a félelem. Ez nem jó jel, gondolta. Semmiféle terve nem volt, amikor hanyatt-homlok elindult Cornwal ba. Csak azt érezte, hogy látnia kel a lányt, és őszintén fel kel tárnia előtte az érzelmeit, amelyeket addig magának sem val ott be.

De mégis mit képzelt? Az föl se merült benne, hogy hiába val szerelmet, a lány el fog zárkózni előle. És most pontosan ez történik. Láthatja abból, ahogyan ott ál az ablak előtt, karját védelmezőn a hasára téve. Ez semmi jót nem sejtet.

– Theó…

– Ne mondd ki – vágott közbe a férfi. – Már én is túl sokat mondtam. – Felál t, és zsebre dugta a kezét.

– Theó, szeretlek. Szerettelek… de van valami, amit el kel mondanom, és fogalmam sincs, hogyan fogsz reagálni. El tudom képzelni, hogy nagyon megharagszol…

– Ha szeretsz, akkor semmi más nem számít.

A férfi elindult felé. Tudta, hogy harcolni fog ezért a csodálatos nőért, aki meghódította a szívét.

– Abby, én nem tudok nélküled élni…

Már csak néhány centiméter választotta el őket. A lány remegett. Theó át akarta ölelni, de ő el ökte magától.

– Emlékszel a legutóbbi beszélgetésünkre? – kérdezte Abby. – Azt mondtad, nekünk nincs jövőnk, soha nem tudnál bízni bennem, és nem az a fajta nő vagyok, akivel komoly

kapcsolatot akarnál.

– Bocsáss meg nekem – felelte Theó. Érezte, mennyi keserűség hal atszik a hangjából, de nem bánta. – Soha életemben nem éreztem ilyet egy nő iránt. Sokáig még magamnak sem akartam beval ani. Azt hittem, tudok nélküled élni, Abby. De tévedtem.

A lány idegesen megnyalta a szája szélét, és a szemébe nézett.

– Annyira féltem – suttogta. – Ha nincs szerelem és bizalom, akkor csak a gyűlölet marad, ha elmondom, hogy…

– Mit akarsz elmondani?

Abby összeszorította a szemét.

– Gyereket várok tőled.

Lélekben felkészült rá, hogy Theó dühös lesz, kiabálni fog, összeszidja, amiért átverte, és elbújt a gyerekükkel.

De nem történt semmi. Abby kinyitotta a szemét, és félve a férfira emelte.

– Te… terhes vagy?

– Attól féltem, hogy utálni fogsz érte. Hogy azt fogod gondolni, szándékosan tettem, azért, hogy belekényszerítselek egy kapcsolatba, amit nem akarsz… és pénzt csikarjak ki tőled. Féltem, hogy elveszed tőlem a gyereket… azért, mert rossz anyának tartasz… Féltem, hogy…

– Gyerekünk lesz… – mondta Theó mintegy félálomban.

Először nagyon meglepődött, de azután mosolyra húzódott a szája. Olyan volt ez a mosoly, mint egy halvány reménysugár, és felbátorította a lányt.

– Nem haragszol rám? – kérdezte.

– De igen, haragszom! Mert így most több hetet is elveszítettem, és magadra hagytalak. Haragszom magamra, mert… Megértem, hogy féltél elmondani…

Megbicsaklott a hangja. Ezúttal a lány volt az, aki odalépett és átölelte.

– Nincs mese, hozzám kel jönnöd feleségül.

– Jaj, Theó…

A férfi gyengéden ránézett.

– Soha nem akarlak elveszíteni – mondta. – El akarlak venni feleségül. Ragaszkodom hozzá. – A keze közé fogta a lány arcát, és megcsókolta.

– Ha ez igaz… ha ez most lánykérés, akkor… igen, igen, igen!

Nyaka köré fonta a karját, és szenvedélyesen viszonozta a csókot. Amikor a férfi megsimogatta a hasát, a lányt elöntötte a szeretet. Attól félt, hogy menten elájul megint.

Később bemutatta az anyjának. Mary el volt ragadtatva a férfitól. Jamie este sokáig fenn maradhatott, majd miután lefektették, Abby és Theó sétálni mentek a tengerpartra.

A lány hosszan mesélt a szüleiről és az életükben bekövetkezett változásról, aminek köszönhetően neki most újra lett anyja és apja. Mihaíl is szóba került, és egyetértettek abban, hogy jobb neki, ha őszinte magához, és olyan életet él, amilyet szeretne.

Abby a fel egekben járt. Amikor Theó megkérdezte, hogy leendő szülőkként nem túl öregek-e egy meghitt pásztorórához az autója hátsó ülésén, a lány csak vihogott, mint egy tinédzser.

Theó félreál t a kocsival.

– Úgy érzem magam, mint egy kamasz – mondta, és az ölébe húzta a lányt. – Szűk a hely, kényelmetlen az ülés, és párás az ablak. De azért akarod? – kérdezte.

Válasz helyett Abby lassan elkezdte kigombolni a blúzát. Theó felsóhajtott, és végigsimított a lány bársonyos bőrén.

– Annyira hiányzott az érintésed… a hangod, az il atod – mondta. – Soha többé nem engedlek el.

Amikor gyengéden magához szorította, a lány boldogan felsóhajtott. Theó most már az

övé. Mindörökre.

VÉGE

Document Outline

- Címlap
- Szerzői jog
- 1. FEJEZET
- 2. FEJEZET
- 3. FEJEZET
- 4. FEJEZET
- 5. FEJEZET
- 6. FEJEZET
- 7. FEJEZET
- 8. FEJEZET
- 9. FEJEZET
- 10. FEJEZET

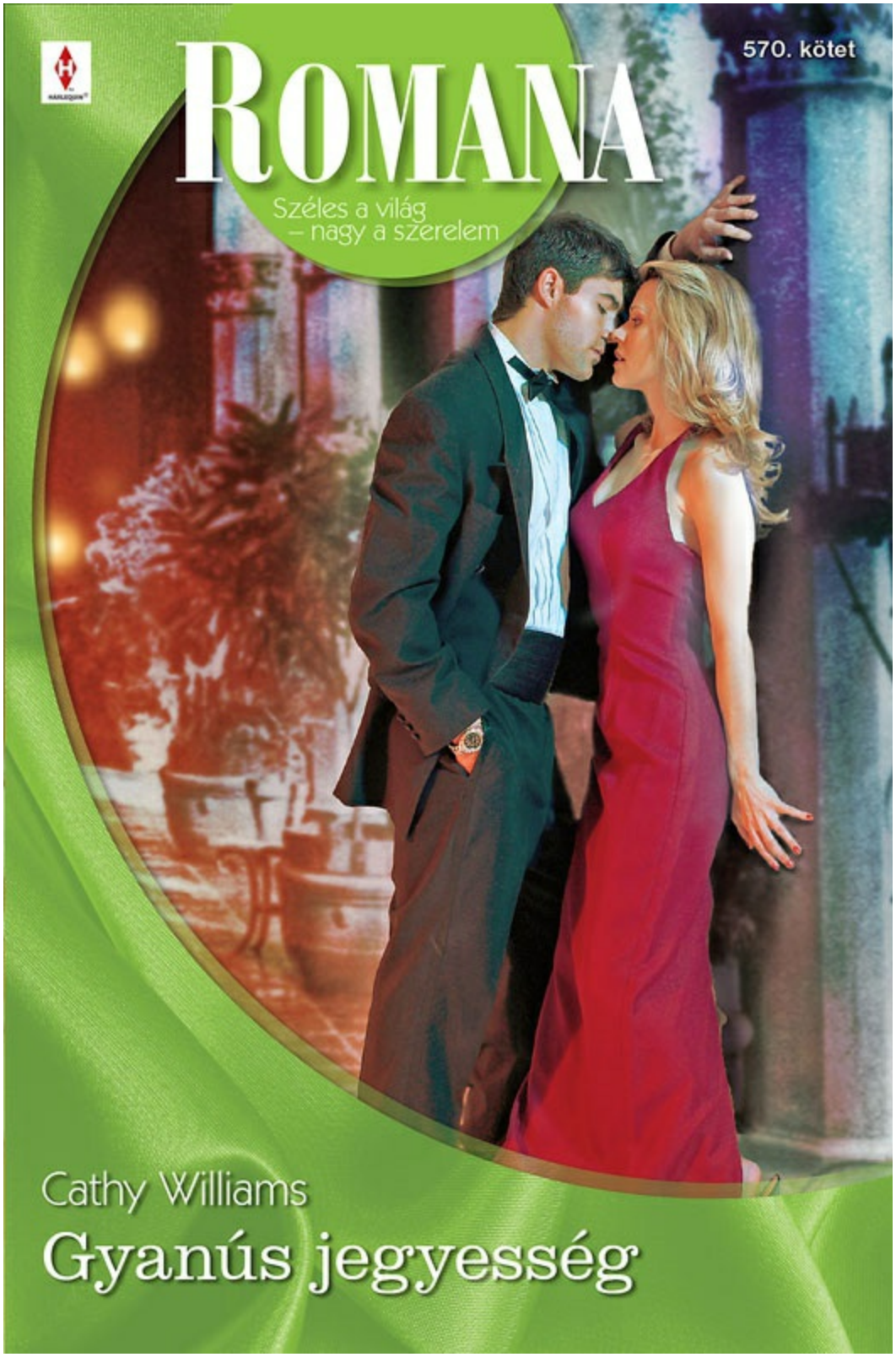

Name:

Order:

Köszönjük a vásárlást a szerző és a kiadó, valamint a terjesztő nevében is. Vásárlásával támogatta, hogy Magyarországon az elektronikus könyvkiadás fejlődni tudjon, a digitális kereskedelemben kapható könyvek választéka egyre szélesebb legyen. Köszönjük, és reméljük

webáruházunkban hamarosan viszontlátjuk.

Cathy Wil iams

Gyanús jegyesség

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megál apodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személ yel, üzlettel, vál alattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ Al rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author’s imagination or are used fictitiously, and

any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Cathy Wil iams, 2005 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

A ROMANA 570. eredeti címe: The Greek's Forbidden Bride

(Harlequin Mil s & Boon, Modern Romance)

Magyarra fordította: Kálmán Zsuzsanna

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 570. számában, 2015

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-141-9

Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megál apodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN ® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvál alatai tulajdonában ál ó védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2015

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előál ította:

Print on demand Kft.

www.ipubs.hu

1. FEJEZET

Meleg nyáreste volt. Fél hét körül járhatott az idő, ekkorra a nappali hőség kel emesen alábbhagyott. Theó Torákisz egy szál sortban és pólóban időzött a hálószobája verandáján, ahonnan rálátott nagyapja házának kocsifelhajtójára.

Fél órája feküdt egy kényelmes nyugágyon, olykor belekortyolt a whiskeyjébe, és élvezte a nem mindennapi kilátást. Jobb kéz felől egy impozáns úszómedence csábított, ahonnan Szantorini híres, kialudt vulkánjára lehetett látni. A medence mögött pazarul kialakított kert terült el.

Majdnem elfelejtette, milyen megnyugtató és jólesően unalmas ez a hely. Az utóbbi időben ritkán járt errefelé, és különben sem szokta a tájat bámulni. Ilyesmire nem jutott ideje. Egy nemzetközi hajózási vál alat vezetőjeként – a céget még a nagyapja alapította – London, Athén és New York között ingázott. A sok munka miatt nem engedhette meg magának, hogy szabadságra menjen.

De ez most kivételes alkalom: a nagyapja nyolcvanadik születésnapját ünnepelték. A család tagjai Görögország különböző részein éltek, és most mindenki magánrepülővel érkezett a szigetre. Akik pedig külföldről tértek haza a jeles eseményre, egy teljes hétig akartak maradni. Theó úgy tervezte, három napot tölt el itt, aztán továbbrepül Londonba.

Arra lett figyelmes, hogy egy taxi ál meg a bejárat előtt. Először az öccse, Mihaíl szál t ki belőle, utána a kísérője.

Nagyon várta már, hogy megismerje a titokzatos nőt, aki olyan hirtelen bukkant fel a testvére életében. Édesanyjuk és nagyapjuk megkönnyebbüléssel fogadta a hírt, mert régóta remélték, hogy a fiú végre társra talál.

Theónak nem volt barátnője, de nem is sürgette senki, hiszen tudták, hogy nagy nőcsábász. Korán bejelentette, hogy esze ágában sincs megál apodni negyvenéves kora előtt,

és akkor is csak abban az esetben, ha találkozik a nagy Övel, akinek természetesen megfelelő kapcsolatokkal kel rendelkeznie. Addig szíveskedjenek békén hagyni.

Mihaíl egészen más típus. Öt évvel fiatalabb, törékeny alkatú, kicsi kora óta betegségekre hajlamos.

Theó tizenhárom évesen elhagyta a hazáját, hogy Angliában tanuljon egy bentlakásos iskolában. A személyiségét komolyan befolyásolta, hogy már fiatalon a saját lábára kel ett ál nia. Mihaíl azonban otthon maradt, mert anyjuk, Lína Torákisz nem tudta elengedni mimóza kisfiát. Őt mindig jobban féltette.

Amikor serdülőkorában nem vitt haza lányokat, a család aggódni kezdett. Érthető hát, hogy a barátnő felbukkanása szinte könnyekig meghatotta Línát.

Theó kevésbé volt lelkes. Kezdettől fogva úgy érezte, itt valami nem stimmel. Tapasztalt üzletemberként tudta, hogy ilyenkor nem árt óvatosnak lenni.

Hogy lehet, hogy Mihaíl eddig még soha nem tett említést Abigail Clintonról? Ha együtt jártak, az anyjával folytatott hosszú telefonbeszélgetések során mesélnie kel ett volna a lányról. Ehelyett derült égből vil ámcsapásként érte őket a hír, amikor két héttel ezelőtt bejelentette, hogy eljegyzett egy angol lányt, akit magával hoz Szantorinire a születésnapi ünnepségre.

Theó nem osztotta meg anyjával az aggályait, mert nem akarta megbántani. Úgy tervezte, hogy hasznosan tölti majd az elkövetkezendő napokat, és alaposabban megismerkedik a menyasszonnyal. Ki akarta deríteni, hogy Abigail az öccse pénzére utazik-e. Mihaíl Brightonban élt, volt két saját étterme és egy éjszakai bárja, de természetesen megil ette a Torákisz család mesés vagyonának egy része. A hajózási társaságban való részesedése önmagában gazdaggá tette, ám ő ennek el enére szerényen élt. Aki nem ismerte, azt hihette, hogy átlagos, törekvő fiatal üzletember, aki önerőből küzdötte fel magát. Bár sosem

dicsekedett a származásával, némi nyomozással bárki kideríthette, hogy valójában egy jómódú dinasztia tagja. Theó biztos volt benne, hogy valaki tényleg vette magának a fáradságot…

Elhatározta, hogy nem engedi kiforgatni öccsét a vagyonából. Mihaíl túlságosan bízik az emberekben, könnyen kitárulkozik, és ez sebezhetővé teszi.

Theó felegyenesedett a nyugágyban, miközben a taxiból kiszál ó nőt fixírozta. Karcsú volt, hosszú világosszőke haja a háta közepéig ért. Egyfolytában egy tincset babrált, és tátott száj al bámulta a pompás környezetet.

El kel ett ismernie, hogy az öccse jól választott. Bár a nő arcát nem látta, arról megbizonyosodhatott, hogy lába és karja igen formás. Fiús alakjára kissé bő volt a rövid ruha. Theóval el entétben Mihaílt soha nem vonzották a teltebb idomú, érzéki görög szépségek.

Theó végignézte, ahogyan kipakolják a csomagokat, és mindketten bemennek a házba.

Amikor eltűntek a szeme elől, felpattant, bevonult a hálószobába, megitta az utolsó korty whiskeyt, és letette a poharat.

Azon gondolkodott, hogyan kerülhetne közelebb a nőhöz anélkül, hogy felébresztené öccse féltékenységét, vagy kiváltaná anyja felháborodását. Tudta, hogy ez utóbbi nem lesz egyszerű.

De ki merészelné feltételezni Theó Torákiszról, hogy meghátrál a kihívások elől?

Elmosolyodott a gondolatra.

Amikor egy órával később lement a lépcsőn, még mindig azon törte a fejét, hogyan leplezhetné le az egész család előtt ezt a házasságszédelgő nőt. A legtöbb vendég csak másnapra jelezte az érkezését, ezért ma csak a legközelebbi családtagok gyűlnek össze a nappaliban, hogy egy jó ital mel ett beszélgessenek.

– Remekül néz ki – mondta az anyjának, aki a nagy panorámaablak előtt ál t,

belefeledkezve a kertben felál ított fáklyák és égők fényáradatába.

Lína odafordult idősebb fiához, rámosolygott. Theó átkarolta és magához húzta.

– Mikor is tartottunk utoljára ilyen nagy családi összejövetelt? Öt évvel ezelőtt, ugye? Amikor Eléni és Sztéfanosz összeházasodtak?

Anyja hosszan, kritikusan méregette. Ő volt a világon az egyetlen ember, akitől eltűrte, hogy ilyen pil antást vessen rá.

– Akár a te esküvőd is lehetett volna – szólalt meg Lína. – Már nem vagy olyan fiatal, és a családnak örökösökre van szüksége.

– Annak is eljön az ideje – mormogta Theó.

– Alexía Papéliut is idevárjuk – mondta az asszony. – Il ene hozzád.

– Alexía… ja igen, emlékszem rá. És beval om férfiasan, három hónapnyi önmegtartóztatás nagy idő. – Grimaszra húzódott a szája, amikor látta, hogy anyja elpirul a bizalmas val omás hal atán. – Másfelől – folytatta vidáman – semmi okom a kapkodásra. Mihaíl nyert: ő nősül elsőnek, ez már biztos.

– Na de Theó!

– Hol marad az ifjú pár? – vetette oda a fiú.

– Hamarosan lejönnek – felelte az anyja. – Kérlek, légy kedves velük.

– Én mindig kedves vagyok, anya.

Lína megrázta a fejét.

– Mihaíl szereti ezt a lányt, érzem. Ne ronts el mindent.

– Megteszem, ami tőlem telik. – És mielőtt még az anyja megeskette volna arra, amit úgysem tartana be, faképnél hagyta, hogy néhány szót váltson a rokonokkal.

Nagy sokára megjelent a jegyespár. Amikor a lány észrevette a kerti fényáradatot, belekarolt a vőlegényébe, aki erre nyugtatólag és védelmezőn megsimogatta a kezét. Theó

figyelte, ahogyan a lány az öccsére néz és mond valamit, amire Mihaíl meghatottan elmosolyodik.

Micsoda szívszaggató giccs, gondolta Theó.

A lány ruhája nyilvánvalóan azt a célt szolgálta, hogy meggyőzze a vendégeket viselője erkölcsösségéről. A felsőrész szűziesen elszorította a mel ét, csak a szoknyarész szabása volt bővebb. A ruha rózsaszínje ártatlanságot sugal t. Itt van tehát a menyasszony; hogy ideges és bizonytalan, és most eljátssza a nagy szerepet. A haját feltűzve viselte, tarkója szabadon maradt. Sebezhetőnek tűnik, gondolta magában Theó. És az is, tette hozzá kajánul.

Odalépett a párhoz, üdvözölte az öccsét, majd végre megál t a lánnyal szemtől szemben.

– Bemutatom a menyasszonyomat, Abbyt – vigyorgott Mihaíl. – Bizonyára már hal ottál róla. – Odafordult a lányhoz: – Ebben a családban hangsebességgel terjednek a hírek.

Abby nevetett, és kétségbeesett kísérletet tett rá, hogy kivonja magát reménybeli sógorának hatása alól. Sokat hal ott róla, és valamiért úgy képzelte, hogy a két testvér hasonlít egymásra: mindketten szelídek, figyelmesek, szel emesek.

Nagyobbat nem is tévedhetett volna.

Ebben az emberben semmi szelídség nincsen. A haja hosszabb, mint az öccséé, s a tarkóján göndörödik. A szeme drágakőként ragyog. Arcvonásai markánsabbak, durvábbak. A lány megijedt tőle, libabőrös lett, pedig látszólag semmi oka nem volt rá.

Theó egy ártatlan kérdést intézett hozzá a brightoni időjárással kapcsolatban. Amikor Abby ránézett, érezte, hogy a barátságos ábrázat mögött valami fenyegető, sötét erő rejtezik.

Alig tudta levenni a szemét Theóról, ami kel emes érzés volt, ugyanakkor rémisztő.

Ösztönösen a vőlegényéhez bújt menedéket keresve, miközben Theó pimaszul és kitartóan bámulta.

A lány érezte, hogy ez a férfi maga a megtestesült hatalom és veszély. Meglepve hal otta a

saját hangját, amint badarságokat hord össze az angol partoknál dúló hűvös időről, Szantorini enyhe éghajlatáról, meg arról, hogy milyen csodás, hogy az esti sétához itt nem kel kabátot felvenni. Elég unalmas lehetett, amiket mondott, mert Mihaíl közben elment még egy italért. Érezte, ahogy elhatalmasodik rajta a szorongás.

– Úgy látom, annyira még sincs melege – mondta Theó. – Hiszen reszket.

– Hát, én… azt hiszem, csak… kissé feszült vagyok.

– Csak nem azért, mert most ismerkedik a családommal? – A férfi ezt nem viccnek szánta, nem is nevetett, úgy fürkészte a lány arcát. – Persze értem én, hogy Mihaíl al könnyebben boldogul, mint mindnyájunkkal egyszerre.

– Mit ért azalatt, hogy „boldogul”? – kérdezte Abby.

– Jöj ön velem, bemutatom a többieknek. – Kezét a lány karjára tette, hogy egy kisebb csoportosuláshoz vezesse. Közben érezte, hogy a lány ösztönösen próbál elhúzódni tőle. Gyengéd erőszakkal az anyjához kísérte, majd egyszerűen magukra hagyta őket, de a közelben maradt, hogy megfigyelje, hogyan viselkednek egymással.

Amikor elérkezett a vacsora ideje, úgy intézte, hogy a lánnyal szemközt foglaljon helyet. Így feltűnés nélkül tanúja lehetett minden mozdulatának, és hal hatta minden szavát.

Ahogy az ilyen családokban szokás, az este folyamán mindenki épp eleget ivott ahhoz, hogy oldott hangulatba kerüljenek. Vacsora után likőrt és pálinkát szolgáltak fel. Ekkorra az anyja már visszavonult a szobájába, de a vendégek továbbra is élvezték egymás társaságát, és sorra találtak ki mindenféle ürügyeket, hogy mire kel ene még koccintani.

Végül elérkezett Theó ideje: kanalával megkocogtatta a poharát, és megvárta, amíg a vendégek elhal gatnak. Minden tekintet rá szegeződött.

Észrevette, hogy Abby inkább feszülten, mintsem kíváncsian nézi. Vajon fél, hogy most mi következik? Szeme csil ogása éberségről árulkodott. Gyönyörű, nagy, barna, érzéki szeme

volt, pont olyan, amilyennek a férfiak általában nem tudnak el enál ni. Theó megemelte a poharát felé.

– Igyunk a gyönyörű Abigail Clintonra és vőlegényére! – A többiek követték a példáját, és éljeneztek, Theó pedig a hangzavart kihasználva odasúgta a lánynak: – Igyunk erre a meglehetősen gyors eljegyzésre…

Amikor tekintetük újra találkozott, a lány libabőrös lett. A gyertyafényben Theó arca már-már ördöginek tűnt, de Abbynek volt annyi lélekjelenléte, hogy ő is megemelje a poharát.

– Miért vesztegetnénk az időt, ha tudjuk, hogy szeretjük egymást? – válaszolt kérdéssel, amikor a társalgás halk moraja újra betöltötte a termet.

Egyszerre megijedt, mert rájött, hogy a suttogásuk meghittnek és titokzatosnak tűnhet a kívülál ó számára. Széles mosolyt erőltetett az arcára. Azt remélte, ezzel kizökkenti el enséges hangulatából Theót, de a trükk nem vált be.

A férfi megint feléje emelte a poharát, de egy szót sem szólt, csak belekortyolt az italba. Eközben olyan átható pil antással vizslatta Abbyt, hogy a lány nem bírta tovább, félrekapta a tekintetét. Kétségbeesetten kereste Mihaílt, aki éppen azzal volt elfoglalva, hogy beavasson egy nagybácsit legújabb üzleti elképzeléseibe. A lánynak egy erőltetett köhögéssel végül sikerült magára vonnia vőlegénye figyelmét. Szerencsére Mihaíl azonnal felál t, és elköszönt az asztaltársaságától. Amikor odaért hozzá, Abby kétségbeesetten megragadta a kezét, s igyekezett elkerülni Theó pil antását.

Csak akkor sóhajtott fel megkönnyebbülten, amikor becsukták maguk mögött a hálószobájuk ajtaját.

– Mit szólsz a családomhoz? – kérdezte Mihaíl.

– Igazán vidám társaság – felelte kényszeredett mosol yal Abby, majd gyorsan leült a fésülködőasztalkához, és elkezdte kibontani a haját. – Anyukád kedves asszony, nagyon

közvetlen. Kicsit aggódtam, hogy milyen lesz, mert az anyósok szigorúak tudnak lenni a menyükkel.

Tekintetük találkozott a tükörben. Mihaíl elvigyorodott.

– Szerencsére nem én vagyok az elsőszülött, úgyhogy elsősorban Theót nyomja a felelősség. De szerintem meg fog felelni az elvárásoknak.

– Te is, Mihaíl.

– Az nem olyan biztos. – Hirtelen elkomorodott, de azután gyorsan visszanyerte szokásos derűjét. Abby mögé ál va elkezdte masszírozni a lány vál át. – Bizonyára megérted, miért olyan fontos, hogy itt legyél velem. Te vagy az egyetlen ember a világon, akiben bízom, és el se tudom mondani, milyen sokat jelentesz nekem.

A lány megfordult, és közelebb húzta magához a fiatalembert. Mihaíl térdre ereszkedett előtte.

– Én is bízom benned – mondta Abby. – Isten egymásnak teremtett bennünket. Már csak azt remélem, hogy…

– Mit remélsz?

– Az az érzésem, hogy a bátyád nem kedvel. Neked nem tűnt fel? Egész este engem figyelt. Amikor elmondta a pohárköszöntőt, és mindenki beszédbe elegyedett az asztalszomszédjával, kihasználta a hangzavart, és odasúgta nekem, hogy elég hamar jött ez az eljegyzés.

– Theó miatt ne aggódj – nyugtatgatta Mihaíl. – Ő az idősebb fiú. Csak meg akarja védeni az öccsét.

– Az lehet, de…

– Semmi „de”. – Megcirógatta Abby karját. – Hamarosan be fogja látni, hogy nagyon boldogok vagyunk.

A lány nem volt meggyőződve erről. Két órával később még mindig ébren feküdt az ágyában, gondolatai Theó körül forogtak. Maga előtt látta vonzó arcát, ahogyan őt nézi, miközben próbál belelátni a gondolataiba.

Mihaíl semmi rosszat nem feltételez senkiről, ő azonban mindig megérezte, ha rosszindulatot táplálnak iránta. Theó Torákisz kizökkentette a nyugalmából. Volt benne valami, amitől felál t a hátán a szőr. Még itt, ebben a védett szobában is kirázta a hideg, ha csak rágondolt.

Reggel korán ébredt. Hiányzott a megszokott környezete, de még ennél is jobban hiányzott a fia. Mihaíl még az igazak álmát aludta. Úriember volt, megelégedett a kanapéval, átengedve neki az egész ágyat, hogy kipihenhesse magát.

Abby fölkelt. Régebben ébredés után még sokáig szundikált és forgolódott, de James születése óta a belső órája azt diktálta, hogy korán feküdjön és korán keljen.

Lábuj hegyen odalopózott a vőlegényéhez, és gyengéden megrázta a vál át.

– Felhívom Rebeccát, beszélnem kel Jamesszel – suttogta, miközben megsimogatta Mihaíl haját. – Hol találok telefont?

Mihaíl felült az ágyban, és összeráncolta a homlokát.

– Hívd a mobilomról, az a legegyszerűbb. Ha lemész a medencéhez, ott nem zavar senki. Elkísérjelek?

– Jaj, dehogy, aludd csak ki magad.

Gyorsan megmosta az arcát, megfésülködött, nadrágba, pólóba bújt, és kiment a szobából. Életében először volt távol a fiától, és rettentően hiányzott neki Jamie. Az a tudat sem vigasztalta, hogy jó kezekben van. Nappal iskolába járt, a fennmaradó időben pedig Rebecca gondoskodott róla.

Alighogy kilépett a friss levegőre, máris hívta a számot. A medence a háztól távolabb

helyezkedett el, cserjék és bokrok vették körül. Abby körbenézett, és újra megigézte a szépséges táj. A kert buja zöld növényzete lenyűgöző volt, de a környék szépségét elsősorban a vulkáni kőzeteknek és a napfényben fürdő tónak köszönhette.

Ebben még ráérek gyönyörködni, gondolta. Egy eldugott sarokban rábukkant egy nyugágyra, ahonnan nyugodtan telefonálhatott.

Előbb röviden beszélt Rebeccával, aki átadta a telefont Jamesnek. Fiának hangja boldog mosolyt varázsolt Abby arcára. Szinte maga előtt látta gyermekét. Hátradőlve hal gatta.

A fiú elmondta, hogy van egy titka, de egy perc sem telt bele, máris elárulta, mi az: Rebecca csokit csempészett a reggelisdobozába. Gyorsan megnyugtatta anyját, hogy természetesen gyümölcsöt is fog enni, aztán vidáman mesélt tovább.

– Később még hívlak – búcsúzott Abby mintegy tíz perc múlva. – Aztán fessél is nekem! Ha hazaértem, kirakom a képet az üzenőfalamra a dinoszaurusz mel é.

Theó a verandáról figyelte a magáról megfeledkezett lányt, akinek láthatóan kisimultak az arcvonásai.

Összeszorította a száját. Meg volt róla győződve, hogy csak egyetlen dolog képes ilyen hatással lenni egy nőre: egy férfi. Nyilván azért osont ki a házból ezen a hajnali órán, hogy Mihaíl ne hal ja, amit beszél.

Felkapott egy törölközőt, és elindult a medencéhez.

A lány még a beszélgetés hatása alatt ál t; csak akkor vette észre a férfit, amikor az megszólította.

– Jaj, elnézést – hebegte. – Nem hal ottam, hogy itt van.

Félelemmel vegyes gyanakvás kerítette a hatalmába. Lopva végigmérte Theót, és közben megint libabőrös lett.

Elképesztően vonzó. A bőre barnább, mint az öccséé, és sokkal férfiasabb nála. A hajnali

napfényben még erősebben kirajzolódtak a vonásai. És a szemében szikrányi érzelem sem tükröződött.

– Világéletemben korán keltem – mondta a férfi. – Ha nyaralok, akkor sem alszom sokáig. Úgy látom, ön sem. Láttam, hogy telefonál.

– Kémkedik utánam? – kérdezte Abby. Vajon mióta hal gatózott, mennyit hal ott a beszélgetésből? Mihaíl al megál apodtak, hogy egyelőre senkinek sem szólnak Jamesről. Csak szép fokozatosan, mondta Mihaíl. Az első lépés az volt, hogy bemutatta a családjának. Abby érezte, hogy hiba lenne Theónak beszélni a fiáról.

A férfi elnézte a lányt. Tegnap este nagyon fiatalnak, sebezhetőnek tűnt rózsaszín ruhájában, és ugyanilyen benyomást tett most farmerben és pólóban. A haja csodálatos aranyszőke, olyan színű, amilyenért sok nő bármilyen áldozatra kész lenne. Fiatal, érzékeny, és csupa természetesség – kiváló adottságok, hogy elcsavarja egy férfi fejét. Ki tudna el enál ni az ilyesminek?

– Miből gondolja, hogy kémkedem ön után? – kérdezte. – Erről most az jut eszembe, hogy talán van valami rejtegetnivalója… Tényleg van?

Abby érezte, hogy elpirul. Már éppen kinyitotta a száját, hogy egy nevetéssel elhárítsa a támadást, de nem jött ki hang a torkán.

Rejtegetnivaló… Az bizony van bőven. Már a gondolatra kirázta a hideg, hogy Theó bármit is kiderít vele kapcsolatban.

– Visszamegyek a házba – mondta, és bizonytalan léptekkel elindult.

– Hova siet? Szerintem egy órán belül senki nem dugja ki az orrát. Éppen úszni indultam, nincs kedve csatlakozni? – Rögtön megbánta, amint kimondta: hiszen a vadászat egyes számú szabálya, hogy nem ijesztjük el a vadat. Erre ő mit csinál? Megfúj a a kürtöt…

– Hogy önnel ússzak? – kérdezte döbbenten Abby. – Köszönöm a lehetőséget, de nem élek

vele.

Hátrált néhány lépést. A férfi bevetette legelbűvölőbb mosolyát. Abby zavarában majdnem megbotlott.

– Nehezen viselem a magányt – mondta halkan Theó. – Ön szerint ez szánalmas dolog?

– Őszintén szólva igen – vágta rá a lány.

– Miért gondolja? – csodálkozott Theó.

– Mennem kel .

– Pont most? Jól elszomorít, azután egyszerűen faképnél hagy?

– De hát én nem akartam… úgy értem…

– Menjen, hozza le a fürdőruháját. A medencében majd megbeszéljük. Vagy inkább csak ül a parton, és nézi, ahogy úszom?

– Igen! Vagyis hogy: nem!

– Gondolja meg – folytatta kaján élvezettel a férfi –, hogy örülne Mihaíl, ha összebarátkoznánk. Biztos fájna neki, ha megtudná, hogy maga fél tőlem.

2. FEJEZET

Abby harcos típus volt. Igaz, nagyon megviselte, amikor annak idején szakítottak Jamie apjával, és a terhessége alatt sem volt támasza. Kezdettől fogva egyedül nevelte a fiát, de mindvégig erős maradt. Nem számíthatott a szüleire, és nem voltak olyan rokonai sem, akik segítették volna. Két fegyvere volt csupán: rendíthetetlen elszántsága, hogy vál alja a gyermekét, és az az elhatározása, hogy mindent megad neki, ami tőle telik.

Theó Torákisz felvetése, miszerint esetleg fél tőle, olyan hatással volt rá, mint bikára a vörös posztó.

Felment a szobájukba, és halkan magához vette a kalapját, a napozókrémet és egy könyvet. Mihaíl még aludt, de nem akarta felébreszteni, ezért kiosont az ajtón.

Egy órával azelőtt megrémisztette volna a gondolat, hogy kettesben maradjon Theóval, de most emelt fővel, eltökélten igyekezett vissza hozzá.

Theó már bent volt a vízben. Abby megál t, néhány percig nézte, ahogyan úszás közben megfeszülnek az izmai, majd odament az egyik nyugágyhoz.

Megpróbált a tájra koncentrálni, de tekintete újra és újra a férfit kereste. Végül föltette a kalapját, és kényelmesen hátradőlt.

Bár csukott szemmel feküdt, megérezte, amikor a férfi elindult felé. Hal otta, ahogyan kijön a medencéből, hal otta a lépteit a kövön, majd azt is, ahogyan közelebb húz egy nyugágyat.

– Nem hittem volna, hogy visszajön – törte meg a csendet Theó. Végigmérte a lány vékony alakját, különösen a nadrág és a póló között kivil anó részt.

– Miért? Azt hiszem, igaza volt, Mihaíl örülne, ha összebarátkoznánk.

– Először van Görögországban? – kérdezte Theó, közömbös hangot erőltetve magára. Abby még mindig csukott szemmel feküdt, kihasználta hát az alkalmat, és jól megnézte magának a póló alatt kirajzolódó mel ét is. Alig tudta levenni róla a tekintetét.

Abby hirtelen kinyitotta a szemét, és kel etlenül nézett a férfira, aki hátrasimította a haját, s a testén itt-ott megcsil ant a víz. Azt kívánta, bárcsak Theó visszavenné a pólóját, hogy ne kel jen szembesülnie felsőtestének lélegzetelál ító látványával.

– Szantorinin először vagyok, de pár évvel ezelőtt már jártam Athénban – válaszolta.

– A családjával?

– Nem.

Theó érezte, hogy nem akar beszélni a témáról, ezért hátradőlt a nyugágyban, és várt. Ismerte az embereket, tudta, hogy a lány folytatni fogja. És igaza lett.

– Nincsen családom. Legalábbis Angliában – folytatta Abby. – A szüleim hét évvel ezelőtt

kivándoroltak Ausztráliába, ritkán látom őket.

– Akkor talán a barátaival utazott? – Theó nem hagyta magát lerázni. – Athén csodálatos, de meglep, hogy ezt választotta úti célul. Semmi éjszakai élet, csak a kultúra… Az ember azt gondolná, az ön korában az ember inkább Ibizára megy, ahol jókat lehet bulizni. Tudtommal az angol turisták odavannak érte.

– Én is úgy tudom – felelte Abby, s a maga részéről lezárta a témát. Nem akart mesélni az Athénban töltött utolsó boldog hétvégéjéről. Szerelmes volt (vagy legalábbis azt hitte), és élvezte az életet. De ma már nem ugyanaz az ember.

– Szóval nem sokat tud a szigetünkről, ugye? – A férfi nehezen fékezte türelmetlenségét.

– Vagy Mihaíl már mesélt róla?

– Az igazat megval va nem sokat. Csak annyit tudok, hogy ez a vil a a nagyapjuk nyári rezidenciája, és itt ünneplik a születésnapját.

– Na és megfelel az elvárásainak?

– Nem tudok róla, hogy bármit is el kel ett volna várnom – felelte sértődötten Abby.

– Ne vicceljen, mindenki elképzeli valahogy azt a helyet, ahova utazik – felelte Theó. Főleg, ha nem kel érte fizetni, gondolta magában.

– Csodálatos a ház – közölte a lány tárgyilagosan. Rideg pil antást vetetett a férfira. – Jól válaszoltam? Vagy mást kel ett volna?

Bár nem látszik többnek tizenkilencnél, okos, és frappánsan replikázik. Ami persze logikus: egy házasságszédelgőnek rafináltnak kel lennie. Érthető, hogy nem faggatta Mihaílt a családjáról, mert azzal csak feltűnést keltett volna. Még az ő naiv öccsében is felébredt volna a gyanú.

– A nagyapám imádja a szigetet, gyakran el átogat ide, hogy élvezze a csendet és nyugalmat.

– Nem magányos?

Abby akaratlanul kérdezősködni kezdett. Nem érezte veszélyesnek a témát, s a férfi bársonyos hangja megbabonázta.

– Általában anyámmal együtt jönnek. – Theó a tájat bámulta.

– Ön is itt szokott nyaralni? – érdeklődött a lány.

– Én sohasem nyaralok – válaszolta a férfi színtelen hangon.

– Miért nem?

– Hogyhogy miért nem?

– Miért nem szokott nyaralni? Talán bűnnek tartja a pihenést?

Theó értetlenül nézett rá. Hogy jön ahhoz, hogy ilyet kérdezzen tőle? A szemtelenséget sem a kol égáitól, sem a nőktől nem tűrte. Mivel Abby megvetően bámulta, érezte, ahogy elönti a düh, a szíve egyre gyorsabban vert.

Egy közönséges kis házasságszédelgő akar próbára tenni! – háborgott magában.

– Már megbocsásson, Miss Clinton, de én egy cégbirodalmat vezetek, és bármilyen furcsának tűnhet is, nem az a sikerem titka, hogy kéthetente szabadságot veszek ki.

– Az emberek általában azt hiszik, hogy pótolhatatlanok, de tévednek. Mihaíl szerint az a lényeg, hogy a két étterem és az éjszakai bár nélküle is működjön. Mint a gyerekeknél: az ember mindent megtesz értük, és amíg kicsik, addig ránk vannak utalva, de végül a saját útjukat kel járniuk. Akkor végeztük jól a dolgunkat, ha egyedül is boldogulnak az életben.

– Ön mióta szakértője a gyereknevelésnek?

Abby sírni tudott volna. Ez az ember tényleg veszélyes. Nem árt óvatosabbnak lenni, jobb, ha megmarad a felszínes társalgásnál.

– Ezt csak példaként említettem. – Megrándította a vál át, amivel csak még jobban feldühítette Theót. Ráadásul arra vetemedett, hogy elfordította a tekintetét.

A férfinak egyelőre nem sikerült többet megtudnia róla, de úgy döntött, jegeli a dolgot, majd később újra próbálkozik.

– A munkatársaim természetesen értik a dolgukat, és lojálisak – mondta. – És nélkülem is remekül boldogulnak. Nevezheti görög módszernek, ha akarja.

Theó kifejezetten csinosnak és szépnek találta a lányt. Hirtelen azon kapta magát, hogy bámulja. Bosszúsan megrázta a fejét.

– Rendben – válaszolta Abby.

– Tessék?

– Ha ez önt boldoggá teszi, görög módszernek fogom nevezni.

Theó alig tudott uralkodni magán.

– Mióta ismeri az öcsémet?

– Ó… pár éve.

– Azt akarja mondani, hogy több éve együtt vannak, és csak most mutatja be önt a családjának? Ez nehezen hihető. Mihaíl hetente beszél anyánkkal telefonon.

– Én csak azt mondom, hogy pár éve ismerem, és ez az igazság. Barátok vagyunk. – Abby tudta, hogy ingoványos talajon jár, és érezte, mire megy ki a játék. Meg kel győznie Theót, hogy igazat beszél. El kel oszlatnia a kételyeit.

Felvette a legszebb mosolyát, amelyről remélte, hogy lefegyverzi a férfit.

– Kezdettől fogva jól megértettük egymást. Mihaílban mindent megtaláltam, ami egy férfiban vonz: kedves, előzékeny és szerény. Ön bizonyára úgy véli, hogy pont ezek miatt a tulajdonságok miatt nem sikeres az üzleti életben. De téved. A beosztottai imádják, ahogy én is.

– Hogyan ismerkedtek meg? – Bár a férfi úgy érezte, a lány hangja nem cseng hamisan, a mondatai kissé begyakoroltnak tűntek. Mihelyt sok pénzről van szó, az emberek többé nem

őszinték.

– Neki dolgoztam, az egyik éttermében voltam könyvelő. Eleinte csak én voltam ott, meg egy titkárnő, de később tíztagúra bővült a csapat. Még sosem járt nála Brightonban, ugye?

– Egyszerűbb, ha ő jön hozzám Londonba. Az utóbbi időben elég ritkán találkoztunk, sok a dolgunk.

– Kár, mert fantasztikusak az éttermei – mondta Abby, hogy ennél a veszélytelen témánál maradjanak. – Az egyik pub jel egű: otthonos, de első osztályú francia konyhája van. A másik extravagánsabb, ott viszont egyszerűbb ételeket készítenek. Mindkettőben két hónapot kel várni, mire asztalt kap az ember.

– Látom, imponálnak önnek az öcsém gasztronómiai hőstettei – jegyezte meg gúnyosan Theó. – Biztosra veszem, hogy Mihaílnak legyezgeti a hiúságát a lelkesedése.

Abbynek nehezére esett megőriznie a nyugalmát, taszította ennek az öntelt fráternek a modora. Most nyilván fogást keres rajta: be akarja bizonyítani, hogy csak a pénzre hajt.

– Remélem is – mondta. – Nem könnyű saját vál alkozást vezetni, ráfér a segítség.

– És az öcsém egyszer csak elkezdett hálás lenni a segítségéért?

– Sokan voltunk, akik hittünk a sikerében.

Lefogadom, te voltál az egyetlen, aki bevetette a női vonzerejét, a szokásos trükköket, gondolta Theó. Bár Abigail Clinton nem kifejezetten az a típus, akire buknak a férfiak, el kel ismerni, hogy vonzó.

– Bújon bele a fürdőruhájába – mondta, hogy témát váltson. – Nagyon kel emes a víz.

– Nem hoztam.

– Most viccel?

Abby elpirult.

– Hát… az a helyzet, hogy nem tudok úszni – val otta be kel etlenül. A férfi döbbenete,

majd kaján vigyora felbőszítette. – Nem is gondolná, milyen sokan nem tudnak úszni. Nincs ebben semmi különös. Önnek könnyű, a tenger mel ett nőtt fel, de nekem nem volt ilyen szerencsém.

Theó megélénkült. Értékes információra vadászott, olyasmire, amit felhasználhat el ene. Ez apróság volt ugyan, de felkeltette az érdeklődését.

– Nem is tudtam, hogy tenger mel ett kel felnőni ahhoz, hogy az ember megtanuljon úszni – felelte, és tovább bámulta a lányt. – A nyakamat tettem volna rá, hogy Angliában kötelező az úszásoktatás.

– Lehetséges – válaszolta Abby meggondolatlanul, majd rögtön kapcsolt, hogy most feldobta a magas labdát, amit könyörtelenül Theó le fog ütni. Megadta magát, és várta az elkerülhetetlent.

– Á, szóval nem is Angliában járt iskolába? Talán Ausztráliában nőtt fel? Ezért mentek oda vissza a szülei?

– Nem, nem ott nőttem fel. Hányatott gyerekkorom volt – mondta.

– Ne mondja! – Theó felült a nyugágyban, és fürkészőn bámult rá.

Hát nem érzi, milyen kel emetlen neki erről beszélni? Dehogynem, nagyon is érzi – és szándékosan kínozza tovább.

– Úgy értsem, a szülei vándorcigányok?

– Ezt meg honnan veszi? Nem mintha bármi bajom lenne velük, de ön szerint úgy nézek ki? – Gyorsan levette a kalapját, megfogott egy szőke tincset, és odatartotta a férfinak. Theó élvezte a helyzetet. Kezébe fogta a lány haját, és alaposan megvizsgálta.

– Biztos festi – jegyezte meg.

– Soha életemben nem festettem a hajamat.

– Akkor magyarázza meg a dolgot.

– Rendben, ha annyira tudni akarja. A szüleim… hogy is mondjam… hippik voltak. – Na, kimondta! Maga is meglepődött, és azt várta, hogy a férfi hangosan felnevet. De csak kíváncsian nézett rá. – Nem érdekelték őket az anyagi javak, és nem akartak egy bizonyos helyhez kötődni. Mikor nagyobb lettem, anyám elmagyarázta, hogy az élet egy kaland, és hogy nincs abban semmi érdekes, ha az ember házat épít, hitelt vesz fel, és reggeltől estig egy irodában gürizik. Ehelyett mi utaztunk. Persze jártam iskolába, de soha nem maradtunk sokáig egy helyben, így hát…

– Nem tanult meg úszni. Barátokat se szerzett?

– De, képzelje el, sok barátom van!

Igen, tényleg mindenhol lettek új barátai – csak közben szem elől tévesztette a régieket… A szülei élvezték a változatosságot, és nem értették, a lányuk miért szenved. Abby nem randevúzott, mert az ál andó költözködés miatt úgyse lehetett volna belőle tartós kapcsolat. Így aztán később, amikor a szülei kivándoroltak Ausztráliába, és őt hátrahagyták, nem volt meg a kel ő tapasztalata, hogyan kel kiszűrni a megbízhatatlanokat. Az elbűvölő Oliver Jarnie kitartóan udvarolt neki. Abby beleszeretett, és nem vette észre a hibáit, pedig egy tapasztaltabb lány futva menekült volna előle.

De ehhez Theó Torákisznak semmi köze.

– Ilyen önzők a szülei? Miért hagyták magára?

– Szerették a kalandot. – Abby elfintorodott. – Időközben Melbourne-ben nyitottak egy kis üzletet, ahol bioélelmiszert meg népies ékszereket árusítottak, és házat is vettek a környéken, de nem bírtak sokáig megmaradni.

– Érdekes emberek, szívesen megismerkednék velük.

Theó meglepődött a saját szavain. Maga előtt látta a kis Abbyt, aki biztos háttérre és unalmas hétköznapokra vágyott, hogy olyan átlagos életet élhessen, mint bárki más.

Valószínűleg éppen ez indította arra, hogy keressen egy gazdag férjet, aki megadja neki az áhított biztonságot.

Noha a történet furcsán meghatotta, és kedve lett volna tovább hal gatni Abbyt, fontosabb dolga is akadt. Kimérten rámosolygott a lányra, majd felkelt a nyugágyból.

– Reggeli előtt még úszom egyet. Ha nem tudná, itt svédasztalos reggelit adnak. A személyzetet lekötik az ünnepi előkészületek, ezért ne számítson rá, hogy kiszolgálják.

Azzal sarkon fordult, és elindult a medence felé. Abby legszívesebben a fejéhez vágta volna a könyvét, de tartózkodnia kel ett az érzelmi kitörésektől. Már csak Mihaíl miatt is.

Összeszedte a holmiját, és visszament a szobájába.

Mihaíl még mindig aludt, ezért addig bökdöste, amíg ki nem nyitotta a szemét.

– Nem töltheted ágyban az egész napot – mondta.

– Úgy beszélsz, mint egy feleség – felelte grimaszolva a fiatalember.

– Mihaíl, én komolyan beszélek!

– Én is. Hol voltál?

– A medencénél.

– De nem is tudsz úszni.

– A bátyáddal beszélgettem. És kezdem azt hinni, hogy nem kéne összeházasodnunk.

Mihaíl felült az ágyban. Egyetlen gyengéje a selyempizsama volt. Ezt a sötétkék alapon bézs Paisley-mintásat nagyon szerette. Abby hirtelen arra gondolt, vajon Theónak is tetszene-e… vagy ő inkább az a fajta, aki meztelenül alszik. Erőt kel ett vennie magán, hogy elterelje a gondolatait. Ránézett Mihaílra, aki eközben aggódva figyelte.

– Szerintem viszont remek ötlet! Csak nem gondoltad meg magad?

– Talán nem fontoltam meg elég alaposan – mormolta a lány. – Persze megértelek, de most, hogy idehoztál… nem akarok csalódást okozni az anyádnak és a nagyapádnak. Olyan

kedves emberek.

– Senkinek nem okozunk csalódást – felelte Mihaíl. – Éppen azért vagyunk itt, mert kedves emberek. Kérlek, ne hagyj cserben, Abby.

– El kel mondanom még valamit. A bátyád gyanakszik.

– Ezt hogy érted?

– Meg van győződve róla, hogy csak a pénzedre utazom.

Mihaíl vigyorgott.

– Higgyen, amit akar. Mi tudjuk, hogy téved.

– Persze, de addig nem fog leszál ni rólam, amíg ezt igazolva nem látja.

– Csak három napig marad, ugyan mit deríthetne ki?

Egy átlagos ember nem sokat – de a bátyád nem átlagos.

– Majd megpróbálom kerülni – mondta a lány. – Talán sikerül.

– Te nem ismered! Csak még elszántabb lesz, ha azt hiszi, hogy van rejtegetnivalód – felelte a homlokát ráncolva Mihaíl. – Talán okosabb volna, ha megpróbálnád meggyőzni az el enkezőjéről. Beszélgess vele, mondd el neki, mennyire szeretjük egymást. Ami persze igaz is.

Vőlegényének optimizmusa magával ragadta Abbyt.

– Ne aggódj – folytatta a férfi. – Egy hét múlva újra Angliában leszünk, és minden visszazökken a rendes kerékvágásba. Most elmegyek zuhanyozni, felöltözöm, lemegyünk reggelizni, és utána bemegyünk a városba. Mit szólsz hozzá? – Mihaíl magához húzta. Olyan megnyugtató és bátorító volt az ölelése!

Hamar feloldódott a feszültség, amit Theó váltott ki belőle. Mihaíl barátsága sokat jelentett neki, ezért is egyezett bele az eljegyzésbe.

– Bírj ki még egy kis időt vele – kérlelte a férfi. – Igaz, sokszor elragadják az érzelmei, néha

igazságtalan is, de hidd el, rendes ember. Én már csak tudom.

– Hát, ha te mondod…

– Nem kel tartanod tőle, elvégre nem igaz, hogy a pénzemre hajtasz, és tényleg szeretjük egymást. Adj nekem pár percet, amíg elkészülök, azután mehetünk reggelizni. Rendben?

Fél órával később lementek. Időközben a többiek is felkeltek, és összegyűltek a reggelizőasztalnál. Theó figyelmesen nézte a jegyespárt, ahogyan a rokonokkal társalognak. A testbeszédük arról árulkodott, hogy bizalmas a kapcsolatuk – de valami nem stimmelt… Bosszantotta, hogy Abby ilyen felszabadult. Egyszer csak a lány odafordult Mihaílhoz, mire az öccse elmosolyodott, és a fülébe súgott valamit. Valószínűleg hízeleg neki a szerencsétlen bolond, gondolta Theó. Fogj egy csinos nőt és egy hiszékeny férfit, és egy év múlva megvan a válóper – és persze mondani sem kel , hogy a házasságszédelgő nő csinos összeggel a zsebében távozik.

Theó összevonta a szemöldökét. Nocsak, mióta tartja csinos nőnek ezt a fiús lányt? Jobb lesz vigyázni.

A lényeg, hogy a kisöcsémre vigyázzak, gondolta.

Abby valószínűleg megérezte magán a tekintetét, mert megfordult és ránézett. Theó kedvesen viszonozta a pil antását, és nagyon meg volt elégedve magával, amikor a lány hirtelen elfordult. Az öccsét nyilván baleknak nézi, de ő majd gondoskodik róla, hogy őt viszont komolyan vegye.

Megitta az utolsó korty kávéját, és odament az asztalhoz, ahol az ifjú pár üldögélt nagynénik és nagybácsik társaságában.

– Nohát – mondta az asztalra támaszkodva –, mi a terv mára? – Az egész társasághoz beszélt, de egyfolytában Abbyt nézte. A lány tüntetőleg nem vett róla tudomást, igyekezett az evésre koncentrálni.

A társaság a vil ában akart maradni. A nagynénik azért, hogy készüljenek az esti rendezvényre, a nagybácsik pedig azért, hogy a medencénél süttessék a hasukat a nappal.

– Mi elmegyünk városnézésre – mondta gyorsan Abby.

Amint megpil antotta Theót, tudta, hogy már megint őt figyeli, semmi más nem érdekli. Tudta, hogy az lett volna a legokosabb, ha kedvesen rámosolyog, amikor megjelenik, de nem volt rá képes. A férfi láttán meghűlt az ereiben a vér. Az elmúlt percekben azonban összeszedte magát, és most végre ránevetett.

– És ön mit fog csinálni? Segít az előkészületekben, vagy inkább úszkál?

– Dolgoznom kel – válaszolta Theó.

– Ezt nem hiszem el – szólalt meg Mihaíl, mire Abby és Theó érdeklődve fordult felé. – Drágám, tudom, hogy megígértem, hogy megmutatom Szantorinit, de…

Abby rögtön rájött, mit forgat a fejében, ezért vészjóslón nézett rá. A biztonság kedvéért még sípcsonton is rúgta az asztal alatt, de Mihaíl csak nézte bocsánatkérőn.

– Nem baj, később is bemehetünk a városba – mondta Abby, igyekezvén elhárítani a fenyegető katasztrófát.

– Theó, esetleg el tudnád kísérni helyettem a menyasszonyomat? Annyira várta ezt a mai kirándulást. Nem akarok neki csalódást okozni, de sajnos itt kel maradnom. Tegnap este kaptam egy e-mailt az egyik konyhafőnökömtől, azt írja, gondok vannak a tengeri gyümölcsök szál ításával.

Abby mérgesen nézett rá, de Mihaíl nem vette a lapot.

– De ha neked is sok dolgod van, Theó, akkor esetleg bevihetnéd Abbyt kocsival a városba, ő majd ott eltölti az idejét egyedül.

– A munka várhat – szakította félbe az öccsét határozottan Theó.

Ő persze megérezte Abby pil antásán, hogy milyen dühös. Miss Clintonnak semmi kedve a

társaságához, ami persze fölöttébb gyanús. Csak idő kérdése, mikor gabalyodik bele a hazugságok hálójába, amit maga szőtt szédületes tempóban.

Abby kétségbeesetten próbált uralkodni a vonásain.

– Alig várom, hogy körbevezethessem a mi kis szigetünkön – szólalt meg Theó. – Találkozzunk egy óra múlva a bejárat előtt.

Tényleg örült neki, hogy vele töltheti a napot. Ez a néhány órás együttlét nemcsak arra ad alkalmat, hogy jobban megismerje a lányt, hanem arra is, hogy megmutassa neki, milyen fából faragták. Ál ítólag a kettesben eltöltött idő csodákra képes…

3. FEJEZET

Theó érkezett elsőként, de nemsokára Abby is megjelent. Amikor meglátta a férfit, máris szaporábban vert a szíve. Theó a kocsifelhajtón ál t egy autónak támaszkodva, és telefonált. Mihaíl szerint úgy lehetett a legjobban eloszlatni bátyja kételyeit, ha kettesben elmennek várost nézni. Theó így meggyőződhet róla, hogy a lány szándékai tisztességesek, és hamar el fogja veszíteni az érdeklődését.

Mihaílnak fantasztikus képessége volt arra, hogy minden körülmények között keresztülvigye az akaratát, és Abby bízott benne. Most mégis elfogta a rémület.

Amikor Theó meghal otta a lány közeledő lépteit, feléje fordult, gyorsan befejezte a beszélgetést, és a nadrágzsebébe csúsztatta a mobilját. Khakiszínű bermudanadrágot, rövid uj ú pólót és napszemüveget viselt. Nagyon lezsernek tűnt ebben a szerelésben.

– Nem muszáj elkísérnie, ha nincs kedve – mondta Abby, amint hal ótávolságba került. – Önt várja a munka, nekem meg nem lesz semmi bajom, ha kiülök a kertbe olvasni.

Theó biccentéssel nyugtázta a szavait, de nem válaszolt, csak udvariasan kinyitotta neki a kocsi ajtaját.

– Azért val ja be őszintén, hogy az olvasás nincs olyan nagy kaland, mint egy városnézés –

mondta, amikor mindketten az autóban ültek.

Abby a napszemüveg miatt nem látta a férfi szemét, de el tudta képzelni, milyen diadalittas tekintettel néz rá most.

– Nem vágyom semmiféle kalandra – válaszolta. Mivel meleg volt, indulás előtt átöltözött, és most banánzöld rövid szoknyát és fehér uj atlan blúzt viselt. Bár tudta, hogy Theót hidegen hagyja a lába, kel emetlenül érezte magát. Talán mégis jobb lett volna a farmer…

– Mit mesélt Mihaíl a szigetről? – kérdezte a férfi.

– Hogy elég kicsi, de van néhány remek üzlet.

A férfi elhúzta a száját.

– Majd szóljon, hogy emlékeztessem az öcsémet, ne próbálja eljátszani az idegenvezető szerepét, mert az nem megy neki. Na figyeljen, mondok néhány érdekes dolgot. Ez a sziget tulajdonképpen a világ egyik legaktívabb vulkánja. Egyes tudósok szerint a háromezer évvel ezelőtti kitörés során a teljes minószi civilizáció megsemmisült. Akár hiszi, akár nem, hosszú ideig nem létezett említésre méltó turizmus errefelé. Csak néhány évvel ezelőtt jöttek rá a helyiek, hogy remekül ki lehet aknázni a híres krátert meg az egyedülál ó fekete homokstrandot. Igaz, a turisták megjelenésével megszűnt a sziget érintetlensége.

– Irigylem a gondjaikat. Ha választhatnék aközött, hogy van fedél a fejem fölött, van mit ennem, de néha megzavar egypár turista, vagy hajléktalan vagyok, korog a gyomrom, de háborítatlan környezetben élek, hát én egy pil anatig se haboznék.

– Ön nagyon gyakorlatias. – Az élet egyéb területein is, tette hozzá magában. – Mindig azt hittem, hogy a nők természettől fogva romantikusak.

– Csak azért, mert valaki józanul gondolkodik, ne gondolja, hogy nem romantikus alkat.

Theó nem akart ebbe belemenni, inkább úgy döntött, kicsikar a lányból valami hasznos információt.

– Feltételezem, a szüleivel való utazgatás alatt nem kapott akkora adagot a valóságból, ami kiölte volna önből a romantikát.

Abby eddig a szépséges tájat bámulta, de most odafordult a férfihoz. Légy kedves, barátságos és nyitott, emlékeztette magát, mielőtt megszólalt.

– Lehet. Mindenesetre elég sok veszélyes környéken laktunk, lepukkant helyeken, úgyhogy megkaptam én a kel ő valóságadagomat… De nem, csak kamuzok, sose laktunk veszélyes környéken. Farkas és Folyó mindig is jobban szerették a vidéket, mint a várost.

– Hogy mondta? Farkas és Folyó?

Abby a szájába harapott. Már megint elszólta magát. Még Mihaílnak se mesélt ezekről a nevetséges becenevekről, amiket anyja és apja adtak egymásnak.

– A szülei Farkasnak és Folyónak szólították egymást? Mint az indiánok? – Mi a manó, gondolta Theó, egész különleges kis házasságszédelgővel van dolgom.

– Hittek benne, hogy az embereknek a jel emükhöz il ő nevet kel adni. Én persze anyunak és apunak szólítottam őket.

– Ez bizonyára tetszett nekik.

– Elfogadták, hogy én máshogy gondolkodom. De hát ez régen volt, hagyjuk… Meséljen inkább a szigetről. Mit gondol, kitörhet újra a vulkán?

A férfi nem bírta ki, hogy ne bámulja meg a lány formás lábát, mert a kocsiban kissé felcsúszott a szoknyája. Gyorsan összeszedte magát, és folytatta a beszélgetést.

– Önnek mi volt a beceneve?

– Patak – felelte a lány. – De megkértem őket, hogy soha ne hívjanak így mások előtt, csak ha magunk közt vagyunk. De ez most nem fontos… A vulkanikus szigetek veszélyeiről akart mesélni, ha nem tévedek.

– El tudom képzelni, milyen kínos lett volna, ha a barátai tudomást szereznek a titkos

nevéről.

Abby visszaemlékezett egy kel emetlen esetre, amikor a szülei érte mentek az iskolába, és az ígéretükről megfeledkezve Pataknak szólították. Nem sokáig járt ebbe az intézménybe, és életének ez a része nem tartozott a kedvenc emlékei közé.

Igen meglepődött magán, hogy ezt majdnem elmesélte a mel ette ülő, szinte vadidegen férfinak. Szerencsére még időben észbe kapott, és próbálta visszaterelni a beszélgetést az eredeti témához. Nagy megkönnyebbüléssel nyugtázta, hogy Theó hajlandó megint a szigetről beszélni.

– A háromezer évvel ezelőtti hatalmas kitörés során újabb kráterek keletkeztek, de ma már nem aktív a tűzhányó. De a biztonság kedvéért rendszeresen vizsgálják a geológusok.

– Hát ez igazán megnyugtató. Tudomásom szerint az alvó vulkánok is kitörhetnek.

– Reméljük, ez nem fog. Most pedig elviszem egy kis kalandtúrára.

– Az… mit jelent? – érdeklődött félénken Abby.

Theó csak vigyorgott, még a foga is kivil ant. Élvezte a helyzetet, a lány azonban feszengett.

A kalandtúra azt jelentette, hogy végigszáguldottak a völgyön. Abby rémülten kapaszkodott a férfiba, és egyáltalán nem tudott gyönyörködni a vulkanikus táj szépségében. Lávatörmelékek és szikladarabok között vezetett az útjuk, miközben Theó egyre felszabadultabban nevetett, a lány pedig a vál ába fúrta a fejét, hogy ne is lásson semmit.

– Szadista! – kiáltotta, amikor végre megál tak, és kiszál tak a kocsiból.

– Maga pedig gyáva – felelte a férfi. Bezzeg az ő lába nem remegett.

Megdöbbent, amikor látta, hogy ez a céltudatos és rideg nő, aki az öccse pénzére hajt, ilyen sebezhető és félős tud lenni. Elbizonytalanodott, vajon jól mérte-e fel a helyzetet. Kiváló emberismerőnek tartotta magát, ez lenne az első eset, hogy téved. Persze minden

lehetséges…

– Megígértem, hogy elviszem vásárolni – mondta.

Számított a visszautasításra, és meg is kapta.

– Már nincs kedvem. – Jamie-nek akart volna venni egy-két dolgot, de ezt Theó társaságában nem lehetett.

– Akkor csak nézegesse a kirakatokat, én közben vásárolok.

Bár még gyengének érezte magát a veszélyes száguldozás után, arra volt ereje, hogy tegyen egy csípős megjegyzést. Hol van az megírva, hogy ehhez kizárólag Theónak van joga?

– Nem tudtam, hogy a mil iárdosok szeretnek vásárolni – mondta. – Nem gondolja, hogy ez nőies dolog?

– Azt akarja mondani, hogy nőies vagyok? – csattant fel Theó.

Nagyon sértődöttnek tűnt, ezért Abby elhatározta, hogy továbbmegy.

– De hiszen nincs abban semmi rossz, ha egy férfi együtt érző. Vagy ha szeret vásárolni. – Először érezte úgy, hogy ő uralja a társalgást. – Vannak férfiak, akik csak a legjobb ruhákat hajlandók megvenni, hogy nagyobb hatást gyakoroljanak a nőkre.

– Lehetséges – hagyta rá békülékenyen Theó. – Bár nem gondolnám, hogy ön az a fajta, aki elájul egy méretre szabott öltönytől.

– Hát nem.

– Akkor is beleszeretett volna az öcsémbe, ha kopott farmerben és lyukas pulóverben szaladgál?

Beleszerettem volna?…

– Nekem mindegy, mi van rajta – próbált kibújni a kérdés alól a lány.

– Talán meg kel ene látogatnom önöket Brightonban – válaszolta a férfi.

Abby kezdte kényelmetlenül érezni magát.

– Mihaíl nagyon elfoglalt – mondta habozva.

A lány bizonytalansága nem kerülte el Theó figyelmét.

– Arra azért talán csak van ideje, hogy találkozzon az egyetlen testvérével. Egyre jobban tetszik nekem az ötlet. Meglátogatom önöket, és elmegyünk valahova ebédelni, hogy megünnepeljük…

– Azt hittem, többnyire Athénban időzik – próbálkozott Abby.

– Néhány évvel ezelőtt még tényleg így volt, de mostanában sokat vagyok Londonban. Lakásom is van ott.

– Esetleg mehetnénk mi önhöz – javasolta sietve a lány. – Mihaíl imádja Londont, és én is szívesen megnézném a várost. Ritkán jutok el oda.

Gyermekét egyedül nevelő anyaként legalábbis, gondolta. Vajon milyen aljas megjegyzéssel reagálna Theó, ha tudna Jamesről? Bizonyára remekül il eszkedne az előítéleteibe, és újabb okot látna benne, miért akarhat gazdag férjet fogni. Ha folytatná a kutakodást, Mihaíl előbb-utóbb elárulná neki a titkukat. Ez az egész mostani cirkusz csak arra volt jó, hogy a nagyapjuk lássa, kedvenc unokája jó úton jár, nemsokára megnősül. Ha valaha rájön, hogy…

– Miért jut el ritkán Londonba? – firtatta Theó. – Az öcsém bizonyára nem ragaszkodik hozzá, hogy ál andóan mel ette legyen.

– Persze hogy nem. De valahogy mindig úgy alakul, hogy nem tudok elutazni. Tudja, hogy van ez: tervezget valamit az ember, aztán egyszer csak azon kapja magát, hogy megint elszaladt egy év…

– Mit tervezett az idén?

– És ön mit? – kérdezett vissza a lány. – Nem hiszem, hogy a munka önmagában boldoggá teszi.

– Való igaz, nem csak munkából ál az életem – felelte Theó. – Rajongok a sportért, és

szeretek szórakozni.

– Tényleg? – kérdezte Abby közönyösen. – És mit sportol?

A férfi elnevette magát, és szórakozottan felvonta a szemöldökét.

– Olyan sportágat űzök, amihez elengedhetetlen egy el enkező nemű versenyző odaadó együttműködése.

A hirtelen beál ó csendben Abby fülig vörösödött. Érezte, hogy Theó próbál belelátni a fejébe, vajon ő hogyan képzeli el az említett tevékenységet.

– Persze nem ez az egyetlen sportág, amit kedvelek – szólalt meg nagy sokára a férfi. – Úszom is, és igyekszem legalább hetente egyszer elmenni az edzőterembe. Nem mindig tudok időt szakítani rá, mert több irodám is van. Tulajdonképpen világutazó vagyok, akárcsak a szülei. De most már eleget beszéltünk rólam, menjünk vásárolni.

Ennyit a városnézésről, gondolta Abby. Útközben ugyan elhaladtak néhány nevezetesség mel ett, de az élénk társalgás nem tette lehetővé, hogy odafigyeljen rájuk. Még a fényképezőgépét sem vette elő a táskájából.

– Ez kétségkívül nem a világ legszebb helye – folytatta a beszélgetést Theó, miközben egymás mel ett andalogtak a szűk kis utcákon –, de mutatok önnek néhány menő üzletet.

– Nem igazán érdekelnek a márkás holmik. Inkább megnéznék néhány kisebb kézművesboltot, ahol árulnak emléktárgyakat.

– Ma reggel azt mondta, nem hozott magával fürdőruhát.

– Így is van.

– Most vehetne egyet.

Abby későn kapcsolt, hogy a férfi célirányosan közelít egy bizonyos bolt felé. Kicsi üzlet volt drága fürdőruhákkal és túlbuzgó eladókkal.

A lány megál t.

– Nincs rá szükségem.

– Én nem így gondolom. A következő órákat a tengerparton fogjuk tölteni, és a ruházata határozottan nem alkalmas erre.

– Nem megyek strandra.

– Ezt nem teheti velem. Megígértem az öcsémnek, hogy megmutatom önnek a látnivalókat. És ebbe a strand is beletartozik.

– Mihaíl bizonyára nem örülne.

– Ugyan miért?

– Csak mert… – Abby arra lett figyelmes, hogy elál ják a bejáratot; egy fiatal pár bosszankodva utat tört magának közöttük.

– Talán attól fél, hogy elcsábítom a menyasszonyát?

– Ugyan már! De ez elég mocsok dolog volt.

Theó jóízűen felnevetett.

– Van abban valami cinizmus, ha ezt ön mondja.

– Mire céloz?

Ahelyett hogy válaszolt volna, Theó arrébb vonta és a falhoz szorította a lányt. Az arcuk csak néhány centiméternyire volt egymástól, Abby érezte a férfi finom il atát.

– Miért nem hagyjuk abba ezt a játszadozást? – A hangja nem volt goromba, de kiérződött belőle valami ridegség. – Mindketten tudjuk, mire jó ez az eljegyzés. Volt időm megfigyelni, hogyan viselkedik az öcsémmel. Reméltem, hogy rácáfol a gyanúmra, de minden, amit tett és mondott, megerősített a meggyőződésemben, hogy csak Mihaíl pénzét akarja, és nem szereti őt.

– Ez nem igaz – hebegte Abby. Holtsápadt lett. – Miért mondja ezt?

– Mert nem vagyok hülye.

– És ön szerint Mihaíl az?

– Ugyan már, nem erről van szó. Ő egészen más, mint a többi ember. Amikor az osztálytársai tizennégy éves korukban elkezdtek érdeklődni a lányok iránt, Mihaíl azzal volt elfoglalva, hogy minél érdekesebb ételeket találjon ki. És mivel hidegen hagyja a pénz, feltételezi, hogy mások is így vannak ezzel. De én tudom, hogy nem mindenki van így vele.

– Nagyon téved. – Abby úgy érezte, képtelen védekezni a gyanúsítgatás el en. Nem volt ereje, hogy kikérje magának ezt a pimaszságot.

– Elárulná, miben tévedek? – Theó hanghordozása olyan kegyetlen volt, hogy Abby szinte lebénult. Csak arra futotta az energiájából, hogy ál ja a tekintetét.

A férfi végül megrázta a fejét.

– Jobban tennénk, ha választanánk végre egy fürdőruhát. De ne higgye, hogy ezzel a dolog el van intézve. Innen folytatjuk a beszélgetést.

– Ugye nem képzeli, hogy ezek után még elmegyek magával a strandra? Mit képzel, hogy csak úgy megvádol?

– Vagy keresünk egy csendes helyet, ahol nyugodtan beszélgethetünk, vagy visszamegyünk a vil ába. Döntse el.

– Cseppet sem érdekel az öccse pénze, elhiheti – próbálkozott még egyszer, utoljára Abby.

Theó nem válaszolt: sarkon fordult, és bement az üzletbe. Abbynek nem maradt más választása, mint követni.

Odabent a férfi a pultnak támaszkodva várta. Nem messze tőle ál t egy eladó, aki félszeg mosol yal nézett rá, és a pénztáros is csak mosolygott kínjában. Amikor Abby belépett a boltba, Theó a szemével intett az egyik eladónak, aki azonnal odasietett a lányhoz.

Abby még soha életében nem találkozott ilyen alázatos kiszolgálással.

– Nem fürdőruhát keresek – közölte.

Az eladónak lefagyott arcáról a mosoly meglepetésében. Nem akart hinni a fülének. Theó odalépett hozzájuk, és készségesen tolmácsolt. Fél óra múlva, amikor elhagyták az üzletet, Abbyn fekete bikini volt a ruhája alatt.

Egy szót sem szóltak egymáshoz, amíg leértek a kocsival a tengerpartra. Theó csupán annyit közölt kimért modorban, hogy a csomagtartóban van törölköző és egy piknikkosár. Ezek szerint készült erre, gondolta Abby. Esze ágában sem volt városnéző túrára menni, eleve úgy tervezte, hogy majd a parton beszélgetnek, és kiszed belőle mindent, ami tudni akar.

A torkában dobogott a szíve, amikor végre megérkeztek Szantorini gyönyörű strandjára.

– A környező szigeteken is vannak szép strandok – mondta Theó –, de oda csak komppal lehet eljutni.

Abby nem felelt. Arra összpontosított, hogy mielőbb túlessen ezen a kínos kihal gatáson, ha már egyszer belesétált a csapdába. Hiába tanácsolta neki Mihaíl, hogy legyen kedves a bátyjával, egyszerűen képtelen volt jó képet vágni a dologhoz.

Theó kiszedte a piknikkosarat a csomagtartóból, és a tekintetével üres partszakaszt keresett. Abby lassan és kedvetlenül követte őt, közben a fekete homokot és a tiszta vizű tengert bámulta.

– Semmi oka, hogy ilyen elkeseredett arcot vágjon – mondta a férfi, és leterítette a törölközőket. Levette a pólóját, és Abby újra megcsodálhatta lapos, izmos hasát.

– Nem vagyok elkeseredve! – csattant fel. – Dühös vagyok, mert úgy hozott ide, mint amikor a bűnöst akasztani viszik. Nincs más választásom, mint hogy végighal gassam a légből kapott vádaskodásait. Haragszom, amiért úgy kezeli Mihaílt, mint egy idiótát, akit mindentől és mindenkitől meg kel védenie, mert ő maga nem képes rá. Nem tudom, mi a célja ezzel. Tényleg azt hiszi, hogy elég, ha kitartóan és tapintatlanul faggat, és akkor előbb-utóbb

beval om minden bűnömet? Ön arrogáns és beképzelt. Meg sem érdemli, hogy ilyen jó fej testvére legyen! – Abby már tajtékzott.

Theó összeszorított foggal hal gatta a rázúduló szóáradatot. Belül fortyogott, amint figyelte a magából kivetkőzött lányt, akit annyira elragadtak az indulatai, hogy egész testében reszketett. Micsoda aljas kis házasságszédelgő, gondolta. Jel emző, hogy szegény Mihaílt nem hagyta ki az előadásából. De lehul t az álarc, ezúttal kimutatta a foga fehérjét. A férfi rá se hederített a lányra, lefeküdt a törölközőjére.

– Mondjon már valamit, az isten szerelmére! – kiabálta Abby.

– Üljön le, és nyugodjon meg.

– Nyugodjak meg?

– Tipikus női hisztéria. Ne haragudjon, de a társalgásnak semmi értelme, ha mindent elismétel, amit mondok. Üljön le végre!

– Tényleg azt gondolja, hogy ön találta fel a spanyolviaszt? Egy percig se higgye, hogy mindenki úgy táncol, ahogy ön fütyül. Nekem ugyan ne dirigáljon.

– Biztosíthatom, hogy mindjárt összeesik, ha továbbra is ál va ordibál ebben a hőségben. Inkább örüljön, hogy rátaláltam az egyetlen árnyékos helyre, ahol nincs tömeg. – Hátat fordított, és várt.

Türelmét nemsokára siker koronázta, mert Abby leült mel é.

– Kérdezzen bátran – mondta.

– Mikor lesz a nagy nap?

– Nem értem.

– Kitűzték már az esküvő időpontját?

– Még nem.

– Hát, ez meglep. Mi értelme az eljegyzésnek, ha nem tudják, mikor lesz az esküvő? Azt

hittem, sürgős a dolog.

– Nocsak, talán nem il ik bele a képbe? – Abby kajánul nevetett. – Bizonyára azt gondolta, hogy mindig magamnál hordok egy zsebszámológépet, és azon kalkulálom éjt nappal á téve, hogy válás esetén mennyi pénzt kapnék. Őszintén sajnálom, ha csalódást okoztam, de nemhogy időpontunk nincs, de még az esküvőről se beszéltünk Mihaíl al.

– No fene – mondta meglepetten Theó.

– Nem minden nőnek az az életcélja, hogy gyűrűt húzzanak az uj ára.

– De a többségük mégiscsak erre vágyik, nekem elhiheti.

– Akkor hogy létezik, hogy ön még nem nős? Hal atlan, hogy még egyetlen nő se kísérelte meg rátenni a kezét a Torákisz család mesés vagyonára.

– Ó, ami azt il eti, sokan próbálkoztak – felelte a férfi szárazon. – De talán felesleges elmondanom, mi lett a vége mindig.

– Szegény ember – gúnyolódott a lány. – Magányra van kárhoztatva, mert ha egy nő vonzódik önhöz, akkor rögtön hátsó szándékot szimatol.

– Most nem rólam van szó – mondta ridegen Theó, és felült. – Hiába próbálja elterelni a beszélgetést. Senki nem hal bennünket, úgyhogy akár rátérhetünk a lényegre. Minden erőmmel azon leszek, hogy megakadályozzam ezt a házasságot.

Abbynek tátva maradt a szája a döbbenettől.

– Feltételezem, azért nem beszélt még vele az esküvő időpontjáról, nehogy gyanút fogjon. Nem akarja sürgetni, mert félő, hogy akkor átlát a szitán. Igaza is van, mert Mihaíl ugyan fájdalmasan naiv, de könnyen lehet, hogy tényleg elgondolkodna az ön oly nagy szerelmén…

Abby időközben rendezte a vonásait, és próbálta megérteni, amit Theó mond. Annyit azonban világosan látott, hogy az udvariaskodás ideje lejárt.

– Nem írhatja elő nekem, hogy kihez menjek feleségül – felelte. Ezúttal nem futotta

frappánsabb válaszra.

– Dehogynem, hiszen a családomról van szó. Egyébként azt csinál az életével, amit akar, csak minket hagyjon békén. – Látta, ahogy a lány szája megvonaglik; minden erejét összeszedte, nehogy megsajnálja. Színészkedik, győzködte magát. Ilyenkor a legjobb módszer, ha úgy teszek, mintha észre se venném a műsorát.

– Nem akarok hinni a fülemnek – suttogta Abby.

– Pedig jól hal otta – mondta ridegen Theó. – Mennyit ér meg önnek, ha felbontja az eljegyzést?

– Ezt meg hogy érti? – A lány zavartan rázta a fejét, pedig lassan, de biztosan derengett neki, mire akar kilyukadni.

Theó felsóhajtott.

– Figyeltem, hogyan viselkedik az öcsémmel. A testbeszédükből ítélve nincs itt semmiféle szerelem, de azt elismerem, hogy igen baráti a kapcsolatuk. Legyünk igazságosak…

– Ön és az igazságosság?!

– Hajlandó vagyok felajánlani egy korrekt összeget – folytatta a férfi el entmondást nem tűrő hangon –, ha felbontja az eljegyzést. Meg vagyok róla győződve, hogy ezzel mindenki jól jár. Én boldog leszek, hogy megkímélem az öcsémet egy nagy csalódástól, és közben biztosítom a lehetőséget, hogy barátságban váljanak el egymástól. Ön boldog lesz, mert szép kis summa üti a markát az együttműködéséért cserébe. Nem is sejti, milyen nagyvonalú tudok lenni.

Abby magánkívül volt, minden idegszála megfeszült. Előrehajolt, és lekevert egy hatalmas pofont Theónak.

4. FEJEZET

Abby a nagy tükör előtt il egette magát. Mihaíl ötlete volt, hogy a burgundi vörös ruhát vegye

fel, ami remekül ál t neki, mégsem érezte jól magát benne. Magas sarkú cipőt vett hozzá, és egy kis retikült szorongatott a kezében, ami nagyon elegáns kiegészítő volt ugyan, de haszontalan.

Megfordult, hogy hátulról is megnézze magát. A kivágás majdnem a derekáig ért, jókora kontrasztban a ruha elejének szűzies zártságával. Elöl néhány fodor il endően takarta, nem látszott, hogy nincs rajta mel tartó. Kissé furcsa volt hosszú ruhát viselni egy ilyen meleg napon, de a puha anyag kel emesen hűsítette meztelen lábszárát.

Mihaíl biztosította róla, hogy mindenki megfordul majd utána. Abby nem válaszolt, és azt is elhal gatta a vőlegénye elől, hogy milyen ajánlatot tett neki Theó néhány órával korábban. Nagyot sóhajtott, és még egy ideig bámulta magát a tükörben, csak azért, hogy időt nyerjen, és ne kel jen lemennie a vendégek közé. Fél nyolc volt, a parti hétkor kezdődött. Eddig Jamie-vel beszélt telefonon, de még kisfia vidám csacsogása sem javított a hangulatán. Theó másnap délután elutazik, addig meg talán csak sikerül elkerülniük egymást a sok vendég és rokon között. Mostanra tele lett a ház.

A kirándulás nem ment ki a fejéből, újra és újra lejátszódtak benne egyes jelenetek, különösen az, amikor Theó megtette piszkos ajánlatát, vagyis hogy hajlandó fizetni, ha felbontja az eljegyzést. Mire ő pofon ütötte – amivel a pil anatnyi elégtételen kívül semmit sem ért el.

– Most az egyszer megbocsátok – mondta erre Theó, megragadta a kezét, és magához húzta a lányt. – De ne merészelje még egyszer! Az ön helyében inkább komolyan elgondolkodnék az ajánlaton. A helyzet ugyanis a következő: vagy nagyobb összeggel a zsebében távozik most, vagy egy fil ér nélkül később. Akárhogyan is dönt, egy dologban biztos lehet: hogy menni fog.

A visszaúton súlyos csend telepedett rájuk. Abby végig az ajtónak támaszkodott, hogy

minél messzebb legyen a férfitól, és közben meredten bámult kifelé. Úgy tűnt, semmi szín alatt nem tudja meggyőzni ezt a gazembert arról, hogy rosszul méri fel a helyzetet.

– Hát akkor harcra fel! – mondta a tükörképének. – Nem fogok meghátrálni.

Emelt fővel hagyta el a szobát. Theónak csak annyi hatalma van fölötte, amennyit ad neki, márpedig neki esze ágában sincs behódolni.

A lépcső alján megál t és körülnézett. Néhány vendéggel még a rettenetes kirándulás délutánján megismerkedett, de többségük idegen volt számára. Legszívesebben megfordult és elfutott volna, de erőt vett magán, és elindult az első ember felé, aki ismerősnek tűnt.

Mihaílt és Theót nem látta sehol.

Pincérek és pincérnők jártak keresztbe-kasul, hatalmas tálcákon kínálták a pezsgőt, a narancslét és az előételt. A termeket betöltötte a zsibongás, a vendégek fesztelenül beszélgettek, nevetgéltek.

Abby előre eldöntötte, hogy egész este kívülál óként fog viselkedni, és udvariasan mosolyogva felszínesen elcseverészik. Néhány perc elteltével azonban be kel ett látnia, hogy ez nem fog menni.

Mindenki lelkesen és nagy szeretettel üdvözölte. A nők megdicsérték a ruháját, a férfiak pedig a merész kivágáson felbátorodva pikáns vicceket meséltek, amiken ők maguk szórakoztak a legjobban.

Miközben egyik társaságtól a másikig sétált, egyfolytában Mihaílt kereste, de továbbra sem találta. Egyszer csak kísérteties dolog történt: egy hang a fülébe súgta, amire éppen gondolt.

– Mihaílre ráférne egy kis korrepetálás, ami a nőkkel való bánásmódot il eti. Rendes ember nem hagyja magára a menyasszonyát!

Abby megmerevedett, mély lélegzetet vett, majd lassan odafordult Theóhoz.

Istenien nézett ki. Fekete nadrágja pontosan megfelelt az előírásoknak, de fehér ingének

uj át rendhagyó módon a könyökéig feltűrte. A parti férfi vendégei mind zakót és nyakkendőt viseltek. Theó nyakkendője csak tessék-lássék volt megkötve, hogy ne kel jen begombolnia inge felső gombjait.

Vajon honnan került elő hirtelen? Biztos kifejezetten őt kereste.

– Nincs szükségem gardedámra.

– Arra talán nincs – felelte Theó –, de meg mertem volna esküdni, hogy a vőlegénye egész este el se mozdul a szoknyája mel ől. Főleg egy ilyen szoknya mel ől.

– Mi baja az öltözékemmel? – Abby megitta az utolsó korty pezsgőt, de nem ál t be a kívánt hatás: egy cseppet sem lett oldottabb.

– Kevés anyag jutott a hátára – suttogta a férfi olyan hangon, hogy a lány libabőrös lett. – Az ember kíváncsi lesz, hogy néz ki az eleje. – A szájához emelte a poharát, és miközben ivott, egy pil anatig sem vette le a szemét Abbyről.

– Elnézést, hogy magára hagyom, de meg kel találnom Mihaílt.

– Ugyan minek? Remekül szórakozik nélküle is. Mondjuk ez elég furcsa…

– Szerintem nincs ebben semmi rendkívüli – felelte dühösen a lány.

– De hiszen most jegyezték el egymást. Sülve-főve együtt kéne lenniük, kézen fogva andalogni. Ehelyett folyton külön utakon járnak.

– Nem is tudtam, hogy ön ilyen romantikus fajta – tért ki a válasz elől Abby. Úgy érezte, jogos az észrevétel, hiszen ha valóban jegyesek lennének, most Mihaíl mel ett volna a helye.

– Én nem téveszteném szem elől a menyasszonyomat.

– Mi Angliában máshogy kezeljük a dolgokat. Az a nézet például, hogy a nő a férfi tulajdona, már úgy nagyjából a középkorban kiment a divatból.

– Ez meg is magyarázza, miért olyan férfiasak az angol nők: megártott nekik a sok szabadság.

– Milyen igaza van! – Abby közben megfeledkezett róla, hogy tulajdonképpen a vőlegényét indult megkeresni, aki éppen az ilyen helyzetektől akarta megóvni. – Ha hal anák a feministák, miket hord össze, előbb a hajukat tépnék, aztán felakasztanák az első fára. A szabadság nem nyűg, hanem értelmes cél. Csak egy bizonytalan férfi vágyik olyan feleségre, aki istenként csodálja. – Hát igen, ő megtanulta a leckét, hogy nem szabad istenként csodálni egy férfit…

– Ne értsen félre, én hiszek a női egyenjogúságban. Megvetem például az olyan munkáltatót, aki ugyanazért a munkáért kevesebb bért ad egy nőnek. És azt se tartom jónak, ha egy nő alázatosan kezd viselkedni, amint meglátja a férjét. Ennek el enére továbbra is tény, hogy ön most egyedül van itt.

– Mihaíl… – kezdte Abby – tudom, hogy Mihaíl sok emberrel akar találkozni. Ha ragaszkodtam volna hozzá, hogy egy percre se hagyjon magamra, akkor most itt lenne. De ennek semmi értelme. Szeretem figyelni az embereket, sodródni az eseményekkel…

– Angliában is így viselkedik, amikor együtt vannak meghívva valahova? Egyedül sodródik az eseményekkel, miközben az öcsém ki tudja, merre kóborol?

– Nem szoktunk összejövetelekre járni. Mihaílnak rengeteg dolga van a két étteremmel és a bárral.

– Ez nem zavarja önt?

– Ideje volna beszélgetnem a többi vendéggel.

– Csak érdekelne.

– Valóban? – kérdezte Abby gúnyosan. – Vagy vegyem úgy, hogy most folytatja a kihal gatást? Épp elégszer elmondta, mit gondol rólam. Nem látom értelmét a további társalgásnak.

– Bármi legyen is az indítéka erre a házasságra, érdekelne, mi vonzza egy olyan férfiban,

akinek soha nincs ideje önre. – Theó intett a pincérnek, majd amikor az odaért hozzájuk, leemelt a tálcáról két pezsgőspoharat. Egyet odanyújtott Abbynek.

Igazat mondott, tényleg kíváncsi volt rá. Továbbá el kel ett ismernie, hogy vonzza a lány kisugárzása. Vörös ruhájára omló hosszú, sima és hihetetlenül szőke haja megbabonázta. Bár a nőies formákat részesítette előnyben, ezúttal az csigázta fel, hogy Abby kifejezetten sovány. Alakját eltakarta a hosszú estélyi, ami csak olaj volt a tűzre. Theó úgy érezte, elveszett. Nem értette az öccsét: hogyan hagyhatja magára ezt a nőt?

A helyében ő…

– Nincs ebben semmi szokatlan. Sok embert ismerek, aki… – kezdte Abby.

– Én nem általánosságban beszéltem, hanem kifejezetten önről.

Abby megitta a pezsgőjét, és úgy érezte, azonnal menekülnie kel . A férfi csak arra vár, hogy elszólja magát, és akkor lecsap rá. Azt akarja, hogy eltűnjön az öccse életéből, és egy fil ért se kapjon a családi vagyonból. Rosszul ét környékezte, ha erre gondolt. Mégis volt valami ebben az emberben, valami gonosz, mégis elragadó, aminek nem tudott el enál ni.

Az éhgyomorra elfogyasztott két pohár pezsgő csak rontott a helyzeten.

– Minden embernek veleszületett igénye van a szabadságra. Olykor-olykor egyedül kel lennünk, hogy józanul meg tudjuk ítélni a partnerünket.

– Ön szerint szükség van erre?

– Hát persze. Így elkerülhetjük, hogy hülyét csináljunk magunkból, és megbízzunk valakiben, aki nem méltó rá. – Észbe kapott, és gyorsan bevetette lefegyverző mosolyát. – Persze csak általánosságban beszélek.

– Hogy hívják?

– Fogalmam sincs, mire céloz. – Abby érezte, hogy fejébe szál t az ital. Mintha üvegburát borítottak volna rá, olyan távolról hal otta a vendégek hangját. Menthetetlenül Theó hatása

alá került, szíve majd kiugrott a helyéből.

– Dehogy nincs – felelte hízelegve a férfi.

A lassan leszál ó sötétségben a lány csak egy árnyékot látott. Egy igen férfias árnyékot. De most már nem félt tőle. Sőt…

– Nos? – erősködött Theó. – Ki volt az? Biztosra veszem, hogy nem Mihaílra gondolt.

Közben nyugodtan nézte Abbyt, akinek szőke haja csil ogott a fáklyák fényében. A férfi szorosabbra fogta a poharát, szinte belekapaszkodott, nehogy megsimogassa a lány haját. Jó lett volna megérinteni… Vajon olyan selymesen puha, amilyennek látszik?

– Régebben ismertem valakit… – kezdte Abby.

A férfin elhatalmasodott az érzés, hogy fel kéne kutatni és tönkretenni azt az embert, aki bántani merészelte a lányt. Minden erejét össze kel ett szednie, hogy vad gondolatai elől visszatérjen a valóságba.

De még mindig tudni akarta.

Ebben a pil anatban megjelent Mihaíl, és a bátyja vál ára tette a kezét.

– Ugye szerinted is Abby a bálkirálynő? – kérdezte. – Anya hívat, szeretné, ha üdvözölnéd leendő menyasszonyodat, Alexía Papéliut. – Gúnyosan vigyorgott. – Elbújhatsz, drága testvérem, de úgyse menekülsz.

Theó azt kívánta, bárcsak felszívódna az öccse, azon nyomban. Bár nem nézett Abbyre, minden porcikájában érezte a lány jelenlétét. Ilyet még soha nem tapasztalt.

– Ja persze, Alexía…

– A te eseted, ne is tagadd. Hosszú, sötét haj, telt idomok, és a ruhája semmit nem bíz a fantáziára.

Naná, hogy az esete, gondolta Abby. Nagy a mel e, vastag a combja, és meglehetősen buta.

Elpirult a gondolatra. Hogy lehet ilyen aljas, amikor nem is ismeri azt a lányt?

– Nem csak egyféle nőre bukom – mondta Theó.

– Dehogynem! – vágta rá Mihaíl, aki elemében volt. – Emlékezz csak Raquelre. Meg Norára. És…

– Talán tényleg jobb lenne, ha odamenne Alexíához – vetette közbe közömbös arckifejezéssel Abby. – Nem akarjuk feltartani most, amikor megismerheti álmai asszonyát. Igazam van, Mihaíl?

Theó kel etlenül elindult a görög nőt körülvevő társaság felé. Normális körülmények között bizonyára örült volna neki, de most nem szívesen hagyta ott Abbyt.

A fenébe is, talán elfelejtette, hogy ez a szőke az öccse menyasszonya? Egy szobában laknak, egy ágyban alszanak… Elment az esze, hogy erre a nőre mer gondolni… Hogy azon töri a fejét, mi lenne, ha…

Alexía Papéliu szöges el entéte volt Abbynek: barna hajú szexbomba, akinek be nem ál t a szája. Theó körbenézett a teremben, és legnagyobb meglepetésére észrevette, hogy öccse már megint magára hagyta a menyasszonyát. Ennek el enére úgy tűnt, a lány remekül érzi magát néhány fiatalember társaságában.

Nemsokára asztalhoz hívták a vendégeket. Alexía éppen a terveiről mesélt valakinek: férjhez akar menni, gyerekeket szülni. Theó úgy döntött, mégse megy oda hozzá. Kissé túl személyesnek tartotta a témát.

A maga részéről negyvenéves kora előtt nem kívánt megnősülni, és ezt az anyjának is világossá tette. Úgy gondolta, hogy ez ideális kor ahhoz, hogy az ember elkötelezze magát, és felelősséget vál aljon egy családért. Majd ha eljön az ideje, oltár elé vezet egy Alexíához hasonló kedves görög lányt.

A nevezett hölgy éppen mel ette foglalt helyet. Abby ugyanannál az asztalnál ült, természetesen Mihaíl mel ett. Túl messze voltak ahhoz, hogy értse, miről beszélnek, de

remekül rájuk látott.

Fél fül el hal otta, hogy Alexía kérdez tőle valamit. Kissé bosszankodott, hogy megzavarták, de odafordult, hogy válaszoljon az asztalszomszédjának.

Felszolgálták az ételt, s a kitűnő bornak köszönhetően az este folyamán egyre hangosabb lett a társalgás. Theó éppen csak annyit ivott, hogy ne tűnjön ki a társaságból; vigyázott a józanságára.

Nagyapja megkocogtatta a poharát, és szólásra emelkedett. Szel emes beszédet tartott, amelyben megemlékezett elhunyt feleségéről, és megköszönte a vendégeknek, hogy megtisztelték jelenlétükkel az ünnepséget. Ez volt az első pohárköszöntő a sok közül, a vendégek mindenkit lelkesen megtapsoltak.

Ekkor, poharát a magasba emelve, Theó ál t fel a székéről.

– Attól tartok, az előttem szólókhoz képest unalmas leszek…

Abby később mindig úgy emlékezett erre az estére, hogy Theó remek beszédet mondott – de az is lehet, hogy csak ő ivott többet a kel eténél.

A többiekkel együtt a lány is felál t, és megemelte a poharát. Egy pil anatra találkozott a tekintetük Theóval. Abbyt szokatlan érzés kerítette hatalmába… Hát ezt meg mire véljem, gondolta magában. Vacsora közben igyekezett kerülni a férfi tekintetét, bár a közel étét mindvégig intenzíven érzékelte. Úgy vélte, mindennek a pezsgő az oka.

Evés után az idősebb vendégek visszavonultak, a fiatalabbak pedig kimentek a kertbe, ahol a felál ított nagy hangszórókból kel emes zene szólt.

Amikor Abby végre megtalálta Mihaílt, a fülébe súgta, hogy talán ideje volna, hogy ők aludni térjenek.

– Gyerek még az idő – nevetett Mihaíl, és átölelte. – Csodálatos vagy, drágám. Fantasztikusan nézel ki, mindenkit lenyűgöztél.

– Szerintem te részeg vagy – felelte dühösen Abby. Közben a szeme sarkából látta, ahogy Theó a barna lányba karolva felkel az asztaltól. Gyorsan hátat fordított nekik.

– Szabad egy táncra? – kérdezte Mihaíl, cseppet sem zavartatva magát. – Utána, ha fáradt vagy, elmehetsz aludni, de én úgy tervezem, hogy hajnalig fent maradok.

Elvegyültek a parketten a többi pár között, akik egymáshoz simulva táncoltak a lassú zenére. Abby a vőlegénye vál a fölött egyre csak Theót kereste, aki a görög szépséget tartotta a karjában.

Szaporábban vert a szíve. Nem is tudta hirtelen, mi zavarja jobban: maga a látvány, hogy a férfi egy másik nővel foglalkozik, vagy az, hogy egyáltalán érdekli, mit csinál Theó. Vajon ha megunták a bulit, együtt fognak visszavonulni Alexíával? A gondolatra kirázta a hideg.

Mihaíl átkarolta a derekát, mire ő a vál ára hajtotta a fejét. Kis idő múlva meghitten táncoltak. Egészen megfeledkezett magáról, ám akkor egyszer csak arra lett figyelmes, hogy Theó szólongatja. Annyira belemerült a zenébe, hogy beletelt egy kis időbe, mire felocsúdott, és megértette, hogy a férfi le akarja kérni.

Mielőtt még tiltakozhatott volna, Mihaíl félreál t, hogy átengedje neki. Az iménti gyengéd ölelést egy határozottabb váltotta fel. Abby hátrébb lépett, hogy növelje köztük a távolságot.

– Ne butáskodjon már – suttogta Theó. – Lazítson. Élvezze a zenét.

– Nem inkább a kis barátnőjével kéne táncolnia? – kérdezte pimaszul Abby. A férfi nevetésétől megint libabőrös lett. Az alkohol ködéből egyetlen tiszta gondolat szüremlett elő: ez a férfi nagyon vonzó, zavarba ejtően szexi. Döbbenten tapasztalta, hogy a teste is reagál: a mel e érzékenyebb lett, és kirajzolódott a ruha alatt.

– Én egy percig se tekintettem Alexíát a „kis barátnőmnek” – mormolta mély hangon Theó. – De el kel ismerni, megvan hozzá az alakja.

– Az alakja? – Abby hátrált egy lépést, hogy jól megnézze magának a férfi arcát. Vajon

gúnyt űz belőle?

Theó egyszerűen magához húzta.

– Igen, jól hal otta. Mi görög férfiak elég régimódiak vagyunk, szeretjük a teltebb idomokat és a hagyományos nőtípust: megfelelő családfa, megfelelő életcélok. Alexía férjhez akar menni, és sok gyereket szeretne…

– A modern nő megcsúfolása – tiltakozott élénken a lány. Igaz, a férfi nem említette a szépséget, de bizonyára az is az alapvető elvárásai között szerepel.

– Ön szerint a modern nők vonzóbbak? – kérdezte halkan Theó.

Abbynek nem akaródzott vitatkoznia ebben a kel emes kábultságban. Az éjszakai levegő meleg volt, a zene andalító, és annyi pezsgőt ivott, hogy egészen felbátorodott.

– Nem – válaszolta. – A magamfajta házasságszédelgő semmiképpen. Egy pil anatra megfeledkeztem róla, hogy rideg vagyok és számító, aki minden férfinak csak a bankszámláját lesi.

Theó is kezdte egyre jobban érezni magát.

– Mit művel velem?

– Tessék?

– Amikor először megláttam, épp egy taxiból szál t ki.

– Már akkor kémkedett utánam?

– Éppen a tájban gyönyörködtem, amikor megérkezett. Olyan volt, mint egy gyereklány… Azóta persze bebizonyította, hogy jól felvágták a nyelvét… Gondolom, ezt az oldalát még nem mutatta az öcsémnek.

– Igazságtalan velem. Úgy beszél rólam, mintha valami házsártos, kibírhatatlan nőszemély lennék. Fáradt vagyok, felmegyek a szobámba.

– Pedig Mihaíl nem úgy néz ki, mintha le akarna pihenni.

– Nem is várom el tőle. Olyan sokat dolgozik, igazán ráfér egy kis szórakozás.

– Milyen megértő! Vajon akkor is ilyen toleráns lenne, ha Mihaíl visszaélne ezzel a nagy szabadsággal, amit ad neki, és más nőkkel flörtölne?

Abby nem tudta megál ni kuncogás nélkül. Theó hirtelen elengedte, majd a táncparkett szélére vonta és komolyan megkérdezte:

– Mi olyan vicces ezen?

– Bocsánat, nem akartam nevetni, csak a fejembe szál t a pezsgő.

Theó ingerülten méregette. Teljesen összezavarta ez a nő, márpedig ez nagyon nem volt rendjén.

– El se tudja elképzelni, hogy Mihaíl megcsalja? Ennyire biztos magában?

– Nem, egyáltalán nem… De most tényleg fáradt vagyok, hagyjon…

– Felkísérem a szobájába.

– Mit képzel! – hőkölt hátra Abby.

– Ezt diktálja az udvariasság.

Theó megkockáztatott egy oldalpil antást az öccse felé. Mihaíl valami vicceset mesélt a körülötte ál óknak, mert harsány nevetésben törtek ki.

– És nem lenne ildomos most ezzel zavarni őt – tette hozzá.

Abby odafordult és elmosolyodott, amikor megpil antotta Mihaílt. Még mindig mosolyogva visszanézett Theóra.

– Néha olyan, mint egy kisfiú. Lefogadom, hogy viccet mesél, de nem emlékszik a poénra. Mindig így jár, ha túl sokat iszik.

Ez az arckifejezés… hihetetlen, milyen hatással van rám, gondolta Theó. Mély lélegzetet vett. Mire másodszor odanézett, a lány ajkáról eltűnt a mosoly.

Nem engedheti el; még nem… Megmagyarázhatatlan érzés volt. Holnap elutazik, és ki

tudja, találkoznak-e még valaha. Olyasmi történt vele, ami még soha életében: egy pil anatra elvesztette az önuralmát. Mintha egy láthatatlan erő irányította volna.

– Felkísérem a szobájába – mondta újból, miközben a lány szép nyakát bámulta, miután Abby egy vál rándítással elfordult tőle.

Szerencsére az anyja és a nagyapja már visszavonult. Nehéz lett volna elmagyarázni nekik, miért kísérgeti az öccse menyasszonyát.

5. FEJEZET

– Fáradtnak tűnik. – Theó észrevette, hogy a lány igyekszik tartani a három lépés távolságot.

– Jól látja. Hosszú volt a nap.

– A kis kirándulásunkra céloz?

Abbynek semmi kedve nem volt belemenni az ugratásba. A parti alatt a pezsgőnek köszönhetően fel volt dobva, de most már tényleg csak fáradtságot érzett. Bosszantotta, hogy a férfi úgy kísérgeti, mint valami rabot.

– Remélem, megérti, miért aggódom önért, Abby.

– Nem akarok már megint erről beszélni. Fáradt vagyok, szeretnék lefeküdni és kialudni magam.

Theó kezdett nyugtalakodni. Nemsokára hazautazik, és még semmit használhatót nem szedett ki a lányból, amivel megmenthetné tőle az öccsét és a pénzét. Igaz, Abby más volt, mint amire számított, de nincs semmilyen bizonyítéka el ene, amit az anyjának és Mihaílnek felmutathatna, hogy felnyissa a szemüket.

– Gondolom, Mihaíl csalódott lesz, ha nem találja ébren.

– Nem hinném. – Abby megkönnyebbült, amikor meglátta a szobája ajtaját.

– Tényleg, még nem is kérdeztem: együtt élnek az öcsémmel? – folytatta könnyed hangnemben a férfi. Ez megmagyarázná, miért olyan baráti a viszonyuk.

– Nem, nem lakunk együtt. Köszönöm, hogy elkísért, bár magam is idetaláltam volna. – Abby háttal ál t az ajtónak, és kedvesen rámosolygott a férfira.

– Szóval nem laknak együtt? Ez igazán meglep. – Theó hirtelen mozdulattal a lány mögé nyúlt, és kinyitotta az ajtót. Mielőtt Abby tiltakozhatott volna, már be is lépett a szobába, és felé fordult. – Álmomban sem gondoltam volna, hogy tartják magukat a régimódi szokásokhoz.

A háttérben egyetlen lámpa világított. A fénye a kanapéra esett, oda, ahol Mihaíl aludt. Nem gondoltak rá, hogy visszarakják az ágyra az ágytakarót és a párnákat.

Abbynek összerándult a gyomra. Megál t a küszöbön, és összekulcsolta a kezét a háta mögött, nehogy heves gesztikulálásba kezdjen, mert azzal felfedte volna az indulatait.

– Megszoktam, hogy egyedül lakjam a saját lakásomban – mondta sietve, és elkapta a tekintetét a kanapéról. – Mihaíl időbeosztása miatt csak ritkán tudjuk együtt tölteni az estét.

– Jamie-re gondolt, ahogy fel-alá rohangál a kis házban, és szanaszét hagyja a játékait.

– Sokkal ésszerűbb volna csak egy lakás rezsijét fizetni, nem gondolja?

– Lehetséges, de… – Abby nem tudta elfojtani az ásítást. Hátralépett, intett a férfinak, hogy menjen ki, de az nem mozdult.

– Hova megy?

– Tessék?

– Nem zavarja, hogy kifelé megy, Abby? – Theó felkapcsolta a vil anyt, majd megfordult. A lány bizonytalanul belépett, és követte a pil antását.

– Nocsak, mit látnak szemeim? – A férfi elindult a kanapé felé, felkapta a párnákat, és visszarakta őket a helyükre. Ezután megfordult, összefonta a karját, és így szólt: – Csak nem egy jó kis házasság előtti veszekedés nyomait látom?

– Mintha említettem volna, hogy nagyon fáradt vagyok.

– Igen, többször is.

– Ha volna önben egy szemernyi tisztesség, már régen magamra hagyott volna.

– Hát ez egyre érdekesebb…

A férfi fenyegető mosolyától Abby libabőrös lett. Kihúzta magát, már amennyire il uminált ál apota engedte, és jeges pil antást vetett Theóra.

– Talán elmagyarázhatná – folytatta a férfi.

– Nincs mit magyarázni rajta. Mihaíl le akart dőlni egy kicsit, és erre a kanapét találta a legalkalmasabbnak.

– Na ne mondja! Amikor itt van néhány lépésnyire a kényelmes franciaágy… Vagy ön szerint az öcsém mazochista?

– Nem tartozom magyarázattal!

Theó elindult a lány felé, visszatolta, majd két karjával nekitámaszkodott a falnak, odaszorítva Abbyt.

– Nem alszanak egy ágyban az öcsémmel.

– Ne legyen nevetséges! – háborgott a lány, de magában persze elismerte, nem ok nélkül akad fenn a férfi ezen az „apróságon”.

– Vajon miért alszanak külön?

– Kifelé! – kiáltotta elkeseredetten Abby. – Különben…

– Kiabálni fog? Esetleg megüt? Toporzékol? – Theó kis szünetet tartott, aztán tovább firtatta a témát. – Vagy nem találja elég vonzónak az öcsémet?

Roppant elégedett volt magával, amiért ismét sikerült sarokba szorítania a lányt. Nem éppen úgy, ahogy tervezte, de ennek nincs jelentősége.

– No, ki vele – sürgette.

– Nem válaszolok a kérdéseire. Ha Mihaíl tudná, mit művel velem…

– Én? Eszem ágában sincs bántani. Én csak érdeklődöm. Tudni szeretném, miért laknak egy szobában, ha nem alszanak egy ágyban. – Szeme vészjóslón csil ogott. – Talán élvezi, hogy kínozza? Előtte jár-kel meztelenül, de ő egy uj al se nyúlhat önhöz?

– Undorító, amit mond.

– Úgy gondolja? – Theó egy pil anatra zavarba jött. Abby jól el tudta képzelni, mire gondol: sztriptíztáncosnőkre, amint… – Vagy önnek nem számít az a jelentéktelen körülmény, hogy nem vonzódik az öcsémhez?

A lány hal gatott, de ez cseppet sem hatotta meg Theót. Közben már maga sem tudta, hogy Mihaílt akarja-e megvédeni, vagy csupán arról van szó, hogy jobban meg akarja ismerni a lányt. Abby tágra nyílt szemmel nézett rá, nyakán kidagadt az ér a rémülettől. Theót erős kísértés fogta el, hogy megsimogassa.

– Nem érdekel, mit gondol… – nyögte ki a lány.

– Hazudik.

– Ugyan miért hazudnék?

– A testvéremről van szó. Ön azt mondja, nem érdekli az öcsém pénze, de ha ez igaz lenne, akkor miért ragaszkodna egy olyan férfihoz, akihez nem vonzódik?

– Sose mondtam ilyet. Mihaíl nagyon jóképű.

– Ahhoz mégsem találja elég jónak, hogy együtt aludjanak. Rendben, az ember adja meg a tiszteletet a másiknak… na de külön ágyban aludni már a kapcsolat elején, ez mégiscsak túlzás. Tegyük fel, hogy az öcsém egyszer csak úgy dönt, nem játssza tovább az úriembert. Akkor is ragaszkodna a házassághoz? Ez ön szerint tisztességes? Ál andóan csak hergeli Mihaílt, hogy manipulálhassa, de szerencsétlen sose kapja meg, amit akar. Nagyon rafinált! A vadászat sokkal izgalmasabb, mint maga a zsákmány, ugye?

Abby már ütésre emelte a kezét, de Theó ezúttal gyorsabb volt, megragadta a csuklóját.

– Nem, édesem. Egyszer már megütött, és azzal is túl messzire merészkedett. – Közelebb húzta magához a lányt, forrt körülöttük a levegő.

Abby egyre szaporábban lélegzett, a pupil ája kitágult. Az eszével felfogta, mit mondott neki a férfi, de a teste külön életet élt. Ezt Theó is érezte, és mintha a vil ám csapott volna bele. A szája kiszáradt. Egyre jobban elhatalmasodott rajta a vágy.

– Mindig addig provokál, amíg meg akarom pofozni – mondta elfúló hangon Abby. A férfi sötét szeme csak úgy vil ámlott, s mintha belelátott volna a lány lelkébe. A szája pedig… annak nagyon nehéz volt el enál ni.

– És még mit váltok ki önből ezen kívül? Mit csinálna velem szívesen? – kérdezte halkan Theó.

– Nem tudom, mire gondol – hebegte a lány.

– Dehogynem! Nagyon is jól tudja. – Elengedte kezét, de ahelyett hogy hátralépett volna, újra mindkét karjával megtámaszkodott a lány feje mel ett a falon.

Előrehajolt, és megcsókolta. Keze közé fogta az arcát, így nem tudott szabadulni.

Abby nem is akart. Néhány pil anatra mindent elfelejtett maga körül.

Azután mégis győzött a józan ész, eszébe jutott Mihaíl. Gyorsan kiszabadította magát, és levegőért kapkodott.

Theó bosszankodott, hogy abbahagyták, még olyan messze a céltól. Bevil ant neki az öccse képe, és ettől csak még dühösebb lett.

– Hogy merészeli? – kiáltotta Abby.

– Ezzel egy kicsit elkéstél, nem gondolod? – felelte gúnyosan Theó. – Nem elég neked az öcsém, mi? Rájöttél, hogy én nagyobb zsákmány lennék.

– Hogy mondhatsz ilyet? – Abbyt annyira megdöbbentette a gyalázatos célzás, hogy sutba dobta jólneveltségét, és visszategezte a férfit.

– De hát folyton arról beszélsz, hogy megvetésre méltó alak vagyok.

Theó elfordult. Ennyi elég is volt muníciónak. Most már elmondhatja az öccsének, hogy a menyasszonya nem az az ártatlan leányka, akinek kiadja magát. Még az Athénba való elutazása előtt leleplezheti.

– Én… – kezdte Abby.

– Igen? Folytasd csak, hal gatlak.

– Legjobb lenne, ha most elmennél.

– Más mondanivalód nincs?

Egy rövid ideig feszült csend telepedett rájuk. Abby a padlót bámulta, Theó pedig az ő nyakát.

A férfi csak egyetlen dologra tudott gondolni: ha ez a nyerő módszer, amivel meg lehet tudni ezt-azt a lányról, akkor jó úton jár. Szíve szerint a végsőkig elment volna…

– Teszek neked egy szívességet. Mihaíl nem tőlem fogja megtudni, hogy kettős játékot űzöl, hanem rád bízom, hogy megválaszd a megfelelő időpontot, amikor töredelmesen beval od neki, és felbontod az eljegyzést.

– Igazán nagyvonalú tőled, de honnan tudod, hogy valóban megteszem? És hogy Mihaíl is ezt szeretné… egyetlen csók miatt?

Theó nem ilyen válaszra számított.

– Biztos vagyok benne, hogy anyám és nagyapám másként látják a dolgot. És Mihaíl ad a véleményükre.

Abby félszegen bólintott; be kel ett látnia, hogy nincs más választása.

– Eszedbe ne jusson trükközni – figyelmeztette a férfi. – A következő hetekben Athénban dolgozom, de amint visszaérek Angliába, felhívom Mihaílt, és megbizonyosodom róla, hogy megtetted-e. – Azzal Theó elindult az ajtó felé, de még egyszer visszafordult. – Lefogadom,

most már bánod, hogy nem fogadtad el az eredeti ajánlatomat. Szép kis összeget kaphattál volna.

Abby nem szólt egy szót sem, hiszen semmi értelme nem lett volna válaszolni. Csak akkor lélegzett fel, amikor Theó halkan becsukta maga mögött az ajtót, mint egy titkos szerető. Minden erejét össze kel ett szednie, hogy el tudja végezni a lefekvés előtti tisztálkodási szertartásokat.

A legrosszabb az volt, amikor felidézte magában a csókjukat. Nem tagadhatta, hogy élvezte. Évek fáradságos munkájával falakat épített maga köré, és ezek egy pil anat alatt leomlottak. Még mindig átjárta testét a bizsergés. Theó felébresztette benne a nőt. Nem is emlékezett már, mikor érzett ilyet utoljára egy férfi iránt.

Bevackolta magát az ágyba, becsukta a szemét, és megpróbált elaludni. De nem tudott szabadulni Theó csábító hangjától, még most is a fülében csengett. És szinte látta maga előtt a férfit.

Miért engedte közel magához? Az alkohol al nem mentegethette magát, mert fejben még soha nem volt ilyen józan. Azért nem ál t el en, mert ő is akarta.

Persze majd mindent elmesél Mihaílnak, az őszinteség megköveteli. Mindenesetre a lelke mélyén bántotta a dolog. Theó végül tényleg igazolva látja majd, hogy nem csaltak a megérzései, és tényleg egy minden háj al megkent házasságszédelgővel van dolga.

Végül álomba merült, de alig pihent, a gondolatai nem hagyták nyugodni. Amikor másnap reggel kilenc órakor felébredt, Mihaíl még aludt a kanapén. Nem volt szíve felébreszteni. Jobb lesz, ha majd csak otthon meséli el neki a történteket.

A vil ában nagy volt a sürgés-forgás. Mindenfelé utazótáskák és bőröndök várták gazdáikat, a vendégek búcsúzkodtak, gyerekek szaladgáltak és nevetgéltek. Rövid időre Abby is e nagy család része lehetett. Szerencsére azt az egy családtagot, akivel nem akart találkozni, nem

látta sehol.

Bekapott néhány falatot reggelire, majd a könyvével a hóna alatt kiment a kertbe.

Keresett magának egy félreeső helyet, távol háztól. Kinyitotta a könyvet, de gondolatai messze kalandoztak: sehogy se ment ki a fejéből Theó csókja.

Megrémítette a tudat, hogy ez egyáltalán megtörténhetett. Attól pedig egyenesen borzongott, hogy Theó Torákisz és közte történt meg.

Könnyek gyűltek a szemébe, összefolytak előtte a betűk. Hátradőlt a nyugágyban, maga mel é tette a könyvet, és lehunyta a szemét.

Nem tudta volna megmondani, mennyi ideig aludhatott, de egyszer csak furcsa zajra ébredt.

Theó ál t előtte. Elképesztően vonzó volt a világos nadrágjában és kék-szürke csíkos ingében. Vizes haját hátrafésülte.

Bár Abby megérezte a veszélyt, nem tehetett semmit az érzései el en.

– Mit akarsz tőlem? – kérdezte, és gyorsan felült. – Hogy találtál meg?

– Én is itt bújtam volna el.

– Szóval megértesz?

Theó elmosolyodott, de nemmel felelt.

– Mit akarsz még tőlem? Elérted, amit akartál.

– Ezek szerint mindent beval ottál az öcsémnek?

– Nem.

– Miért?

– Nehéz lenne egy alvó emberrel beszélgetni.

Theó elnevette magát.

– Mikor mondod el neki?

– Majd amikor Angliában leszünk.

Abby a szeme elé tartotta az egyik kezét, hogy ne süssön bele a nap. A férfi nem láthatta az arcát, ezért letérdelt mel é.

– Rendben.

– Gondolom, ideje indulnod. Nem szeretnélek feltartani – mondta a lány.

– Tényleg mennem kel .

– Egyedül utazol? – Mert ha Alexíával, volna néhány jó tanácsom, hogyan kel rendesen viselkedni, gondolta Abby.

Theó megint bevetette lefegyverző mosolyát.

– Miért kérded? Gondoltad, hogy magammal viszem Alexíát? – A fejét ingatta. – Többet akar, mint amennyit én kész vagyok megadni neki. Szerelmi val omásra vágyik. Meg gyűrűkre, amiken hatalmas gyémántok vannak. Meg arra, hogy nem túl sokára megszólaljanak az esküvői harangok.

Ideje indulni, különben lekési a délutáni megbeszélést. A magángép természetesen megvárja, de a befolyásos tárgyalópartnereknek minden perc számít, nem várakoztathatja meg őket.

– Csak nem vagy féltékeny? – kérdezte.

– Féltékeny? – visszhangozta haragosan a lány. – Te tényleg a legnagyképűbb és legönzőbb ember vagy, akivel valaha találkoztam!

– Ez nem válasz a kérdésemre. Bár…

Nem bírta ki, hogy ne csókolja meg újra Abbyt.

Érezte, hogy a lány vonzódik hozzá, s azt is, hogy utálja magát ezért, és ez csak még kívánatosabbá tette. A lány nem sokáig ál t el en, átölelte a nyakát; Theó ezen felbátorodva

becsúsztatta kezét a pólója alá, és megál apította, hogy nem visel mel tartót. Ott egye meg a fene az értekezletet, kit érdekel, ha elkésik.

Türelmetlenül feltolta a pólót, feltárva a lány mel ét – ettől minden férfi eszét vesztette volna.

Abby felsóhajtott, amikor Theó kényeztetni kezdte. Soha életében nem érzett olyan őrjítő vágyat, mint ami most elragadta.

Csak akkor tért magához, amikor a férfi a nadrágja cipzárjához ért. Egyik kezével sietve visszahúzta magán a pólót, a másikkal pedig eltolta magától Theót.

– Hagyjál! – Felegyenesedett, és riadtan bámult a férfira. Háborgott a lelke.

Theó is lassan összeszedte magát, és hirtelen ráébredt, mit művelt. Megint elvesztette az önuralmát! Mi az ördög történik vele?!

– Csak felfrissítettem az emlékeimet – mondta, és titkon örült, hogy a hangszíne nem árulja el, mi zajlik benne. – Hogy tudjam, miért kel elhagynod Mihaílt.

Azzal sarkon fordult, és faképnél hagyta a lányt.

Abby sokáig követte a szemével. Hát nem szenvedett eleget tegnap éj el? Hogy lehet olyan bolond, hogy másodszor is elkövette ugyanazt a hibát?

Remegett a lába, amikor fölkelt a nyugágyból.

6. FEJEZET

– Tudsz valamit a bátyádról?

Abby érdeklődve nézett a heverőn lustálkodó Mihaílra. Ha tehették, együtt töltötték a vasárnapot. Ma piknikezni voltak a parkban Jamie-vel. Este nyolc körül járt az idő, a kisfiú már aludt. Ők maguk is elfáradtak a sok rohangálástól.

A lány alig hal otta a férfi igenlő válaszát.

– Tényleg?

Rögtön felélénkült. Három hete nem látták egymást, azóta, hogy Szantorinin összegyűlt a család a születésnapi ünnepségre. Abby kezdett reménykedni, hogy Theó megfeledkezett róla, hogy el enőrizze, vajon ígéretéhez híven tényleg elmesélt-e mindent Mihaílnak, és felbontotta-e az eljegyzést. Talán ami ott fontosnak tűnt, a szürke hétköznapokban elveszítette jelentőségét. Esetleg nem volt ideje ilyesmivel foglalkozni a sok munka közepette.

– Mit mondtál neki? Ugye nem hívtad el Brightonba? – Érezte, hogy elfogja a pánik. Ahogyan elfelejtette a fenyegetést, ugyanúgy próbálta elfelejteni, mi történt, amikor utoljára találkoztak. – Ne jöj ön, látni se bírom.

– Azt akarod mondani, hogy félsz tőle? – Mihaíl a könyökére támaszkodott, és vigyorogva nézte a lányt. – Ó, mily szövevényes a sors!

– Ne gúnyolódj, ez egyáltalán nem vicces!

– De bizony te is annak találnád, ha látnád magad. Elutaztunk egy családi összejövetelre Szantorinire, és te beleszerettél a bátyámba. Lehetett ezt előre látni? Nem… – Egy pil anatra elgondolkodott. – Bár… tudhattam volna, hiszen Theót kisfiú kora óta ajnározzák a nők.

– Jó, most mondjál valami újat – gúnyolódott Abby. Lazán volt öltözve, mint minden hétvégén: bő tréningnadrágot és egy szebb napokat látott, uj atlan piros pulóvert viselt. – És nem: nem szerettem bele! Nagyképű, erőszakos alak.

– De el enál hatatlan!

– Jó, elismerem, hibáztam. Emberek vagyunk. Gondolom, veled is megesett már, hogy tévedtél.

– Bizony, nem is egyszer. De most rólad van szó.

– Miről beszélgettetek? – kérdezte Abby. – Talán megkérdezte, hogy jegyben járunk-e még?

– Gondolom, arra vár, hogy én mondjam el neki. – Mihaíl visszafeküdt, és a plafont bámulta. – Nem akarok hazudni – szólalt meg nagy sokára. – Anyám el lesz keseredve, ha megtudja, hogy felbontottuk az eljegyzést. Úgy képzeli, hogy egyedül ülök a lakásomban egy sarokban, a végsőkig elkeseredve, és csak nézek bambán magam elé, miközben folyik a könnyem, és sorra ürítem a vodkásüvegeket. A nagyapám pedig egyáltalán nincs jól. Reménykedünk, hogy csak az ünnepség merítette ki, de… Még Theó is aggódik miatta, pedig ez igazán nem jel emző rá. Javasoltam neki, hogy a jövő héten találkozzunk Londonban. Ha személyesen beszélek vele, talán megelőzhetem, hogy mindenféléket pusmogjanak rólunk a családban.

– Nem beszéltetek meg konkrét időpontot?

Mihaíl a fejét ingatta.

– Nem olyan egyszerű találkozni vele, ha nem munkáról van szó. Ha a barátnője lennél, akkor esetleg szakítana rád időt… de erre se vennék mérget.

– Kedves ember.

– Elég kedves ahhoz, hogy…

– Hagyd abba! – Abby felkapott egy párnát, és Mihaíl felé dobta.

Bár a férfinak jó megérzései voltak, nem sejtette, milyen nagy hatással volt a lányra Theó. Meg volt győződve róla, hogy a menyasszonyának nem jelentett semmit a kis közjáték, és már el is felejtette.

Abby ugyanakkor szívesen gondolt vissza a csókjukra. Ilyenkor vagy korholta magát, vagy nevetett az egészen. Annyi azonban bizonyos volt, hogy nem tudta túltenni magát rajta.

– Ha találkoztok, majd feltétlenül meséld el nekem – kérte Mihaílt.

– Most mennem kel . – Várta az éjszakai bár, ahol egy új skót zenekar játszik. Ott kel ett lennie, hogy meghal gassa őket. Ha elég jók, máskor is fel éphetnek nála.

Abby nem tiltakozott, hogy már megint magára hagyja, hiszen fárasztó napja volt, alig várta, hogy ágyba bújhasson.

Alighogy Mihaíl elment, megszólalt a csengő. Abby szaladt ajtót nyitni, nehogy Jamie felébredjen.

Theó ál t előtte.

Ez olyan váratlanul érte, hogy egy árva szót sem tudott kinyögni, csak zavartan pislogott.

– Hát te? Mit keresel itt? – ennyire futotta tőle aztán.

– Erre jártam, gondoltam, benézek – válaszolta egyszerűen a férfi.

– Jövő héten találkoztok Mihaíl al. Minek jöttél ide?

– Tudod te azt nagyon jól. Látom, nem akarsz behívni, de kénytelen leszel megtenni. Igaz, szép időnk van, de nem tervezem, hogy végig az ajtóban ácsorogjak.

A lány elképedve bámult rá. Theó a küszöbre tette az egyik lábát. Abby gyorsan felmérte, hogy ha most rácsukná az ajtót, annak nem lenne jó vége, így hát inkább hátrált, és beengedte. A férfi belépett, és alaposan körülnézett.

Abby hat évvel azelőtt vette a kis házat, és még mindig törlesztette a hitelt. A ház mögött kis kert volt, amit nagy szeretettel gondozott.

Igyekezett rendhagyóan, ötletesen berendezni az otthonát, de időközben kiderült, hogy a színekkel alaposan mel éfogott: a piros-sötétzöld falfesték siralmas látványt nyújtott. Ilyen kicsi helyen nem lett volna szabad élénk színekkel festeni, ezért az előszobába szolidabb tónusokat választott: fehéret, bézst és karamel t. A két hálószobában már bátrabb volt: Jamie kuckóját a türkiz fal és a sárga bútorok tették elevenné, a sajátját krémszínűre és bordóra festette. Ha behúzta a függönyt, úgy érezte magát, mint egy hercegnő a kis szalonjában.

– Felhívjam Mihaílt? – fordult Theóhoz. – Bármikor el tudom érni. Biztosan szívesen idejönne, hogy találkozzon veled.

Theó nem sietett a válasszal. Persze ráért volna megtudni az öccsétől is, vajon Abby elmesélte-e neki a történteket, de igazság szerint azért jött, hogy láthassa a lányt. Az elmúlt hetekben többet gondolt rá, mint szerette volna, és ez rendkívül bosszantotta.

– Ha vele akarnék beszélni, nem jöttem volna ide hozzád. Feltételezem, még együtt vagytok. – Elindult az előszoba vége felé, mert úgy vélte, ott találja a konyhát. – Szóval tudod, hol van most az öcsém. Nem ezt akartam hal ani. – Belépett a konyhába.

A helyiség kicsi volt, de a berendezése otthonos. A pulton és a szekrényajtókon szürke márványminta, a konyha közepén négyszögletes asztal négy székkel.

Theót azonban nem a berendezés érdekelte, hanem a hűtőszekrényre kitett képeket nézegette. Nem messze, egy kis emlékeztetőfalon további rajzok lógtak.

Abby követte a pil antását. Szóval most már nem titkolhatja tovább a fiát.

– Érdekes művészeti irányzat – szólalt meg Theó, majd közelebb lépett a hűtőhöz, hogy alaposabban szemügyre vegye a képeket. Az egyik víz alatti jelenetet, a másik egy családot ábrázolt: egy hosszú hajú, szőke nőt és egy nevető férfit. – Te rajzoltad?

Abby idegesen megnyalta a szája szélét.

– Nem, a fiam.

– Csak nem…

– Nem Mihaíl az apja, ha arra gondolsz.

Theó megélénkült, érdekelte a dolog.

– Ugye nem baj, ha leülök?

– Késő́re jár.

– Felbontottad az eljegyzést, ahogy megbeszéltük? Persze, hogy nem, hiszen még mindig hordod a gyűrűt.

A lány nem tagadott és nem kért bocsánatot. Theónak megkeményedett a tekintete.

– Nem tűröm, hogy sértegessél a saját házamban! – fakadt ki Abby, és összefonta a karját. Nézte a férfit, ahogy ott ül az ő székén, az ő konyhájában, és újra megelevenedett minden, ami köztük történt. Nem tudott parancsolni az érzéseinek: eszébe jutott, milyen mennyei volt, amikor Theó átölelte, simogatta és csókolta.

Lecsukta a szemét az emlékek hatására. Aztán hamar összeszedte magát.

– Nem akarok veszekedni. A falak vékonyak, és Jamie rossz alvó, bármikor felébredhet. – Büszke volt az eszére, hogy Jamie-re hivatkozott, mert ezzel még időben lerombolta a romantikus hangulatot.

– Mennyi idős a fiad?

– Ötéves. De nem mindegy?

– Érdekel. Miért nem említetted soha sem az anyámnak, sem a család többi tagjának? Lett volna alkalmad.

– Valahogy… nem adódott megfelelő pil anat.

– Tényleg? És szerinted mikor adódik „megfelelő pil anat”? Amikor anyám egyenesen rákérdez, hogy van-e esetleg gyereked? Ami logikus lenne, hiszen a jövendőbeli menyéről van szó.

– Egyáltalán nem vagy vicces! – A lány szinte kiabált dühében.

– Gondolom, meggyőzted Mihaílt, hogy legyen a gyerek nevelőapja, de a családommal nem akartad közölni a kel emetlen tényeket. Feltételezem, lassan akartad beadagolni nekik, lépésről lépésre, nehogy rögtön átlássanak rajtad.

– Most mindjárt az fog jönni, hogy én miben sántikálok. Mintha nem tudnám magamtól, mivel gyanúsítasz.

– Végre összeál t a kép! – üvöltötte Theó. Ökölbe szorította a kezét, és olyan erővel csapott az asztalra, hogy Abby összerezzent. – És én már néha elhittem, hogy nem is vagy

házasságszédelgő! Igaz, akkor még nem tudtam, amit most már tudok. Mennyit keresel?

– Semmi közöd hozzá!

– Te nyilván meg tudsz élni belőle, na de hogy eltartsd a fiadat is? Bár nekem nincs gyerekem, tisztában vagyok vele, mekkora anyagi terhet jelentenek. Ezért jött az ötlet, hogy elcsavarod Mihaíl fejét? Kitaláltál egy megható történetet, amivel magadhoz édesgetted? Addig ügyeskedtél, míg a végén megsajnált?

– A gyerek nem teher!

– És hol az apja, ha szabad kérdeznem? Nem fizet elég gyerektartást?

– Azonnal hagyd abba! – kiáltotta Abby. – Honnan veszed a bátorságot, hogy ide gyere a házamba, és sértegess?

Elsápadt dühében. A férfi annyira kihozta a sodrából, hogy eleinte nem is vette észre, hogy Theó nem őt nézi, hanem az ajtó felé tekinget. Lassan megfordult. A fia a küszöbön ál t, a szemében csodálkozás és rémület tükröződött. Abby soha életében nem kiabált a gyerek előtt, és egyébként sem volt szokása felemelni a hangját. Szerencsétlen véletlen volt, hogy éppen most tört fel belőle az elfojtott indulat. Remegett, amikor letérdelt a gyerek mel é.

– Szervusz, drágaságom. Hát te hogy kerülsz ide? Holnap iskolába mész, aludnod kel ene.

– Hal ottam a veszekedést. – Óvatosan felnézett Theóra. – Ez ki?

– Nem számít.

– Theó vagyok, Mihaíl bátyja.

A férfi felál t, odament, és leguggolt a gyerek elé. Ugyanaz az ember, aki azzal vádolta, hogy alattomos és számító módon férkőzött az öccse bizalmába. Kedvesen szólt Jamie-hez, holott pár perccel azelőtt még tehernek nevezte.

Abby védelmezőn magához húzta a gyereket, de Jamie kibontakozott. Alaposabban meg akarta nézni magának az idegent, ezért leült a padlóra.

– Úgy nézel ki, mint Mihaíl bácsi. Ugye, anyu?

– Azért én látok némi különbséget – felelte kényszeredetten Abby.

Theónak megrándult a szája. Arra gondolt, hogy a lány úgy fest, mint egy haragvó angyal. De hát a tények ismeretében mindent el lehet mondani róla, csak azt nem, hogy angyal.

– Úgy gondolod? – kérdezte ártatlanul. – Sokan mondták már, hogy nagyon hasonlítunk egymásra. Igaz, én magasabb vagyok.

– Azt is mondják, hogy a vízisikló a megtévesztésig hasonlít a lábatlan gyíkra, bár az egyik kicsit nagyobb.

Theó igyekezett elfojtani a nevetést, és elégedetten látta, hogy az „angyal” még az előbbinél is dühösebben néz rá.

Jamie-nek egy csapásra jókedve lett, ahogy a hül ők szóba kerültek. Gyorsan elmesélte, hogy legutóbb mennyi kígyót látott az ál atkertben. Lehet, hogy kissé kiszínezte a történetet, de Theó el volt ragadtatva a lelkesedésétől. A kisfiú ráadásul le sem tagadhatta, ki az anyja. De mi van az apjával? Hol lehet? Talán még mindig együtt vannak Abbyvel? Le is fekszenek egymással? Erre gondolni sem akart.

Az „angyal” eközben kiselőadást tartott Jamie-nek arról, milyen fontos lenne visszafeküdnie. Theó jól szórakozott a hosszas tárgyaláson, ami anya és fia között kibontakozott. Jamie csokit követelt, Abby egy pohár tejet ajánlott fel neki. Végül kiegyeztek egy pohár gyümölcslében.

Theó felál t, majd ismét leült a konyhaasztalhoz. Nézte, ahogy Abby felemeli a gyereket, és szabad kezével magához veszi a gyümölcsleves poharat. Jamie teljesen lekötötte az anyja figyelmét.

Miközben hal gatta a lépcsőn távolodó léptek hangját, Theó önvizsgálatot tartott.

Meghatotta volna ez az odaadó anyai gondoskodás? Talán az öccse sem tudott el enál ni a

meghitt családi idil nek… De a lány megtagadta a testét Mihaíltól, s ezt Theó sehogy sem értette. Érezte, hogy itt valami nem stimmel. Visszaidézte Abby arckifejezését, amikor a fiát fogta, és csil ogott a szeme az anyai büszkeségtől.

Kicsit bosszankodott, hogy nem érti ezt az egészet. Csettintett a nyelvével, majd újra a megoldandó feladatra összpontosított. Miért nem bontotta fel a lány az eljegyzést? Miért gondolta, hogy becsaphatja őt?

Mire Abby visszatért a konyhába, a férfi főzött két kávét.

– Még mindig itt vagy? – kérdezte a lány, és a karját összefonva megál t a küszöbön.

– Ugye nem gondoltad komolyan, hogy elmegyek? – kérdezte Theó gyengéden.

A lány nem válaszolt, csak leült a szemközti székre.

– Nem akarok veszekedni – mondta ismét, majd a tenyerébe támasztotta az ál át, és ránézett a férfira.

– Hát, én se.

– Tudom. – Abby nevetett. – Te csak azt akarod, hogy tűnjek el az öcséd életéből, nehogy megkaparintsam a vagyonát.

Theó elvörösödött. Bár a lány csak azt mondta ki, amit ő gondolt, mégis… ahogyan tette! Ettől úgy érezte magát, mint a prédára leső vadász.

Abby fáradtnak tűnt, ezért úgy a férfi döntött, nem kínozza tovább, tart egy kis szünetet.

A jó üzletember tudja, hogy minden az időzítésen múlik. Kezében a kávéscsészével kényelmesen hátradőlt, és a lányt méregette.

– Helyes a fiad.

– Úgy érted, hogy helyes teher?

– Ne haragudj, nem úgy gondoltam. Rossz szót használtam.

– Csak nem?

Abby ivott egy korty kávét, és meglepően finomnak találta. Vagy egyszerűen csak annyira kimerült volt, hogy minden forró italt finomnak talált volna? Érezte magán a férfi pil antását. A konyhai lámpa élénk fénye élesen kirajzolta a tárgyak körvonalát, így Theó arcáét is. Abby túl fáradt volt, hogy el tudja viselni az erős fényt, ezért úgy döntött, kimegy.

– Átmegyek a nappaliba, ott iszom meg a kávét. Te pedig szépen hazamész.

Nem várta meg a választ, egyszerűen sarkon fordult, és átvonult az előszoba túloldalán nyíló nappaliba. Behúzta a függönyt, és bevackolta magát a kényelmes kanapé egyik sarkába. Nézte, ahogy Theó leül az egyik fotelba.

– Fel fogom bontani az eljegyzést – törte meg a csendet a lány. Érezhető volt a hangján, hogy csalódott. Kezdettől fogva rossz ötlet volt ez a frigy, noha remek szolgálatot tett. Kihívó pil antást vetett a férfira, de az csak türelmetlenül bólintott.

– Nem il etek egymáshoz – mondta.

– Lehet, hogy igazad van – felelte Abby.

Nem il ik hozzám senki, gondolta. A szíve már régen bezárult minden férfi előtt. Theó volt az első, akinek sikerült belopóznia a hátsó ajtón. Ő pedig úgy reagált a felbukkanására, ahogy egy egészséges fiatal nőhöz il ik: vonzódott hozzá. Sajnos azon a bizonyos hátsó ajtón egyéb dolgok is jöttek vele: kínzó kérdések, amelyek megkeserítették az életét.

– Talán nincs is hozzám il ő férfi. Naiv lennék, ha azt hinném, hogy… – Jaj, csak ezt ne!

Érezte, hogy könny szökik a szemébe, és tudta, hogy nem tudja tovább türtőztetni magát. A könnyfátyolon át látta, hogy Theó mel é telepedik a kanapéra, és a kezébe nyom valamit. Egy zsebkendőt. Abby hálás volt érte, megtörölte vele a szemét, és zavartan elnézést kért, de alig lehetett érteni. Nem mert a férfira nézni, nehogy szembesülnie kel jen haragos arckifejezésével. Biztosan azt hiszi, most majd próbálja meglágyítani a szívét. Jel emző, hogy mindig a legrosszabbat feltételezi róla.

– Ugyan már, ne mentegetőzz – suttogta Theó, és letörölt egy könnycseppet a lány arcáról. Abby remegett.

– Legjobb lesz, ha elmész. – A térdét bámulta. – Megkaptad, amit akartál. Szavamat adom, hogy felbontom az eljegyzést.

– Megbántott?

– Mihaíl? Ugyan, dehogy! – Zavartan nézett a férfi szemébe, és rögtön tudta, mire céloz.

– Tudja, hogy az övé a gyerek?

– Most már tényleg hagyj magamra, kérlek.

– Hal ani akarom az igazat. El kel engedned a múltat.

– Honnan tudnád te ezt? – kiáltott fel Abby. – Gazdagnak születtél, soha nem kel ett megküzdened semmiért. Il etve… fiatalkorodban megtanították, hogy csak csettintened kel , máris megkapsz mindent, amit akarsz! Szegény Theó, micsoda nyomorúság!

– Vannak, akik szerint botorság azt hinni, hogy a születésünk pil anatában meg van írva a sorsunk – mondta halkan a férfi.

Nocsak, miért tört rá hirtelen a közlésvágy? – csodálkozott magán. Nem volt szokása megosztani másokkal a legtitkosabb gondolatait. Úgy gondolta, ez gyengeségről tanúskodik, amit ugyanakkor szánalmas betegségnek tartott.

– Mihaíl szabad ember – folytatta –, azt csinál, amit akar. De én mint a cégbirodalom örököse nem tehetem ugyanezt. Ami ugyanakkor nem jelenti azt, hogy egyfolytában panaszkodom.

– Én se panaszkodom a múltam miatt. Tanultam belőle.

– Áruld el, mit tett veled az a pasas? – kérdezte kíváncsian Theó. – Szoktatok még találkozni? Hát persze, nyilván elviszi a fiát láthatáskor.

– Még soha… soha nem látta Jamie-t.

Látta, hogy a férfi arcvonásai megkeményednek. A lányból előtört az elmúlt évek összes keserűsége, amiről azt hitte, mélyen eltemette magában.

– Ha egy nős férfi megtudja, hogy a szeretője terhes, nem szokott táncra perdülni a boldogságtól.

– Nős férfi volt?

– Jaj, ne tegyél úgy, mintha meg volnál lepve – mondta gúnyosan Abby. Nagyot sóhajtott, majd felhúzta a lábát, és ál át a térdének támasztotta. – Nem tudtam, hogy nős. Tizenkilenc éves voltam, ő pedig tíz évvel idősebb, jóképű, fantasztikus férfi. Csodálatos másfél évet töltöttünk együtt, de elkövettem azt a hibát, hogy teherbe estem.

– És ekkor a te csodálatos lovagod szembesített a zord valósággal.

– Beval otta, hogy nős, és velem csak szórakozni akart. Hétvégenként mindig rendesen hazament a feleségéhez meg a lányához. Később megtudtam, hogy mással is volt viszonya, nem csak velem. Na, most már mindent tudsz. – Felpattant. – Kérlek, menj el. És ne mondd, hogy azt kaptam, amit megérdemeltem.

Mire Theó felál t, Abby már kirohant, át az előszobán, egészen a bejárati ajtóig.

A férfi alig tett néhány lépést, hogy utánaszaladjon, hirtelen kiáltást hal ott, majd egy fájdalmas nyögést.

7. FEJEZET

Abby úgy érezte, mintha egy kalapáccsal sípcsonton vágták volna. Mi történhetett? Egy perccel azelőtt még a kijárat felé rohant, mintha kergetnék, azután kinyitotta az ajtót, és bumm! Megbotlott egy kilazult lépcsőfokon, azon, amelyikre mindennap felhívta Jamie figyelmét.

Persze Theó meghal otta a kiáltását, és rögtön odaszaladt, de Abby fel sem nézett. Ülve maradt, és sajgó lábát dörzsölgette.

– Mi történt? – A férfi letérdelt mel é, mire a lány ingerült pil antást vetett rá.

– Mégis mit gondolsz? – ripakodott rá. – Elestem. De megvagyok. – Összeszorította a fogát, és megpróbált felál ni, ám ereje elhagyta, visszahuppant a földre.

– Ne butáskodj. – A választ meg sem várva Theó a karjába kapta, és bevitte a házba. A nappaliban óvatosan letette a kanapéra. – Na, lássuk csak közelebbről.

Abby érezte, hogy megdagadt a lába. Annyira fájt, hogy legszívesebben sírva fakadt volna, mint egy kisgyerek; de nem tehette. Mereven bámult maga elé. Csak akkor nézett fel, amikor a férfi elkezdte gyengéden masszírozni a lábát.

– Hát ez nem fest valami jól – mondta Theó.

– Köszönöm a diagnózist – sziszegte Abby epésen. – Erre én is rájöttem.

– Hozok fájdalomcsil apítót, aztán elviszlek az ügyeletre.

– Megfeledkeztél egy ötéves gyerekről, aki békésen alszik odafent.

– Ide tudsz hívni valakit, hogy vigyázzon rá? Egy szomszédot esetleg? Vagy azt, aki akkor volt vele, amikor az öcsém szerető menyasszonyát játszottad Görögországban?

Abby elengedte a füle mel ett a gonosz megjegyzést.

– Nem ismerem a szomszédaimat, legalábbis annyira nem, hogy megkérhetném őket ilyesmire. Rebeccára szoktam bízni Jamie-t, de ő elég messze lakik. – Egy pil anatra eltorzult az arca a fájdalomtól. – Asszem, nem úszom meg fájdalomcsil apító nélkül. Hoznál nekem egyet a konyhaszekrényből?

Theó a homlokát ráncolva felál t, kiment a konyhába, majd visszatért két tablettával és egy pohár vízzel. Amíg kint volt, ragyogó ötlete támadt.

– Ébresszük fel a fiadat, és vigyük magunkkal – javasolta.

– Ráér ez holnap reggelig, ki fogom bírni. – A lüktető fájdalom csak nem akart szűnni, most már éles szúrásokat érzett. Ha szerencséje van, segít a gyógyszer, és átalussza az

éjszakát. Majd reggel elmegy az orvoshoz.

De alighogy szóra nyitotta a száját, Theó a fejét rázta.

– Még ma látnia kel orvosnak, nincs mese. Ha te nem tudsz odamenni, akkor majd ő jön ide.

– Kizárt dolog. Vasárnap este nem találsz orvost, aki házhoz megy. A gyógyszerrel kibírom az éjszakát, hidd el…

– De ez fejfájás-csil apító, nem törött lábra való!

– Nem tört el a lábam!

Ezt a luxust nem engedheti meg magának, mert akkor ki viseli gondját a gyereknek? Jamie-t iskolába kel vinni, enni adni neki, szórakoztatni. Abby el volt keseredve, könny szökött a szemébe. Egyedülál ó anyaként egyszerűen nem lehetett beteg. A helyzetet nehezítette, hogy mivel egész nap dolgozott, nem sikerült barátságot kötnie a többi szülővel Jamie iskolájában.

– Mi a háziorvosod telefonszáma?

A lány gépiesen felmondta a számot. Azzal volt elfoglalva, hogy gondolatban felsorolja az okokat, amiért nem törhette el a lábát, és közben észre sem vette, hogy Theó elővészi a zsebéből a mobilját, és máris hívja az orvost. A rendelő persze zárva volt, de az üzenetrögzítő megadott egy másik számot, amit sürgős esetekben hívni lehet.

Theó minden sármját bevetette, és olyan meggyőző volt, hogy a vonal másik végén lévő orvosnak nem maradt más választása, mint útnak indulni.

– Hat már a tabletta? – kérdezte összecsukva a mobilját, és leült egy székre Abby mel é.

– Köszönöm, hogy iderendelted az orvost – felelte a lány. – Gondolom, most már szeretnél hazamenni. Késő re jár, és London elég messze van.

– Ez igaz – mondta Theó az órájára pil antva –, tíz óra is elmúlt. Már nem érdemes

elindulni, úgyhogy az lenne a legjobb, ha itt maradnék éjszakára.

– Hogy itt? – kiáltott fel rémülten Abby. – Itt ugyan nem maradhatsz. Talán megfeledkeztél Jamie-ről? Egyébként is túl kicsi ez a ház három embernek. Két hálószobánk van, és mind a kettő foglalt.

Egy röpke pil anatra megfeledkezett a fájdalomról, annyira megrémült a gondolatra, hogy Theóval egy fedél alatt töltse az éjszakát. Látta maga előtt, ahogyan a fürdőszobáját használja, a kézmosója fölött borotválkozik, és az ő törölközőjét csavarja a dereka köré zuhanyozás után.

– Én nem arról beszéltem, hogy nálad töltöm az éjszakát – magyarázta a férfi. – Alhatok az öcsémnél.

– Ezt nem teheted! – Abby olyan gyorsan tiltakozott, hogy meg se fontolta a szavait. – Úgy értem, előtte fel kel hívnod őt. Különben előfordulhat, hogy a zárt ajtó előtt kel toporognod, amíg haza nem ér a munkából.

– Vasárnap? – kérdezte meglepetten Theó, miközben a lányt nézte, aki fülig elpirult. – De igazad van, nem akarok órákig várakozni a lakása előtt. Most rögtön felhívom, és beszámolok neki a balesetedről.

Mielőtt Abby bármit mondhatott volna, már vette is elő a telefonját, és hívta az öccsét. Röviden elmesélte, mit keres a lány házában, és hogy abban a reményben jött, hogy itt találja Mihaílt. Ezután elmondta, mi történt Abby lábával, de arról bölcsen hal gatott, hogy a lány azért nem nézett a lába elé, mert fel volt dúlva. Miatta.

– Egyszerűen nem tartom ésszerűnek, hogy ilyen későn visszainduljak Londonba – mondta. – Gondolom, nálad elférnénk ketten.

Bármit válaszolt is erre az öccse, a lány csak azt látta, hogy Theó nincs elragadtatva.

– Jut eszembe – mondta a férfi olyan hangon, amelyből érződött, hogy mindjárt vége a

beszélgetésnek –, annyira sajnálom, hogy már nem jártok jegyben Abbyvel.

– Hogy merészeled? – szólt rá dühösen a lány, amikor letette a telefont. Ez az ember hatékonyabb volt bármilyen fájdalomcsil apítónál! Egy szempil antás alatt úgy kihozta a sodrából, hogy már nem is érezte a fájdalmat.

– Gondoltam, elébe megyek a dolgoknak, nehogy meggondold magad, és megszegd az ígéretedet. Több heted volt rá, hogy megmondd neki, de valamilyen okból nem tudtad rászánni magad. Egyébként Mihaíl nem úgy reagált, ahogyan vártam. – Kihívóan a lány szemébe nézett.

– Ezt hogy érted? – kérdezte Abby, és egyre kel emetlenebbül érezte magát.

– Először szóhoz se jutott, aztán azt mondta, ő is sajnálja. Nem lepődött meg, nem tiltakozott, és egy szóval sem említette, hogy rohan ide beszélni veled. Pedig szerintem bárki ezt tenné a helyében.

– Nincs jogod beleavatkozni a dolgainkba.

– Nem maradt más választásom, és ezt magadnak köszönheted. De vajon miért reagált az öcsém ilyen higgadtan? Te mit gondolsz?

Valami nem stimmelt. Sehogy sem akart összeál ni a kép, hiányzott néhány fontos részlet.

– Én… mi… Szóval pár nappal ezelőtt céloztam rá Mihaílnak, hogy az eljegyzésünk talán mégsem…

– És nekem miért nem szóltál erről?

– Mert semmi közöd hozzá! – fortyant fel Abby. Gyorsan elfordította a tekintetét, hogy lezárja a témát, és imádkozott, hogy mielőbb megérkezzen az orvos. Imája meghal gatásra talált: autó ál t meg a ház előtt, kinyílt, majd becsapódott egy ajtó, azután léptek hal atszottak.

Theó szívesen folytatta volna a beszélgetést, hogy értelmes választ kapjon a kérdéseire, de

így nem maradt más hátra, sóhajtva felál t, és az ajtóhoz sietett.

Dr. Hawford ötvenes évei közepén járó, megfontolt ember volt, nyugodtan és kíméletesen viselkedett a betegeivel.

– Na nézzük csak, mi a baj, Miss Clinton. – Megtapogatta Abby lábát, és kérte, hogy jelezze, ha fájdalmat érez.

Theó nyugtalanul járkált fel és alá, mint az oroszlán a ketrecben. Legalábbis a lány így érezte.

– Nincs nagy baj, csak kificamodott a bokája – ál apította meg az orvos. – A jó hír az, hogy nem kel kórházba mennie. A rossz hír, hogy pár napig szigorú ágynyugalmat kel tartani, mert nem szabad ráál nia.

– Kizárt dolog, hogy itthon maradjak – tiltakozott Abby.

– A lába nem így gondolja. – Dr. Hawford segélykérőn nézett Theóra. – Hozzon nekem jeget, vagy valamit a mélyhűtőből. Egy csomag zöldborsó is megteszi. Jegelnünk kel a duzzanatot. – Nos – fordult sajnálkozva a lányhoz, amikor kettesben maradtak – tudom, hogy van egy kisfia, de az elkövetkező napokban nem tud majd úgy foglalkozni vele, ahogy máskor. Ha nem pihenteti a lábát, akkor komolyabb baj is lehet belőle, és bizonyára nem szeretné, ha hosszabb ideig feküdnie kel ene.

– De…

– Semmiféle megterhelés nem érheti a lábát, Miss Clinton. Írok önnek gyógyszert a fájdalomra és a duzzanatra. – Kinyitotta a táskáját, és elővette a recepttömbjét. – Gondoskodjon róla, hogy a fiatalember reggel rögtön váltsa ki a gyógyszertárban.

Ebben a pil anatban megjelent az ajtóban Theó, egyik kezében egy csomag mélyhűtött zöldséggel, a másikban egy törölközővel.

– Feltétlenül vegyenek fáslit is – tanácsolta dr. Hawford, és a szemüvege fölött komoly

pil antást vetett Theóra. – Minden valamirevaló patikában árulnak. Arra vigyázzon – és megint Abbyre nézett –, hogy ne hordja túl sokáig, mert el ustulnak az izmok. Holnap el kel kezdenie a gyógytornát néhány könnyebb gyakorlattal.

Theó kikísérte az orvost.

– Azt hiszem, lemondom a találkozót Mihaíl al – mondta, amikor újra belépett a nappaliba.

Abby elgondolkodva nézett rá, végül megszólalt.

– Boldogulok egyedül is.

Ez persze nyilván nem volt igaz, ezért a férfi válaszra sem méltatta. Határozottan odalépett hozzá, és a tiltakozására fittyet hányva egyszerűen felemelte.

– Majd bezárom a bejárati ajtót, és lekapcsolom a vil anyt. De előbb ágyba fektetlek – mondta, és megindult vele fölfelé a lépcsőn.

– Tegyél le! Én is meg tudom csinálni, nem vagyok magatehetetlen.

– Hát persze. Csak annyira, mint bárki más, aki nem tud lábra ál ni.

– Na jó – válaszolta a lány. – Lefektethetsz, de biztosíthatlak, hogy reggel már sokkal jobban leszek, tudok magamról gondoskodni. Felhívom Jamie egyik barátjának anyukáját, hogy vigye el az iskolába. Rebeccát pedig megkérem, hogy vásároljon be nekünk.

– Melyik a hálószobád?

– A jobb oldali. Figyelsz rám egyáltalán?

– Persze – felelte a férfi, majd a vál ával belökte az ajtót, és felkapcsolta a vil anyt. – De erre inkább nem mondok semmit. Nagyon jól tudod, hogy szamárság.

Óvatosan letette Abbyt a hatalmas franciaágyra. Ez volt az egyetlen luxus, amit a lány megengedett magának. Theó felegyenesedett, majd ránézett.

– Megmondta az orvos, hogy pár napig nem kelhetsz fel. És most meséld el nekem,

hogyan akarod gondját viselni a fiadnak úgy, hogy ágyban fekszel. Hacsak nem rendelkezel rejtett varázserővel, akkor ez lehetetlen.

A nadrágzsebébe sül yesztette a kezét, és várta, hogy a lány el entmondjon neki.

– És ez azt jelenti, hogy itt kel maradnom éjszakára. Azazhogy… – Megint előszedte a mobilját. Abby most már kezdte meggyűlölni a telefont. – Talán megadhatnám a lehetőséget a volt vőlegényednek, hogy átvegye az éjszakai műszakot, nem gondolod?

Ezúttal csak röviden beszélt Mihaíl al: pár szóban tájékoztatta öccsét a helyzetről.

– Nem ajánlotta fel, hogy ideszalad, és gondoskodik rólad. Most csalódott vagy?

– Mért lennék csalódott? Teljesen érthető, hogy nem tud mindig itt teremni, amikor bébiszitterre van szükségem – mondta pikírten a lány. – Tudod jól, hogy dolgozik.

– Azt hittem, a barátnője fontosabb számára, mint az, hogy szemmel tartsa a konyhát az éttermeiben. Már csak azért is jöhetne, mivel minden előzetes figyelmeztetés nélkül elhagytad, és talán érdekelhetné, hogy miért.

– Erről egyedül te tehetsz. Nem volt jogod hozzá, hogy önhatalmúlag közöld vele, felbontom az eljegyzést. Gondolhatod, hogy magam szerettem volna beszélni vele.

Theó nem válaszolt. Odasétált a komódhoz, és kihúzta a felső fiókot.

– Át kel öltöznöd – mondta el entmondást nem tűrő hangon. – Majd én segítek.

– Micsoda? Te akarsz engem átöltöztetni?

– Igen. Ebben szoktál aludni? – Megfordult, a kezében egy hatalmas pólóval. – Csak ezt találtam. Vagy talán valami titkos helyen tartod a csipke hálóingeket? – kérdezte szemtelenül.

– Egyedül is át tudok öltözni.

– Hát… ennél a mackónadrágnál, vagy mi az, elkél majd a segítség.

– Nem vagyok magatehetetlen.

– Hal ottad, amit az orvos mondott. Légy jó kislány, és engedd, hogy segítsek.

Theó megindult felé, mire ő megadóan felsóhajtott. Éppen elég rossz érzés volt elesettnek lenni, de a gondolat, hogy a férfi segítségére van utalva, szinte elviselhetetlennek tűnt.

Theónak jókedve volt, és Abby pontosan tudta, miért. Elérte, amit akart. Nem volt tekintettel senkinek az érzelmeire, mert az csak hátráltatta volna. Abby arra gondolt, vajon mi lett volna, ha Mihaíl és ő valóban jegyesek? Mit érezne most Mihaíl? Fel kel ene hívnia, most rögtön, hogy megmagyarázza neki a történteket.

Összeszorította a fogát, és lehunyta a szemét, miközben Theó lassan, óvatosan lehúzta róla a nadrágját. Ezután ráterítette a takarót, és a pólót a párnára tette.

– Hidd el, mindkettőtöknek szívességet teszek – mondta halkan. Abby kinyitotta a szemét, és gyanakodva nézett rá. – Elhiszem, hogy nagyon vonzott a gazdagság, hiszen fel kel nevelned a fiadat. De tényleg arra vágytál, hogy olyan férfival éld le az életedet, aki iránt nem érzel semmit?

– Ha hiszed, ha nem, igenis szeretem Mihaílt.

Theó nem ezt akarta hal ani. Leült Abby mel é az ágy szélére.

– Egyszer már csalódtál, cserbenhagytak. Lehet, hogy tényleg érzel valamit Mihaíl iránt, de mi van akkor, ha ez nem elég egy életre szóló szövetséghez? – Elgondolkodva nézett a lányra. – Előfordulhat, hogy tévedtem, másnak gondoltalak, mint aki vagy. Meg voltam győződve róla, hogy rafinált házasságszédelgővel ál ok szemben, aki bármi áron meg akarja kaparintani az öcsém pénzét. De ha alaposan végiggondolom az eseményeket, ez soha nem igazolódott be.

Hosszan figyelte a lány arcát. Abby zavarba jött és elpirult, de jólesett neki, hogy Theó már nem tulajdonít neki semmiféle hátsó szándékot. Igyekezett elhitetni magával, hogy nem számít, ki mit gondol róla – hiába. Most hát annál boldogabb volt, hogy a férfi már nem

gyanúsítja. Persze próbálta palástolni az örömét.

– Talán örülnöm kéne, hogy megváltozott a véleményed rólam? Mihaíl most joggal hiheti, hogy először veled beszélem meg a személyes ügyeinket, aztán vele csak közlöm a döntésemet.

– Sajnálattal elismerem, hogy ez lehetséges.

– De nincs több hozzáfűznivalód? – kérdezte a lány dühösen. Theó fölébe hajolt, és a kezével kétoldalt megtámaszkodott mel ette az ágyon. – Te vagy a legpofátlanabb…

– Tudom. Mintha már mondtál volna valami hasonlót. De bizonyára észrevetted, hogy én olyan érzéseket ébresztek benned, amiket az öcsém soha. Val d be, hogy így van. Nem tudom, valaha is összeházasodtatok volna-e, ha nem lépek közbe, azzal viszont te is tisztában vagy, hogy nagy szívességet tettem neked.

– Honnan veszed a bátorságot, hogy így beszélj velem?

– Nézzük logikusan: egyedülál ó anya vagy, és bizalmatlan a férfiakkal. Mihaíl töltötte be a gyengéd védelmező szerepét, ő volt neked a biztos pont. Nem voltak nagy érzelmi hul ámzások, szerelem szóba se került.

Abby megbűvölve hal gatta, s közben figyelte vonzó arcát. Őt magát is meglepte, amikor megszólalt:

– Nincs szükségem túláradó érzelmekre. Amikor részem volt bennük, a végén csalódnom kel ett.

– Nem találtad meg a hozzád il ő férfit – suttogta Theó.

A gyenge fényben szinte hipnotizálta a lány ütemesen emelkedő és ereszkedő keble. Elméjében meglepő élességgel tolultak fel az emlékképek: ajkának íze és érintése, bőrének puhasága…

Sürgősen ki kel jutnia innen, különben mindjárt elkezd úgy viselkedni, mint egy szánni

való szerelmes fajankó, és visszaél egy nő kiszolgáltatottságával, aki szó szerint nem tud elmenekülni előle. Márpedig ő még soha életében nem volt szánni való. És szerelmes? Nem ismerte ezt a szót.

Hirtelen felál t és elfordult, hogy leplezze feldúltságát.

– Kel ene egy takaró – szólalt meg, amikor már biztos lehetett benne, hogy a teste nem árulja el. – A nappaliban alszom, a kanapén. Ha nyitva hagyod az ajtódat, meghal om, ha hívsz.

– Semmi okom nem lesz rá.

– Dehogynem – közölte határozottan Theó. – Az én hibám, hogy megbotlottál, és ezért kötelességem megakadályozni, hogy idő előtt megterheld a lábadat. Ezzel csak rontanál a helyzeten.

– Mért lenne a te hibád?

– Azért botlottál meg, mert zaklatott voltál, és előlem akartál elfutni. Ha most itt hagynálak, és bajod esne, egy életen át lelki smeret-furdalásom lenne.

Abby könnyebben viselte a helyzetet, tudván, hogy a férfi merő önzésből cselekszik. Megkönnyebbült, hiszen Theót pontosan ilyennek ismerte meg. Amikor viszont nem így viselkedett, zavarba hozta, és különös érzéseket keltett benne. Ahogy az imént is, mel ette ülve az ágyon.

– És azt nem hagyhatjuk, hogy lelki smeret-furdalásod legyen, igaz? – kérdezte gúnyosan.

– Az előszobai szekrényben találsz párnát és takarót.

– Még azt áruld el, hol van Jamie iskolája.

– Ezzel ne foglalkozz, majd megkérem egy osztálytársa anyukáját, hogy vigye el.

– Én fogom elvinni személyesen.

Az arckifejezése elárulta, hogy kár lenne vitába szál ni vele, ezért Abby nem is el enkezett,

hanem röviden elmagyarázta, merre menjen.

Közben ráébredt, hogy eddig csak a saját gondjaival volt elfoglalva. Arra nem gondolt, hogy Theónak, az elfoglalt üzletembernek kifejezetten rosszkor jött ez a kis baleset. Mégis itt marad mel ette, hogy napokig gondját viselje.

– Köszönöm – mondta. – Tudom, hogy csak azért maradsz éjszakára, mert kötelességednek érzed, de én azért hálás vagyok érte.

Theó arca grimaszba rándult.

– Nincs jobb egy férfi számára, mint egy nő, aki a védelmére szorul.

Minden nőnek ilyen védelmezőt kívánok, gondolta Abby, de aztán rájött, hogy Theó csak udvariaskodott.

– Majd emlékeztetlek erre, amikor éj el kettőkor felébresztelek, hogy hozzál fájdalomcsil apítót.

A lány megvárta, amíg Theó kimegy a szobából, majd elővette a telefonját, és felhívta Mihaílt.

– A bátyád szerint feltűnően jól viselted a szakítás hírét – mondta. – Ezért azt mondtam neki, hogy már korábban szóba került köztünk, hogy talán mégse lenne bölcs dolog, ha összeházasodnánk.

– Legközelebb majd eljátszom a szerelmi bánatot – mondta Mihaíl.

– Még mindig nem késő, hogy tisztázd a helyzetet.

– Nem, én inkább eljátszom a szomorú, elhagyott vőlegényt – nevetett Mihaíl, és gyorsan témát váltott. A lány kificamodott lába felől érdeklődött. – Holnap meglátogatlak, jó? Felhívtad már Rebeccát, hogy vigyázzon Jamie-re?

A lány közölte, hogy mindenről intézkedett, és gyorsan közölte vele azt is, hogy Theó másnap reggel korán visszaindul Londonba.

Arra ébredt, hogy valaki halkan kopogtat az ajtaján. A nap sugarai megvilágították a szobát a behúzott függönyön keresztül.

A lány felült az ágyban, és az órára pil antott. Te jó ég, fél tizenegy! Theó nem siette el az indulást.

– Úgy aludtál, mint akit agyoncsaptak – mondta a férfi. Egyik kezében két kis fehér tablettát tartott, a másikban egy pohár vizet. – Nem akartalak felébreszteni. Jamie is lábuj hegyen járkált, nagyon élvezte.

– Fel kel ett volna keltened! – Abby félrehajtotta a takarót, de amikor lendülettel ki akart szál ni az ágyból, felszisszent a fájdalomtól.

– Milyen igazad van. Fel kel ett volna verjelek a legmélyebb álmodból, és kényszeríteni, hogy lemenj. – Odanyújtotta a lánynak a gyógyszert.

Abby bevette a tablettákat, és kíváncsian hal gatta, ahogyan Theó beszámol a reggeli történésekről. Míg ő békésen aludt, a férfi már hat óra óta talpon volt, reggelit készített Jamie-nek, segített neki felöltözni, bepakolni, majd kocsival elvitte az iskolába. Visszafelé bement néhány üzletbe, vett magának váltóruhát, és bevásárolt. Arról sem feledkezett meg, hogy kiváltsa a receptet.

– És most – mondta ünnepélyesen, miközben leült az ágy szélére – bekísérlek a fürdőszobába, és ha elkészültél, leviszlek a lépcsőn. Vagy hozzam ide a reggelit?

Abby szóhoz sem jutott. Nemcsak azért, mert a férfi elképesztően szívdöglesztő volt csíkos pamutingében és világos nadrágjában, hanem azért is, mert kissé túlzásnak érezte ezt az odaadó gondoskodást.

– Sajnálom, hogy tönkretettem az éjszakádat, nem akarom az egész napodat is elrontani. Nem kel ene inkább visszamenned Londonba? Nincs valamilyen találkozód vagy tárgyalásod?

– Tény, hogy rengeteg a munka, de a modern kornak megvan az az előnye, hogy nem

csak az irodában lehet dolgozni. Mindig nálam van a laptopom, így akár a konyhából is intézhetem az ügyeimet. Lemondtam néhány találkozót, mert nem lehetek ott személyesen, de a munkatársaim bármikor beugranak helyettem. – Ránevetett Abbyre, aki ettől libabőrös lett. – Jól megfizetem őket. Néha be kel bizonyítaniuk, hogy megdolgoznak a pénzükért.

– De hát…

– Engedek vizet a kádba. – Kiment a szobából, de alighogy a lány összeszedte magát, már vissza is jött.

– Na jó, ma gondoskodhatsz rólam – adta meg magát Abby.

A férfi gyengéden a karjába vette, és a fürdőszobába vitte.

– Ha te mondod – felelte boldogan.

Érezte a lány törékeny testének melegét, gyors szívdobogását. És hirtelen mintha maga is visszaváltozott volna tizennyolc évessé: egyszerre részegítette meg és tette elfogódottá a szenvedély…

8. FEJEZET

Csupa el entmondás ez a nő.

Theó a konyhában ült, és a laptopja képernyőjét bámulta, de nem is hal otta a beérkező e-mailekre figyelmeztető hangjelzést. Máskor fegyelmezett volt és összeszedett, de most elkalandoztak a gondolatai.

Türelmetlenül sóhajtott, és felpattant. Nem tudta, mihez kezdjen. Kínjában főzött egy kávét, s közben arra gondolt, vajon mit csinálhat Abby a nappaliban.

Az imént a lány meglehetősen zavarba jött, amikor segíteni akart neki a fürdőszobában. Nemsokára ki is küldte. Theó egyre türelmetlenebb lett, többször bekopogott, és felajánlotta a segítségét, hogy a lány hamarabb végezzen. De hiába: Abby ragaszkodott hozzá, hogy

egyedül készülődjön, csak azt engedte meg, hogy a férfi támogassa a lépcsőn. Nem hagyta, hogy levigye, hiszen az orvos megmondta: mielőbb el kel kezdenie a lába mozgatását. Theó beleegyezett, hogy a saját lábán menjen le, mert látta, hogy a duzzanat szépen lelohadt.

Mihaíl estére ígérte a jövetelét, hogy gondoskodjon a nőről, aki nemrég elhagyta. Theónak fura volt ez az egész. Bár még egyszer sem hagyták el, biztos volt benne, hogy ha ez valaha megtörténne, utána nem ülne le egy csésze teára a hűtlen asszonnyal.

Az ügy kezdett egyre szövevényesebbé válni, és ő gyűlölte a titkokat. Rápil antott a képernyőre, és hirtelen elhatározásra jutott. Kiöntötte a kávét a mosogatóba, felkapta a laptopját, és átment a nappaliba.

Abby a kanapén feküdt, fájós lábát egy párnára felpolcolva. Vonásai nyugalomról árulkodtak, amikor felnézett a könyvéből.

– Mit szeretnél?

– Nem unatkozol? Odaadjam a tévé távirányítóját? – Theó az asztalra tette a laptopot, majd elkezdett idegesen fel-alá járkálni a szobában.

– Úgy csinálsz, mint a ketrecbe zárt tigris. Kérlek, hagyd abba, nézni is fárasztó.

Theó hirtelen megál t.

– Hogy lehet belefáradni egy látványba?

– Tudom, hogy tehetetlennek érzed magad, de többször elmondtam, hogy nyugodtan elmehetsz. Remekül boldogulok egyedül, hidd el. Már nincs is megdagadva a lábam.

– Addig maradok, amíg teljesen meg nem gyógyulsz.

– Amíg teljesen meg nem gyógyulok? – ismételte riadtan Abby. – Azt hittem, ma este elindulsz.

– Úgy érted, még mielőtt ideér az öcsém? Talán félsz, hogy felteszek neki néhány kínos kérdést?

Theó jelen akart lenni, amikor találkoznak. Érezte, hogy féltékeny az öccsére. Bár az eljegyzést felbontották, Mihaíl és Abby még mindig túl szívélyes viszonyt ápoltak, és ez idegesítette.

Nem értette, mi ütött belé, de egyre biztosabb volt benne, hogy rögtön az elején hibázott. Lehet, hogy egy szenvedélymentes barátság kitűnő alap a tartós kapcsolathoz. Hányszor történt meg már vele is, hogy elragadta a szenvedély, de amikor lefeküdt egy nővel, már akkor tudta, hogy hamarosan elválnak útjaik…

– Nem válaszoltál a kérdésemre. Nem unatkozol?

– Csöppet sem. – Abby kinézett az ablakon. A nap elbújt a felhők mögött, és eleredt az eső. A következő napokra is ilyen időt mondott a meteorológia. – Tökéletes nap ahhoz, hogy az ember a sérült lábával otthon üldögéljen – mondta. – Ha sütne a nap, bizonyára kivágynék a kertbe, de ebben az időben jól érzem magam a négy fal között is.

Theó elhessegette a munkával kapcsolatos gondolatait. Leült a lánnyal szemben lévő fotelba, majd kinyújtóztatta a lábát.

– És teszed a semmit.

– Olvasok. – Abby a férfi felé emelte a könyvet, hogy az lássa a krimi címét. – Sajnos ritkán jut rá időm. Már hat hónapja olvasom ezt a könyvet. De honnan is tudnád, mennyire elrepül az idő, ha az embernek gyereke van.

– Igen, észrevettem – válaszolta kimérten Theó.

– Nem fárasztott ki Jamie?

– Példásan viselkedett. Azt hiszem, nem bánja, hogy itt vagyok.

– Örül a férfitársaságnak – helyesbített gyorsan Abby. Nem akarta, hogy Theó a pótapaszerepben tetszelegjen. – Abba a korba lépett, amikor elkezdik érdekelni az autók és a foci. Irigyli a barátait, akiknek az apját is ugyanezek a dolgok érdeklik.

– Mondjuk az autók meg a foci nem tartozik Mihaíl érdeklődési körébe – vetette közbe Theó. – Nem tagadom, kedves ember, meg jó parti is, de ennyi.

– Nem ez volt az oka, hogy…

– Valóban? Akkor elmesélnéd, hogy mi? – szakította félbe a lányt.

– Igazad van, nem lelkesedik a fociért és az autókért, de Porschéja van. Jamie mindig alig várja, hogy bemászhasson a vezetőülésre.

A férfi figyelmét nem kerülte el, hogy Abby ügyesen megkerülte a választ, de nem erősködött tovább.

– Gondolom, nincs túl sok szabadidőd. Sejthetted, milyen lesz az élet egy gyerekkel. Soha nem gondoltál rá, hogy…

– …elvetessem? Nem, soha! Attól a pil anattól kezdve, hogy megtudtam, terhes vagyok, nagyon akartam ezt a gyereket. Biztos van, aki könnyen túlteszi magát egy abortuszon, de én nem vagyok az a fajta – felelte olyan indulattal, hogy maga is meglepődött.

– Jól van, nyugodj meg. Csak egy kérdés volt.

– És te vajon megkérnéd a barátnődet, hogy vetesse el a gyerekedet, csak mert éppen nem il ik bele a napirendedbe?

– Természetesen nem. Megtenném a szükséges óvintézkedéseket, hogy ez a helyzet ne ál jon elő. Erre való a fogamzásgátlás.

Abby lehajtotta a fejét, nem tetszett neki a beszélgetés új iránya.

– Visszatérve a kérdésedre: egyáltalán nem unatkozom. Szeretem hal gatni az esőcseppek koppanását, és szeretek semmit se csinálni. Talán egyszer kipróbálhatnád.

Theó pimaszul nézett rá.

– Éppen azt teszem – mondta.

A lány nyakát bámulta. Ahogy tartotta a fejét, szépen érvényesült a nyak finom íve.

Legszívesebben odalépett volna hozzá, hogy megérintse a haját, de inkább ökölbe szorította a kezét, és uralkodott magán.

– De magaddal hoztad a laptopodat – emlékeztette Abby.

– Igen, de csak egyszer kapcsoltam be rövid időre, pedig már majdnem dél van… Ez egyéni rekord.

Abby elmosolyodott a val omás hal atán.

– El kel ismerned, hogy nem loptam az időt. – A férfi sötét szeme pajkosan csil ogott. – Csak veled foglalkoztam…

– Nem kértelek rá.

– Tudtam, hogy ezt fogod mondani.

– Örülök. Jó érzés, ha az ember tudja, mire számíthat. Én legalábbis szeretem. – A lány kezdte elveszíteni a türelmét. A fájós lába miatt nem mehetett sehova, így a társalgás elől se menekülhetett.

– Valóban? – kérdezte Theó, majd színpadiasan felsóhajtott. – Én is szívesen ülnék itt veled, hogy beszélgessünk, de sajnos a munka nem várhat tovább.

– Bizony.

– És akkor most térjünk vissza az ittlétem okára.

– Nocsak. – Abby hűvös tekintettel nézett a férfira.

– Mivel ma nem tudok bemenni az irodába…

– Ami nem igazán az én hibám.

– …és valószínűleg holnap se…

A lány annyira meglepődött, hogy a mondat további részét csak fél fül el hal otta. Próbálta értelmezni, amit Theó mondott.

– Azt akarod, hogy segítsek?

– Csak amíg itt vagyok. Szeretnék lediktálni néhány levelet. Csak két uj al tudok gépelni, és úgy órákba telne. – Odalépett az íróasztalhoz, magához vette a laptopot, majd odanyújtotta Abbynek. – Tessék, tedd az öledbe. Szólj, ha már nehéznek érzed. Gondolom, tudod kezelni.

– Még szép! De nem vagyok benne biztos, hogy meg tudok felelni az elvárásaidnak.

– Fogalmad sincs az elvárásaimról – jegyezte meg a férfi, majd mögé ál t, hogy segítsen megnyitni a megfelelő fájlokat. Érezte haján a friss menta- és eukaliptuszil atot; bizonyára hajat mosott.

Abby zavarában a laptop szélét babrálta. Szép, hosszú uj ai voltak. Theó elképzelte, milyen lenne, ha ez a kéz simogatná.

– Hiányozni fog? – kérdezte.

– Kicsoda? – kérdezett vissza Abby.

– Hát az öcsém. Ha nincs eljegyzés, nincs Mihaíl. Hiányozni fog?

Theó olyan szaporán lélegzett, hogy a lány haja kissé meglibbent, és egy elszabadult tincs az arcát csiklandozta. De a férfi nem mozdult. Tetszett neki ez a helyzet: a lány fölé hajolva mélyen beszívta az il atát, amíg a válaszra várt. Érezte, hogy Abby egyre idegesebb.

– Továbbra is találkozni fogok vele.

A lány megköszörülte a torkát. Próbált uralkodni magán, és elfelejteni, hogy minden idegszála megfeszült a férfi közelségétől. Miért kel olyan közel ál nia, hogy érezze magán a lélegzetét? Így képtelen józanul gondolkodni.

– Végül is barátok vagyunk – nyögte ki végül. – És a barátságot nem lehet csak úgy felbontani, mint egy eljegyzést.

Theó leült mel é a kanapéra.

– Az ember feltételezné, hogy most kissé feszült a viszonyotok. Még akkor is, ha hiányzott

belőle… hogy is mondjam… egy fontos rész.

– Ideje munkához látnunk! – váltott gyorsan témát Abby. – Nem vagyok titkárnő. Értek egy kicsit a számítógéphez, de… – Kezdte kínosan érezni magát, ahogyan Theó csak ült és bámulta. – Nem tudom, meddig bírok egy helyben ülni, mert már most érzem, hogy zsibbad a lábam.

– Hol? – kérdezte aggódva a férfi. – Hozom a borogatást a mélyhűtőből.

Mielőtt a lány tiltakozhatott volna, sarkon fordult, és kiment a konyhába. Nemsokára egy csomag jéggel tért vissza.

– Jót fog tenni – mondta, de nem nézett Abbyre. – Öt percig rajta hagyjuk, addig ki is lakkozhatod a körmödet.

– Sok nő festi a körmét.

– És sok férfi – tette hozzá vigyorogva Theó. – Úgy értem, sok férfi szívesen kifesti a barátnője körmét… Neked megtette már valaki?

– Micsoda agyrém!

– Miért vagy felháborodva? Szerintem izgalmas.

– Már sokkal jobban vagyok, köszönöm – közölte Abby.

– Jobban néz ki – mondta Theó, miközben levette a jeget, és szemügyre vette a sérült lábat. – Egy perc múlva itt vagyok, ne mozdulj!

Rövidesen újra megjelent, egy dobozzal a kezében.

– A fürdőszobában találtam ezt a krémet. A mozdulatlanság rosszat tesz a vérkeringésnek, tudtad? – Kinyitotta a tégelyt.

– Persze, ha valaki hetekig ágyban fekszik – próbált tiltakozni a lány, nem túl meggyőzően. – De én még csak egy napja fekszem! Mit akarsz csinálni?

Pontosan tudta, mire készül Theó, mégis átjárta a forróság, amikor a férfi a kezébe fogta

sérült lábát, és elkezdte belemasszírozni a krémet.

– Engedd el magad – parancsolt rá.

Hihetetlenül gyengéd volt, és Abby lassan teljesen átadta magát az érintésének. Hátradőlt, és lehunyta a szemét. Mintha mágikus erő áramlott volna a férfi kezéből. A lány elképzelte, ahogyan egy telt idomú görög nő lábuj körmét festi odaadón, szertartásszerűen, mígnem a dolog lassan átmegy szerelmi előjátékba…

Felpattant a szeme a gondolatra.

– Köszönöm, kedves tőled – próbált szabadulni Theótól, aki egészen belefeledkezett a kényeztetésébe.

– Kedves? Sose szerettem ezt a szót.

– Kezdhetjük a munkát – terelte el a szót a lány, és nagy nehezen felült.

– Tudod, melyik programot kel megnyitni?

Abby bólintott, mire a férfi további utasításokat adott. A lány soha életében nem érzett ilyen hálát azért, hogy rámeredhet egy képernyőre.

Theó pontosan úgy magyarázott, ahogyan előzőleg elképzelte: röviden, tömören, érthetően. Fél kettőkor abbahagyta, és azt javasolta, menjenek ebédelni.

– A vendégem vagy – mondta, és el entmondást nem tűrően felemelte a kezét. – Az étterem előtt fogok parkolni, hogy ne kel jen sokat gyalogolnod, és rám támaszkodhatsz.

– Na de…

Feszengek a jelenlétedben. Félek tőled. Megriaszt, ha nem értem a viselkedésedet; ha olyat teszel, amiért nem utálhatlak. Beleborzongok, ahogy hozzám érsz…

Nem tudta szavakba önteni, mit érez.

– Londonba kel menned… úgy értem… nem kel foglalkoznod velem, nem tartozol nekem semmivel. Elfelejtetted, hogy csak egy rafinált házasságszédelgő vagyok?

– Legyőztem az előítéleteimet. – Hosszan a lány szemébe nézett. Abby már attól is libabőrös lett, ha a férfi hal gatott. – Csak nem félsz tőlem? – kérdezte gyengéden.

Ahogy várható volt, a lány hevesen tiltakozott.

– Remek – válaszolta Theó. – Akkor mi a gond?

Húsz perccel később egy elegáns francia étterem meghitt sarokasztalánál ültek, és felszínes dolgokról csevegtek. Hogy nem fárasztja-e Theót az utazás, nincs-e honvágya, amikor Londonban tartózkodik. A férfi elragadóan szel emes társalgónak bizonyult. Az az unalmas, el enszenves pasas, akit a születésnapi partin megismert, hús-vér emberré változott. Intel igens volt, vicces, és jártas a világ dolgaiban.

Hiába, engem akkor sem érdekel, győzködte magát Abby, mert a szíve mélyén úgyis megvet engem.

– Hazafelé ugorjunk be Jamie-ért az iskolába, mit szólsz hozzá? – kérdezte Theó, miközben rendezte a számlát.

– És mi lesz a munkáddal? Ha a kisfiam otthon van, teljesen lefoglal, nem tudok neked segíteni.

– Akkor majd később folytatjuk, nem gond. – Hátratolta a székét, felál t, és felsegítette Abbyt. – Vagy akár – súgta neki a kocsi felé menet – el is halaszthatjuk holnapra.

Ami azt jelenti, hogy még egy napig náluk marad, vonta le a következtetést Abby. És meglepetésére azon vette észre magát, hogy egy kicsit még örül is ennek a fejleménynek…

Vége is szakadt a társalgásnak, mert odaértek az iskolához, és Jamie beugrott a kocsiba. Élénken mesélte, hogyan telt a napja, milyen képeket festett; szokásos gyermeki kérdéseivel ostromolta az anyját, mosolyt csalva az arcára, mint mindig.

– Honnan van ennyi energiája? – kérdezte a férfi.

Abby csak nevetett. Theó egészen más típus, mint az öccse. Mihaíl a csendes, békés

játékokat szerette: a kirakóst, a társast – a bátyja azonban kiment a kertbe focizni Jamie-vel. Később hármasban elmentek a legközelebbi gyorsétterembe, Abby minden fenntartása el enére. Este Theó megfürdette Jamie-t, ami a kiszűrődő hangokból ítélve inkább volt vízi kaland, mint célszerű higiéniai szertartás. Fél hétkor Jamie a fáradtságtól álomba zuhant, Theó a karjában vitte föl az emeletre.

– Jól szórakoztál? – kérdezte Abby, amikor a férfi öt perc múlva lement hozzá a nappaliba, és kimerülten egy fotelba rogyott. Félig lehunyta a szemét, úgy nézett a lányra. Azon tűnődött, mikor is szórakozott utoljára ilyen jól.

– Szóltam Mihaílnak, hogy ma este nem érek rá – tért ki a kérdés elől. – Mondtam neki, hogy még nem érzed magad elég jól ahhoz, hogy vendégeket fogadj.

– Tényleg ezt mondtad?

– Igen, jól értetted. De mivel barátok vagytok (amit az én gyönge felfogásommal nemigen értek), természetesen bármikor találkozhattok. A ma estét kivéve.

– Hogy tehetted ezt a beleegyezésem nélkül?

– Csak úgy. Mit szeretnél enni vacsorára? Igaz, a főzőtudományom a tésztafőzésig terjed. A konyhaművészhajlamot Mihaíl örökölte a családban.

– Nem teheted meg, hogy lemondod a programjaimat a hátam mögött!

Theó rendületlen nyugalommal nézett a lányra, aki végül feladta a tiltakozást.

– Jó lett volna látni… – mondta. – Azt hittem, te is örülsz neki. Mihaíl nagyon meg lesz bántva. Felhívom, és mindent elmagyarázok nekik.

– Nincs miért mentegetőzni. – Theó kezdte elveszíteni a türelmét. Mi a fene folyik itt? Még mindig nem értette, és ettől rosszul érezte magát a bőrében. – Minek aggódsz ennyire az öcsém miatt? Talán megzsarolt? Félsz tőle?

– Ugyan, ne viccelj már. Mihaíl a legkedvesebb ember, aki valaha ismertem.

– Akkor bizonyára meg fogja érteni, hogy kímélned kel magad – ál apította meg

határozottan Theó, majd lassan felál t.

A lány megborzongott a nézésétől, és nem értette, miért beszél vele ilyen gorombán.

Amikor a férfi elindult felé, szíve szaporábban vert. Idegesen megnyalta a szája szélét, és

nem vette le a szemét Theóról.

– Jobb, ha ma nem találkozol az öcsémmel – duruzsolta a férfi –, mert az egy dolog, hogy

kedves fickó, aki hamar túltette magát a szakításotokon… de vajon mit szólna ehhez a

vibráláshoz, ami köztünk van?

– Miről beszélsz?

Abby majdnem hisztérikusan felnevetett; alig tudta türtőztetni magát, mert pontosan

tudta, mit válaszolna erre Mihaíl. Olyat, amit Theó nem is feltételezne.

– Tudod te azt nagyon jól.

Theó a kanapé mögött ál va lenézett a lányra. Gyengéden megsimogatta a karját. Szinte

hal otta, ahogy a lány felsóhajt, és ettől még jobban kívánta, mint valaha.

– Görögországban kezdődött – suttogta, s közben letérdelt mel é, és megcsókolta a nyakát.

A lány libabőrös lett, de még volt annyi lélekjelenléte, hogy el enkezzen, igaz, nem túl

meggyőzően.

– Te is kívánsz engem, hiába tiltakozol – folytatta a férfi. – Egyszer már bebizonyítottam,

de most már többet akarok…

– Nem, azt nem lehet…

– Miért? Talán nem kívánsz? Azt akarod mondani, hogy csak beképzelem magamnak,

hogy vonzódsz hozzám? – Szájával végigsimított a lány ál án. – Mondd, hogy nem akarod, és

ígérem, békén hagylak. Ha mégis hozzá akarsz menni az öcsémhez, én félreál ok az útból.

– Nem vagyok az a fajta nő, aki mindenkivel ágyba bújik…

– De az a fajta nő vagy, aki feleségül menne egy férfihoz, akihez nem vonzódik. Ezt, hogy finoman fogalmazzak, erkölcsi szempontból megvetendőbbnek tartom.

Abby elfordult.

– A szex nem minden.

– Most felviszlek az emeletre. Ez nem a megfelelő hely a szerelemre. Ne aggódj, nagyon óvatos leszek.

Ahogy némán felvitte a karjában, a lány el enál ása lépcsőfokról lépcsőfokra odalett. Annyira kívánta a férfit, mint még soha senkit – még Olivert sem.

Theó a vál ával benyomta a hálószoba ajtaját, s az ágyra fektette. Felbátorította a lány sokatmondó hal gatása. Szinte érezte a belső küzdelmét: az esze azt diktálta, hogy azonnal meneküljön el, de a teste képtelen volt rá.

Becsukta az ajtót, és felkapcsolta az éj eliszekrényen ál ó lámpát, amely éppen csak annyi fényt adott, hogy kivehette a lány körvonalait. Mihez kezdene, ha a lány most elküldené? Természetesen elfogadná a döntését, ám utána soha többet rá se nézne. Magának sem akarta beval ani, de erre a gondolatra igen kel emetlenül érezte magát.

– Az el enál ás ideje lejárt – mondta halkan.

Az ágy végében ál t, tekintetével végigpásztázta a lány testét: térdig érő szoknyája kissé felcsúszott, és felfedte hosszú combját. Abby tágra nyitotta a szemét, átható pil antásától a férfi csak még jobban kívánta.

Theó lassan kigombolta az ingét, és levetette, közben el sem fordítva tekintetét a lányról. Amikor a nadrágja cipzárját készült lehúzni, egy pil anatra megál t. Innen már nincs visszaút. Nehéz volt megőriznie a higgadtságát, mert legszívesebben letépte volna magáról a ruhát és nekiesett volna a lánynak. Pokolba a csábítással és a jó modorral!

– Ne hagyd abba – suttogta Abby.

Tudta, mit kockáztat ezzel, de most már mindegy volt. Nem érdekelte, hogy egyéjszakás kaland lesz-e belőle, sem az, hogy Theó csapodárnak tartja – már semmi nem érdekelte, csak tegye magáévá.

Bár már nem fájt a lába, a férfi megígérte, hogy vigyázni fog. A lánynak viszont esze ágában se volt gyengédnek és óvatosnak lenni. Vad szenvedélyt akart – és ezen maga is megdöbbent.

Élvezettel nézte, ahogyan Theó az utolsó ruhadarabtól is megszabadul. Elál t a lélegzete.

– Tetszik, amit látsz, Abby?

Nem tudott megszólalni, csak bólintott.

– Most te jössz.

– Lehet, hogy neked nem fog tetszeni, amit látsz – mentegetőzött a lány előre. – Nem vagyok olyan, mint a dús idomú görög szeretőid.

– Emlékeztetlek, hogy már volt alkalmam ízelítőt kapni. És hidd el, tetszett a látvány. De rendben van, akkor ne vetkőzz le, majd én…

Leült az ágyra, és szép lassan lehúzta a lányról a pólóját. Amikor Abby ki akarta kapcsolni a mel tartót, megragadta a kezét.

– Ne siess – suttogta.

Úristen, hiszen remeg a keze, akár egy tinédzsernek, akinek ez az első alkalom… Micsoda varázslat! A tapasztalt szerető átváltozott gátlásos kisfiúvá. Olyan sokszor maga elé képzelte a lány mel ét, de amikor lehúzta a vál áról a mel tartó pántját, elragadta a vágy. Nemsokára meg fogja csókolni, érezni fogja, ahogyan az érintésére reagál.

De annyi más titkot rejtett a teste! Kikapcsolta a mel tartót, és hosszan gyönyörködött ez elé táruló látványban. Ez maga volt a női szépség.

Lassan, óvatosan levette róla a szoknyát. A teste karcsú volt és feszes, ez a fiús

ruganyosság talán még jobban is vonzotta, mint a megszokott telt idomok. Két kezével lehúzta a bugyiját, és mélyen beszívta a levegőt, amikor Abby teljesen meztelenül hevert előtte.

Erőt vett magán, hiszen megígérte, hogy gyengéd lesz. Be is tartotta a szavát: finoman hajolt fölé és csókolta meg a száját, nyakát, végül a mel ét. Megszűnt körülöttük a világ. Theó megsimogatta a lány hasát, majd nyelvével a köldökét nyalogatta. Végül a combjára tette a kezét, letérdelt elé, és immár minden figyelmét nőisége középpontjának szentelte. Abby felnyögött, és még jobban szétnyitotta a lábát, hogy átadja magát a kényeztetésnek.

9. FEJEZET

Abby kimerülten feküdt az ágyon, és nézte, ahogyan Theó felöltözik. Szerette, de egyben gyűlölte is ezt a pil anatot. Szerette nézni a férfit, azt viszont gyűlölte, hogy vége a hétvégének, és el kel válniuk.

Nem értette, hogyan kerülhetett ilyen helyzetbe: rabja volt a vágyainak egy olyan férfi mel ett, aki nem is szereti. Az utóbbi hat hétben Theó egyszer sem kedveskedett neki szóban, még a szenvedély legelragadtatottabb pil anataiban sem. Kedvelte őt, ezt ki is mondta, de szerelemről szó sem volt. Bár már nem tartotta házasságszédelgőnek, bizonyára még mindig olyan nő volt a szemében, aki a lelkét is eladná az anyagi biztonságért.

Soha nem került még ilyen helyzetbe – de nem tett el ene semmit. Képtelen volt rá.

Theó általában pénteken jött, olykor csak szombaton, és vasárnap éj el utazott el. Akárhol akadt is dolga a világban, a hétvége mindig a kettejüké volt.

A kapcsolatuk csak a szexre korlátozódott, legalábbis Theó számára. Néha, amikor kimerülten feküdtek egymás mel ett az ágyban, a férfi „kis boszorkám”-nak nevezte. Abby szomorúan vette tudomásul, hogy ezt nem kedvességből mondja.

Mégis: hétről hétre jobban szerette, bár tudta, hogy bolondot csinál magából.

– Látom, nagyon elgondolkoztál – szólalt meg Theó. – Bánt valami?

Kettőnkről gondolkodom, arról, hogy mi lesz velünk, akarta válaszolni abby. Azon tépelődöm, mihez kezdek majd, ha rám unsz. Vajon megmondod a szemembe? Vagy egyszerűen csak nem jössz többé? Az erkölcstelen nők nem érdemlik meg, hogy elbúcsúzzanak tőlük…

– Semmi, a munkámra gondoltam. Utálom a hétfőt.

– Akkor ne dolgozz – fordult oda a férfi.

– Persze. Jó ötlet. Otthagyom a munkámat, és várom, hogy pénz teremjen a kertemben. – Abby felkacagott, mire Theó is elnevette magát. – Ugye csak viccből mondtad?

A férfi a lány meztelen testét bámulta.

– Gazdag vagyok – mondta vál rándítással. – El tudlak tartani.

Abby igyekezett uralkodni magán, de a férfi szavai úgy hatottak rá, mintha pofon ütötte volna.

– Úgy érted, megengedheted magadnak, hogy megvásárolj.

– Nem kel megvennem téged, már rég az enyém vagy. Meghódítottalak.

– Jézus Mária, miket beszélsz. – Abby az oldalára fordult, és magára húzta a takarót. – Néha tényleg megdöbbentesz. – Érezte, hogy könny szökik a szemébe, gyorsan pislogott.

– Csak vázoltam a helyzetet. – Theó leült mel é az ágyra. – Hétvégére mindig hul afáradt vagy. Mi rossz van abban, ha egy férfi szeretné kímélni a szeretője egészségét? Szerintem nincs ezzel semmi baj.

– Két külön világban élünk. Én szeretem a szabadságot, az önál óságot, azt, hogy nem függök senkitől anyagilag.

– De hát az volt a terved, hogy az öcsémtől függjél – vetette fel Theó.

Aztán rájött, hogy nem volt jó ötlet szóba hozni Mihaílt így indulás előtt. Tudott róla, hogy

Abby még mindig találkozgat az öccsével.

A lány némán nézett rá. Bár Mihaíl al megőrizték a titkukat, tisztában volt vele, hogy Theót bántja a barátságuk. Nem volt féltékeny, csak nem értette, miért maradtak ilyen jóban, miután felbontották az eljegyzést.

– Nos? – kanyarodott vissza kérdéséhez a férfi, pedig egy belső hang azt súgta neki, hogy nem kéne feszegetni. – Mi a problémád ezzel? Jamie magániskolába járhatna. Nagyon okos gyerek.

Fia említése hatott Abbyre. Theó ritkán hozta szóba a gyereket, de remekül megértették egymást, tudta, hogyan kel bánni Jamie-vel. Egyenrangú partnerként kezelte, úgy beszélt vele, mint férfi a férfival.

– Ne szólj bele a fiam nevelésébe.

Theó izmai megfeszültek, de végül ráhagyta.

– Csak meg akartalak győzni.

– Köszönöm, de sajnos tényleg nem engedhetem meg magamnak, hogy magániskolába járassam.

– Az nem gond – felelte türelmetlenül Theó. – Én fizetem.

– Hagyjuk ezt most.

– Hetek óta halogatjuk. Veszítsünk újabb két hónapot?

Abby hirtelen felült, és döbbenten bámult a férfira, mert belehasított egy gondolat. Pánik lett úrrá rajta.

– Mit mondtál? – kérdezte kiszáradt száj al.

– Mi ütött beléd?

– Tessék? Hogy mondtad? – Abby azt kívánta, bárcsak indulna már, hogy aztán megnézhessen valamit a naplójában. Lehetséges, hogy már hat hete tart a viszonyuk?

– Mennem kel .

Gyakran előfordult, hogy késve indult, mert egyetlen érintés elég volt ahhoz, hogy feltüzelje a vágyukat. Ezúttal azonban Abby nem reagált sem a pil antására, sem a rövid búcsúcsókjára.

– Bámulatos. Soha nem tudlak megunni – suttogta a férfi.

– Indulj már, tizenegy elmúlt. – Gyengéden megsimogatta az arcát.

– Jó tudni, hogy így aggódsz értem – nevetett Theó.

Hosszan megcsókolta, majd a mel e felé kalandozott. Erre fogok emlékezni végig az úton, gondolta. A finom kényeztetés egy csapásra elfeledtette Abbyvel a naplót. Uj aival végigsimított a férfi fekete haján, amelyet most az ő kívánságára kicsit megnövesztett.

– Éhesebb vagyok, mint gondoltam – suttogta Abby fülébe széles vigyorral.

– Theó… most már tényleg menned kel … – Ez az ő hangja? Ez a gyenge, tehetetlen vággyal teli hang? – Holnap korán kelek…

– Akkor igyekeznünk kel .

Theó félrehúzta a takarót, és széttárta a lány lábát. A saját vágyát úgy csil apíthatta legjobban, ha válogatott gyönyörökben részesítette Abbyt. És meg is tette: figyelmes volt és gátlástalan, egészen addig űzte intim játékait, míg a lány keze végül már ökölbe szorult, és testén végigáramlott a kéj, amely aztán Theót is magával ragadta.

Abby révedező pil antással nézte a férfit, aki finoman megcsókolta a szája szélét.

– Szép álmokat – mondta. – De csak ha rólam álmodsz.

– Nem is mernék másról álmodni – felelte csöndesen a lány. És igazat mondott: ha akarna, se tudna más férfira gondolni éj elente.

Alig csukódott be az ajtó Theó mögött, erőt kel ett vennie magán, nehogy elaludjon. Az alvás nem nyújtott megoldást a hirtelen támadt kételyeire.

Na nem mintha lenne bármi gond, próbálta bebeszélni magának, amint lábuj hegyen igyekezett lefelé a lépcsőn. Hogy késik a menstruációja, az nem jelent semmit. Különben is, szedi a fogamzásgátlót, így aztán tényleg fölösleges az idegeskedés. Semmi értelme terhességi tesztet venni.

Másnap mégis annyira gyötörte a nyugtalanság, hogy nem bírta tovább, ebédidőben kiment a munkahelyéről a legközelebbi patikába. Minden önuralmára szüksége volt, hogy ne végezze el a tesztet rögtön, a munkahelyi vécén.

Később, jóval később azon gondolkodott, meglepte-e az eredmény. A hálószobájában feküdt, teljes sötétségben, és megpróbálta kiűzni a fejéből ezt a rémálmot. Teherbe esett! De hogyan történhetett meg? Eszébe jutott, hogy pár héttel azelőtt gyomorrontása volt, és olyankor csökken a tabletta hatása.

Nem mondhatja el Theónak. Megpróbálta elképzelni, amint közli vele a hírt. Vajon hogyan reagálna?

Theó nem akar komoly kapcsolatot, ővele meg aztán végképp nem. Irtó dühös lenne. Sőt, talán még gyanakodna is, hogy szándékosan csapdába csalta. Persze ettől függetlenül vál alná a felelősséget anyagilag.

Ekkor egy másik ijesztő gondolat hasított belé: vajon képes lenne elvenni tőle a babát, hogy magával vigye Görögországba?

Könnyes lett a szeme, és ezúttal nem fogta vissza magát, keserves sírásra fakadt.

Szeretett volna békés megoldást találni, de nem jutott semmire. Hamarosan mély álomba merült. Amikor felébredt, néhány röpke pil anatig csodálatos békességet érzett, de aztán újra rátört az aggodalom.

A helyzet még annál is rosszabb volt, mint az első terhességénél. Akkor ugyanis azt hitte, hogy Oliver boldog. Bár ebben tévedett, mégis pontosan tudta, mit akar: egyedül felneveli a

gyermekét, akkor is, ha a férfi eltűnik az életükből.

Itt most nem volt helye a bizakodásnak. És Abbynek fogalma sem volt, hogyan tovább.

Theó biztosan nem tenne olyat, hogy egyszerűen lelép. Nem – viszont a befolyását latba vetve könnyen elveheti tőle a babát. Hiszen dúsgazdag, ő meg csak egy egyedülál ó anyuka.

Az is lehet, hogy ragaszkodna a közös felügyelethez. És ez a gyakorlatban azt jelentené, hogy a férfi, akit szeret, idővel megutálná.

A feszült napok után végre felderengett a fény az alagút végén. A megoldás, amire jutott, nem volt a legtisztességesebb, de mégiscsak bizakodásra adott okot.

Mikor a múltkoriban a férfi megkérdezte tőle, elfogadja-e az anyagi támogatását – mintha csak a kitartott szeretője lenne! –, magától értetődően visszautasította az ajánlatot. Most úgy tervezte, nemsokára visszatér a témára. És akkor majd a kapcsolatukat is szóba hozza.

Ha úgy látja, van egy szemernyi remény, akkor elmondja neki a nagy hírt, hátha sikerül közösen kitalálniuk, hogyan tovább.

Ha nincs remény, akkor ő maga vet véget a viszonynak, és eltűnik. Ez persze azt jelenti, hogy Mihaílt sem látja többé, de hát nem tud jobbat.

Pénteken rettentően ideges volt. Theó telefonált, hogy bejelentse, mikor érkezik. Most is, mint mindig, elmondta, mennyire hiányzik neki a lány, és mennyire várja, hogy mel ette ébredhessen. Abby kíváncsi volt, vajon akkor is így hízeleg-e majd, amikor megtudja, hogy babát vár.

Azt mondta, kicsit késve, tíz óra körül érkezik, mert elhúzódnak a megbeszélések.

– Nem baj, úgyis fáradt vagyok – felelte a lány, és elhal gatott.

Theó rögtön érezte, hogy valami nem stimmel.

Abbynek belefájdult a feje a sok töprengésbe, és mindig ugyanoda lyukadt ki. A kép nem volt túl rózsás. Nem lesz többé Theó. Búcsút inthet a csodálatos szexnek. Nem lesz több

együttlét a férfival, akit szeret.

– Nehéz hetem volt – tette hozzá magyarázatképpen.

– Majd megbeszéljük személyesen – válaszolta Theó röviden.

Először fordult elő, hogy egyszerűen megszakította a beszélgetést. Abby már csak a halk kattanást hal otta a telefonban. Olyan volt, mint egy rossz ómen.

Még rosszabbat sejtetett, hogy a férfi késett. Tizenegy óra után lépett be a lakásba, sűrű bocsánatkérések közepette.

– Bocsánatkérés és pezsgő – vigyorgott, és szorosan magához ölelte a lányt.

Ha túl sokáig bámulom, elenyésznek az elveim, mint hó a napsütésben, gondolta Abby.

Csak most, hogy eldöntötte, elhagyja Theót, érezte meg, mennyire szereti. Arcának minden apró részletét ismerte, tudta, milyen csábosan tud nézni, ha a helyzet úgy kívánja, és jól ismerte hódító mosolyát, amel yel mindig leveszi a lábáról.

– Mi a baj? – kérdezte nyersen a férfi, és kényszerítette a lányt, hogy a szemébe nézzen.

– Semmi.

– Semmi? Mióta ismerlek, még sose voltál fáradt.

– Az ember néha fáradt, ezt el kel fogadnod, Theó. Nem mindenki olyan ál óképes, mint te. – Lehajtotta a fejét, hogy visszanyerje önuralmát, de a szapora szívverését nem tudta lefékezni.

– Köszönöm a pezsgőt, de tartok tőle, hogy már egyetlen pohártól elaludnék.

– Van egy jó ötletem álmosság el en – mondta nevetve.

Az ajtó mel etti kis komódra ál ította a pezsgősüveget, majd levette a zakóját. Mielőtt Abby tiltakozhatott volna, felkapta, és bevitte a szemközti nappaliba.

– Igazából nem erre akartam volna elindulni, de most beszélnünk kel – suttogta. – Ez a helyzet az első éjszakánkra emlékeztet, amikor kificamodott a bokád, és felvittelek az

emeletre. Emlékszel? Abban a pil anatban tudtam, hogy kívánlak.

Kívánlak. Mintha kést döftek volna a lány szívébe. Mégis hagyta, hogy a férfi a kanapéra ültesse, és a lábát az ölébe véve masszírozni kezdje.

– Igazad van, beszélnünk kel , Theó.

– Ezek szerint gondolkodtál az ajánlatomon – mondta magabiztosan a férfi. Érződött a hangján, hogy meg van elégedve magával. Persze az föl se merült benne, hogy a lány esetleg visszautasítja.

Abby gyorsan felhúzta a lábát, hogy meneküljön a férfi csábító érintésétől.

– Gondolkodtam rajta, és… – Hogyan is fejezze ki magát? – És nem értem, miért akarsz engem támogatni. És vajon mennyi ideig? Tudnod kel , hogy… nos…

– Folytasd.

A hangszíne nem volt valami biztató. Nagyot nyelt.

– Hat hete fekszünk le egymással – kezdte. – Szeretném tudni, hogyan képzeled a kapcsolatunkat hosszabb távon.

– Hosszabb távon? – Theó türelmetlen lett. – Ezért van rossz kedved? Azt gondolod, hogy nemsokára elhagylak?

– Te mondtad, hogy hamar ráunsz minden nőre.

– Mel etted nem unatkozom.

– Még nem.

Hosszan nézték egymást. Ha a helyzet nem lett volna ennyire komoly, a lány felnevetett volna.

– Mit szeretnél hal ani, Abby?

– Tudni akarom, mi lesz velünk.

– Hát én azt honnan tudjam? Nincs kristálygömböm!

– Nyugodtan megmondhatod, hogy nem vagyok az a fajta nő, akivel hosszabb távra terveznél. – A szemérmeskedés és a finomkodás ideje lejárt. – Az öcséd menyasszonya voltam. – Felemelte a kezét, hogy az uj ain számolja az érveit. – Angol vagyok. Gyerekem van egy másik férfitól. Soha nem tudnám úgy képviselni a Torákisz dinasztiát, mint az a lány a partin.

– Ez kétségkívül igaz. Nem pont te lebegtél a szemem előtt, amikor arra gondoltam, hogy egyszer megnősülök.

Kínos csend ál t be. A kíméletlen szavak még sokáig csengtek a lány fülében. Mégis mit remélt? Kedves szavakat? Netán azt hitte, hogy Theó szerelmet val ?

A férfi látta, hogy elkomorodik. Tudhatta volna, hogy előbb-utóbb elkezd majd komolyabb kapcsolatra vágyni. Amióta először meglátta, nem tudta kiverni a fejéből, de soha nem tekintett rá úgy, mint a jövendőbelijére. Néha felmerült benne az esküvő gondolata, de persze jó házból való, görög menyasszonnyal az oldalán. Abby ezt nevezte a dinasztiák közötti szövetségnek. Theó belátta, hogy ez maga a rideg gyakorlatiasság, mégse bánta soha; szilárdan hitte ugyanis, hogy csak az tarthat sokáig, amiről hideg fej el döntenek.

Hiába fürkészte, nem tudott olvasni Abby arckifejezéséből. Dühös volt magára, amiért megrémíti a gondolat, hogy esetleg soha többé nem látja a lányt, és soha többé nem érhet hozzá.

– Tényleg azt hitted, képes lennék veled komoly kapcsolatra, amikor tudom, hogy számításból készültél hozzámenni az öcsémhez? – Theó hangja idegenül csengett.

Abby nem válaszolt. A padlót nézte, és érezte, hogy könny szökik a szemébe.

– Hogyan lehetnék biztos benne, hogy nem csak azért kel ek neked, mert nekem még nála is több pénzem van?

– Ne légy igazságtalan!

– Inkább csak logikusan gondolkodom.

– Igen, és a te életedben semminek sincs helye, ami nem logikus. Még az emberi kapcsolataidnak is logikusnak kel lenniük, ugye? És ehhez kel egy megfelelő lány megfelelő adottságokkal. Ha valami netán nem felel meg az elképzeléseidnek, az neked kész tragédia, ugye?

– Kezd nevetségessé válni a beszélgetés.

– Nem: nagyon is hasznos ez a beszélgetés. Minden nő, még a nem megfelelő is, tudni akarja, hogy mire számíthat.

– Azt hittem, mindketten élvezzük a helyzetet. – Theó felsóhajtott. – Miért rontanánk el?

– Szerintem jobb, ha most elmész.

– Te megbolondultál!

A férfi felál t, és le-föl járkált a szobában, majd öklével a falba csapott. Dühítette a gyengesége, az, hogy annyira vágyik megérinteni a lányt. Végül odament hozzá, és haragosan fölé hajolt.

– Minek bolygatod a jövő, ha tudod, hogy ezzel tönkreteszed a jelent?

Abby a testében fejlődő kis életre gondolt. Ja, most, hogy így megemlíted: jó okom van rá, gondolta. De nem kel ett hozzá nagy képzelőerő, hogy kitalálja, mit mondana erre a férfi.

– Nekem nem úgy tűnik, mintha különösebben szeretnél, Theó.

– Dehogynem szeretlek! – Arrébb lépett a lánytól. – De mi ez az önsajnálat?

Abby nem nézett rá, egyre csak a nappali ajtaját bámulta. Muszáj volt elérnie, hogy elmenjen végre. Mielőbb. Most. Már alig bírta elviselni a jelenlétét.

– Te tényleg azt hiszed, hogy lefeküdnék valakivel, akit nem szeretek? – kérdezte Theó.

Abby megrándította a vál át.

– Honnan tudjam? Mondd meg te. Nincs annál rosszabb, mint lefeküdni egy nővel, akiben nem bízol meg, ugye?

Mivel nem érkezett válasz, a lány felnézett a férfira, aki a falnak dőlve ál t, kezét a zsebébe sül yesztette.

Theó nem tulajdonított nagy jelentőséget a bizalomnak. Bármikor hajlandó volt pénzt adni a lánynak, akár el is tartotta volna – de csak addig, amíg ő irányítja a kapcsolatot, s amíg Abby nem kezd el követelőzni.

– Úgy látom, alaposan ki akarod vesézni a témát – szólalt meg. – Hogy gondolod, hogy valaha is bízhatnék benned?

– Csak mert…

– Mert jól érezzük magunkat egymással az ágyban?

Abbynek elfogyott a türelme. Szóval Theó így látja a viszonyukat. A sok felszabadult nevetés, a Jamie-vel töltött idő, a hosszú beszélgetések – mindez csak a szex miatt volt?! Nem akart hinni a fülének.

– Kifelé!

– Ha kimegyek ezen az ajtón, többé nem jövök vissza – fenyegetőzött Theó. – Soha nem harcoltam nőért, és mérget vehetsz rá, hogy nem most fogom elkezdeni.

Abby nem bírta tovább elviselni a jelenlétét. Úgy érezte, semmi értelme folytatni a beszélgetést. Soha nem tudná meggyőzni, hogy bízzon benne, de ha sikerülne is, már az sem számítana. Theó nem szereti, és soha nem is fogja szeretni.

Csak akkor emelte fel a fejét, amikor a férfi már a küszöbön ál t.

– Mit mondasz majd Jamie-nek? – kérdezte érdes hangon Theó.

– Érdekel az téged? – Abby látta, hogy a férfi arckifejezése még szigorúbb lesz. – Azt fogom mondani, hogy… vissza kel ett menned Görögországba, és valószínűleg nem látunk

többet. Két hét múlva arra se fog emlékezni, hogy valaha találkoztatok.

Nem nézett Theóra, csak a jövőre gondolt. A jövőre – nélküle.

– Rendben.

A fenébe, mérgelődött Theó, még csak rám se nézett! Pezsgővel és bocsánatkéréssel érkezett, és most az emlékeivel távozhatott. Talán jobb is így. Kel emes kikapcsolódás volt, de ennyi.

Hirtelen megfordult, felkapta a dzsekijét, és halkan becsukta maga mögött az ajtót.

Abby fel élegzett, de ugyanakkor várta, hogy megszólaljon a csengő. Nem számított rá, hogy ilyen gyorsan és békésen lezajlik ez az egész.

A csengő nem szólalt meg. Csak az hal atszott, ahogy csikorgó gumikkal elhajt egy autó.

Abby zokogásban tört ki.

Később, amikor abbahagyta a sírást, elkezdett gondolkodni, mihez kezdjen. Először is elköltözik Brightonból. Még lapos a hasa, de néhány hónap múlva már látszani fog. Nem kockáztathatja, hogy összefusson Theóval, amikor meglátogatja az öccsét. El kel mennie a városból, és egyedül megbirkózni a helyzettel. Már nem először…

Hasára tette a kezét, szemét lehunyta. Önsajnálattal nem jut semmire. Az élet megy tovább Theó nélkül is. Majd megold mindent egyedül.

10. FEJEZET

– Nem tetszel te nekem, már megint le vagy törve. Jamie megérzi, és ez nem tesz jót neki.

Abby ránézett az anyjára, és mosolygott. Mióta ilyen gondoskodó? És mióta hord rövid frizurát és nadrágkosztümöt?

Az elmúlt négy hétben sok minden megváltozott. Miután Theó elment, a lány felhívta a szüleit. Arra számított, hogy némi sajnálkozás után vonakodva felajánlják, hogy költözzön hozzájuk Ausztráliába. Ám ehelyett az anyja úgy döntött, repülőre ül, és siet hozzá Angliába,

hogy gondját viselje.

Ennek immár három és fél hete. Abby eladta a kis házát, és elkísérte az anyját Cornwal ba, hogy új otthont keressenek.

Éppen az ötödik házat nézték meg.

– Milyennek találod? – Mary Clinton elővette a kis noteszét, hogy följegyezze a látottakat, ahogyan addig is.

– Hát… nem tudom… Mi van, ha nem válik be? Ha nem szeretsz majd itt lakni? Olyan sokáig éltél apuval Melbourne-ben… és Cornwal nem Melbourne…

Mary összecsukta a füzetét, és a lányára nézett.

– Tulajdonképpen csak jövő év elején akartunk visszaköltözni Angliába, de akár most is megtehetjük. – Gondolataiba merülve beletúrt a hajába.

Remek színben van, gondolta Abby. Annyi változott csupán, hogy nem hosszú szoknyában és színes pólóban jár, hanem szürke nadrágban, a derekát hangsúlyozó blézerben és magas sarkú cipőben. Más komoly változás is történt a szülei életében: a harmadik világból importált élelmiszereket forgalmazó boltjuk első osztályú étteremmé nőtte ki magát, népi ékszereik pedig olyan kelendőek voltak, hogy külön üzletet alapoztak rájuk. A cornwal i költözés valójában terjeszkedést jelentett. Nyitni akartak egy kis szál odát, ahol csak bioélelmiszerből készült ételeket szolgálnak fel. Az anyja meg volt róla győződve, hogy Cornwal ideális helyszín.

Hosszú beszélgetéseik során megál apodtak, hogy Abby egyelőre hozzájuk költözik. Theót egy szóval sem említették, mert a lány nem volt hajlandó beszélni a gyermeke apjáról. Már az is fájt neki, ha csak rágondolt.

Jamie-nek köszönhette, hogy nem zuhant végső elkeseredésbe. A kisfiú rögtön megszerette a nagyszüleit, akikkel még sohasem találkozott, és izgatottan várta a

költözködést. Ő volt a napsugár Abby szürke, bánattal terhes életében.

Mihaíl al hébe-hóba beszéltek csak, hiszen a férfi tudta, hogy Abby mit érez a bátyja iránt.

A lány azonban megtiltotta neki, hogy szóba hozza Theót.

Abby itt elakadt a gondolataiban, éppen akkor, amikor az anyja eldöntötte, hogy megveszi a kis házat. Már azt tervezgette, ki melyik szobában fog lakni.

Amikor meghal otta a nevét, Jamie nyűgös lett, és nyafogni kezdett, mondván, azt ígérték neki, hogy lemennek a tengerpartra sétálni.

– Nem kel velünk jönnöd, ha nincs kedved – mondta Mary a lányának, mert finom antennájával ráérzett Abby lelkének rezdüléseire.

Abby hálásan mosolygott rá. Tíz perccel később egyedül járkált a falak közt, hogy alaposan szemügyre vegye a házat. Szeretett volna ő is olyan lelkes lenni, mint az anyja. Boldog volt, hogy eladta a brightoni házat, amelyhez annyi rossz emlék fűzte. A terhességének viszont napról napra jobban örült, mert arra gondolt, hogy így legalább Theó egy része mindig vele lehet.

Amikor felfelé ment a lépcsőn, hogy megnézze az emeletet, hal otta, hogy autó fékez a ház előtt. Biztos az ingatlanügynök, gondolta.

Először csak udvarias kopogás hal atszott a bejárati ajtón, aztán erőszakos dörömböléssé változott. Abby először arra gondolt, hogy elbújik, de hamar elvetette az ötletet – kár a gőzért, az ügynöknek biztos van kulcsa a házhoz.

Inkább lement, és ajtót nyitott. Az erősen szembefényben csak a férfi körvonalait látta. Ösztönösen felemelte a kezét napel enzőnek. Ekkor megszédült, megtántorodott, és elvesztette az eszméletét.

Amikor magához tért, a kanapén feküdt a nappaliban. Arra gondolt, hogy esetleg elaludt, és rosszat álmodott. Kinyitotta a szemét. A férfi még mindig ott volt. Abby gyorsan becsukta a

szemét, mintha ezzel bármin is változtathatna, azután újra kinyitotta. De a látomás még mindig nem tűnt el. Sőt mi több, megszólalt.

– Elájultál. Hozok valamit inni – mondta Theó.

– Te mit keresel itt? – kérdezte erőtlenül a lány, és felült.

Amióta nem látták egymást, a férfi arcán mélyebbek lettek a ráncok.

– Elmentem hozzád, hogy meglátogassalak. El tudod képzelni, mennyire meglepődtem, amikor megtudtam, hogy eladtad a házat?

– Miért? – Abby továbbra is úgy bámult a férfira, mintha szel emet látna. – Miért jöttél ide? Hogy találtál meg? – Minden szóval egyre nőtt a riadalma.

– Melyik kérdésre válaszoljak először? A legegyszerűbbel kezdem, jó? – Felál t, és odahúzott magának egy széket a kanapé mel é. – Voltam az öcsémnél. Mihaíl sokszor próbált telefonon elérni, de sose vettem fel. Végül elmentem Brightonba, hogy szemtől szemben beszéljek vele. Miért nem szóltál nekem erről?

– Miről?

– Miért hagytál abban a hitben, hogy…? – Elkapta a tekintetét, és összefonta a karját. Dühösnek, megbántottnak tűnt. – Az utóbbi négy hét pokol volt számomra.

– Tessék? – suttogta Abby.

– Nem számítottam rá, hogy egyedül talál ak itt. Azt hittem, anyád és Jamie veled vannak. Reméltem… – szeme furcsán csil ogott – hogy marad egy kis időm, mielőtt belefognék a mondandómba.

– Te… készültél mondani valamit?

– Mihaíltól tudom, hogy anyád visszajött Ausztráliából, és Cornwal ba akartok költözni. Túl nagy vidék ez ahhoz, hogy egykönnyen a nyomára bukkanj valakinek. Ha nem látom meg az öcsém zsebében a képeslapot, még most is keresnélek. „Nagyon hiányzik Brighton, de nem

bántam meg a döntésemet. Nemsokára jelentkezem” – ez ál t rajta. Sorra felhívtam minden ingatlanügynököt, aki csak benne van a telefonkönyvben, s aztán végre megtaláltam az emberemet. – Kényszeredetten fölnevetett. – Nem tudtam, hogy van érzékem a nyomozáshoz, de úgy tűnik, a váratlan helyzetek felszínre hozzák a rejtett tehetséget.

– Nem értem, hová akarsz kilyukadni…

– Én sem. – Most először nézett egyenesen a lány szemébe. – Az utóbbi négy hétben arra vártam, hogy az életem visszazökkenjen a rendes kerékvágásba: végzem a munkámat, eszem, iszom, szórakozni járok a barátaimmal… De hiába, én csak rád tudtam gondolni.

Abbynek majdnem elál t a lélegzete. Ha álmodom, soha többé nem akarok felébredni, gondolta.

– Mihaíl sokszor hívott telefonon, de nem vettem fel. Már a puszta gondolatra elfogott a düh, hogy ő láthat téged, én viszont soha többé. Beval om, féltékeny voltam.

A lány meghatódott az őszinte val omástól.

– Végül nem bírtam tovább, muszáj volt találkoznom vele – folytatta Theó. – Mindent elmesélt. Tudni akarom…

– Mit mondott?

– Beval otta, hogy meleg. És hogy azért találtátok ki az eljegyzést, hogy megfeleljen a hagyományos családmodel nek, és ne okozzon csalódást.

– Szegény Mihaíl. – A lány szeme könnybe lábadt. – Nem lehetett könnyű neki. Annyira félt, hogy fájdalmat okoz anyátoknak. – Letörölte az arcát. – Nekem nem volt jogom kiadni őt.

– Ehelyett abban a hitben hagytál, hogy…

– Nem volt más választásom.

– Ez az egyik oka annak, amiért szeretlek.

Mintha megál t volna az idő, amikor kimondta a lány számára oly kedves szavakat. Szóval szereti! Annyira vágyott rá, hogy ezt hal ja. Ez a sikeres, erős, legyőzhetetlen férfi őt szereti! Ekkor eszébe jutott a közös gyermekük, s ez véget vetett az álmodozásnak. Felkelt, hátat fordított Theónak, és az ablakhoz ment.

Theó csak nézte őt, és érezte, hogy úrrá lesz rajta a félelem. Ez nem jó jel, gondolta. Semmiféle terve nem volt, amikor hanyatt-homlok elindult Cornwal ba. Csak azt érezte, hogy látnia kel a lányt, és őszintén fel kel tárnia előtte az érzelmeit, amelyeket addig magának sem val ott be.

De mégis mit képzelt? Az föl se merült benne, hogy hiába val szerelmet, a lány el fog zárkózni előle. És most pontosan ez történik. Láthatja abból, ahogyan ott ál az ablak előtt, karját védelmezőn a hasára téve. Ez semmi jót nem sejtet.

– Theó…

– Ne mondd ki – vágott közbe a férfi. – Már én is túl sokat mondtam. – Felál t, és zsebre dugta a kezét.

– Theó, szeretlek. Szerettelek… de van valami, amit el kel mondanom, és fogalmam sincs, hogyan fogsz reagálni. El tudom képzelni, hogy nagyon megharagszol…

– Ha szeretsz, akkor semmi más nem számít.

A férfi elindult felé. Tudta, hogy harcolni fog ezért a csodálatos nőért, aki meghódította a szívét.

– Abby, én nem tudok nélküled élni…

Már csak néhány centiméter választotta el őket. A lány remegett. Theó át akarta ölelni, de ő el ökte magától.

– Emlékszel a legutóbbi beszélgetésünkre? – kérdezte Abby. – Azt mondtad, nekünk nincs jövőnk, soha nem tudnál bízni bennem, és nem az a fajta nő vagyok, akivel komoly

kapcsolatot akarnál.

– Bocsáss meg nekem – felelte Theó. Érezte, mennyi keserűség hal atszik a hangjából, de nem bánta. – Soha életemben nem éreztem ilyet egy nő iránt. Sokáig még magamnak sem akartam beval ani. Azt hittem, tudok nélküled élni, Abby. De tévedtem.

A lány idegesen megnyalta a szája szélét, és a szemébe nézett.

– Annyira féltem – suttogta. – Ha nincs szerelem és bizalom, akkor csak a gyűlölet marad, ha elmondom, hogy…

– Mit akarsz elmondani?

Abby összeszorította a szemét.

– Gyereket várok tőled.

Lélekben felkészült rá, hogy Theó dühös lesz, kiabálni fog, összeszidja, amiért átverte, és elbújt a gyerekükkel.

De nem történt semmi. Abby kinyitotta a szemét, és félve a férfira emelte.

– Te… terhes vagy?

– Attól féltem, hogy utálni fogsz érte. Hogy azt fogod gondolni, szándékosan tettem, azért, hogy belekényszerítselek egy kapcsolatba, amit nem akarsz… és pénzt csikarjak ki tőled. Féltem, hogy elveszed tőlem a gyereket… azért, mert rossz anyának tartasz… Féltem, hogy…

– Gyerekünk lesz… – mondta Theó mintegy félálomban.

Először nagyon meglepődött, de azután mosolyra húzódott a szája. Olyan volt ez a mosoly, mint egy halvány reménysugár, és felbátorította a lányt.

– Nem haragszol rám? – kérdezte.

– De igen, haragszom! Mert így most több hetet is elveszítettem, és magadra hagytalak. Haragszom magamra, mert… Megértem, hogy féltél elmondani…

Megbicsaklott a hangja. Ezúttal a lány volt az, aki odalépett és átölelte.

– Nincs mese, hozzám kel jönnöd feleségül.

– Jaj, Theó…

A férfi gyengéden ránézett.

– Soha nem akarlak elveszíteni – mondta. – El akarlak venni feleségül. Ragaszkodom hozzá. – A keze közé fogta a lány arcát, és megcsókolta.

– Ha ez igaz… ha ez most lánykérés, akkor… igen, igen, igen!

Nyaka köré fonta a karját, és szenvedélyesen viszonozta a csókot. Amikor a férfi megsimogatta a hasát, a lányt elöntötte a szeretet. Attól félt, hogy menten elájul megint.

Később bemutatta az anyjának. Mary el volt ragadtatva a férfitól. Jamie este sokáig fenn maradhatott, majd miután lefektették, Abby és Theó sétálni mentek a tengerpartra.

A lány hosszan mesélt a szüleiről és az életükben bekövetkezett változásról, aminek köszönhetően neki most újra lett anyja és apja. Mihaíl is szóba került, és egyetértettek abban, hogy jobb neki, ha őszinte magához, és olyan életet él, amilyet szeretne.

Abby a fel egekben járt. Amikor Theó megkérdezte, hogy leendő szülőkként nem túl öregek-e egy meghitt pásztorórához az autója hátsó ülésén, a lány csak vihogott, mint egy tinédzser.

Theó félreál t a kocsival.

– Úgy érzem magam, mint egy kamasz – mondta, és az ölébe húzta a lányt. – Szűk a hely, kényelmetlen az ülés, és párás az ablak. De azért akarod? – kérdezte.

Válasz helyett Abby lassan elkezdte kigombolni a blúzát. Theó felsóhajtott, és végigsimított a lány bársonyos bőrén.

– Annyira hiányzott az érintésed… a hangod, az il atod – mondta. – Soha többé nem engedlek el.

Amikor gyengéden magához szorította, a lány boldogan felsóhajtott. Theó most már az

övé. Mindörökre.

VÉGE

Document Outline

- Címlap
- Szerzői jog
- 1. FEJEZET
- 2. FEJEZET
- 3. FEJEZET
- 4. FEJEZET
- 5. FEJEZET
- 6. FEJEZET
- 7. FEJEZET
- 8. FEJEZET
- 9. FEJEZET
- 10. FEJEZET